Беседи на Учителя Петър Дънов 1915 година

1915 Съдържание:

1915_01_05 Разговор за Откровението

РАЗГОВОР ЗА ОТКРОВЕНИЕТО

За да изтълкува някой едно пророчество, той трябва да се върне назад във времето, когато пророкът е изказал това пророчество по известни формули, да разбере какво е искал да каже.

Когато от пророчествата се вземе известна емблема, за да се разбере нейното значение, трябва да се види от кого я е взел пророкът, кой я употребява: военни, религиозни или други. За подобно се отнася - та при тълкуването трябва и да ѝ се предаде такъв характер. Тръбите, конят са военни емблеми, книгата - религиозна и пр. Четирите ангела, свързани при реката Ефрат (.Откровението), представляват четирите поробени народа около тая река, които сега ще се освободят (Асирия, Вавилония, Армения и ..).

Ангелът в 10; 2 на Откровението, който излезе с книжката, показва новото учение, което ще дойде. Числото 10 показва царската власт, която е сега в 10 държави.

Питат ме: кой ще победи в сегашната европейска война: германци или руси? - Който казва, че в настоящата война ще победи Германия или Русия, Съюзът или Съглашението - не разбира духа на пророчеството. Няма да победят нито едните, нито другите, ще победи третият - Христос.

Отгоре ще дойде победата.

От тия царства ще изчезне едно, за да се въздигне новото царство на Христа, а това ще бъде царството, гдето работи Христос - Българското царство. Гледам, турили в новата софийска църква "Александър Невски" статуята на цар Фердинанд. Това е светското. Защото, за да се причисли някой между лика на светиите, това значи много - трябва обаче по-рано да страда.

Питат ме: "Защо пострада България?" Отговарям. За да стане Фердинанд светия. Защото България се готви за нещо възвишено- да завземе тя това десето царство Добре - туриха българите Фердинанд между светиите, провъзгласи се той за цар. Царството, царизмът има голямо значение, обаче казаха им от горе: "Да видим сега, да пострадате. Постъпчете ги, да видим, знаят ли да търпят."

Първото качество на светията е да търпи. Кой е белегът? Откровението 13: 16. Всяко нещо днес с пари става, всички с този белег си служат. Откровението 13: 18. Кое е числото 666? То е кабалистическо число. Нали човек бе създаден в шестия ден?

При това 3 по 6 прави 18, това са трима царе: руският, германският и сега българският. И тримата трябва да отстъпят на Христа, Който иде. Числото 18, както

и числото 6, е човешко. Има и друго тълкуване. Човекът е трояк. Той живее на физическия, астралния и духовния свят.

Какво е отношението на България спрямо великите сили? Както една малка клечица тук, на физическия свят, е нищожна, понеже се търсят все големи клечки, обаче на духовното поле тя означава нещо, защото е при едно по-нежно състояние, гдето няма големи клечки. Така и една малка болка, ако се яви някъде по тялото, нищо не значи, обаче ако е някъде към окото, ще се почувствува, даже да засмъди колкото бод на игла.

Човек трябва да види какво е отношението на онези народи, които са горе. Техните царе се наричат богове.

Архангел Михаил се бие горе и като свали нечестивите долу, ще се вдигне за известно време мирът от земята, както е сега. Тук воюват 17 милиона войници, а тези, които ще паднат от горе, са 200 милиона.

Съвременният строй и бъдещата епоха имат съотношение, както една гъсеница към пеперудата. Гъсеницата, докато стане пеперуда, трябва да преседи известно време в пашкула. По отношение пеперудата (бъдещата епоха) трябва да стои 50 години в пашкула, за да излезе оттам.

В двайсетия век се ликвидирва: всеки си взема своето. Сега са години на ликвидация.

Няма светия, който да не е бил бит, преди да влезе в Царството Божие. Но сега вече астралният свят е очистен - няма дяволи Когато отидете там, няма да ви бият.

Това е хубаво в българския народ, че има духовно пробуждане отвътре. И то не само масата, но и интелигенцията. Там е спасението на българите, в това духовно движение.

Тия събития всички ще ги гледате. Взели сте си по един билет и ще гледате. Друго е, когато ви се разправи повърхностно това, което ще се представлява, друго е, когато сами го видите. Вашите въпроси приличат на това, когато някой започва да разпитва за съдържанието на пиесата. Който се интересува и е нетърпелив, казвам му: Вземи, купи си билет и след три часа ще видиш.

Българите казват: "Биха ни, взеха ни маслото", но не бойте се, вашето масло не е в сърби и гърци. Те взеха айрана, а маслото отиде горе в небето. Кое е България? То са живите, съзнателни хора. Какво ще стане с България? - Тя е посята и ще трябва да поникне - да пострада. Някой се пита: "Какво ще стане с мене?" - С тебе ще стане това, да работиш смирено пред Господа, със слугинска престилка да слугуваш. Някои искат с корона да слугуват на Господа. Когато имаш къща, богатства и пр., не можеш да слугуваш, тогава на тебе трябва да слугуват.

Какво ще стане с Румъния? - Каквото става с някой разбойник, когато го пуснат от затвора - отива си в къщи. Румъния ще бъде заобиколена със славянството и ще остане като островче в море. Виж, друг е въпросът с гърците - те имат култура, обаче те трябва да се държат добре със славяните, за да се благословят. Иначе Господ ще им прати старите господари - италианците. Сега културата се пренася в славянството. Българите и останалите славяни трябва да се съединят. Но на ума на поляци и сърби не трябва да се разчита, като се говори за бъдещата култура, защото техният ум е умът на парите. Те са достигнали да имат пари, сила и власт, а бъдещата култура иска нещо повече.

Какво е изгубила България? - Да вземем за пример двама съседи, от които единият отнема по някакъв начин имота на другия. А ограбеният има син и другият - дъщеря. Те (младите) се влюбват и като се оженят, кой става по-богат? Сега гърци, сърби и българи Господ ще ги ожени, в съюз ще ги съедини Господ. Защо ни наказахте? - Защото бай Ганьо се дуелира - има си закон, по който го наказват. По-добре, че стана така. България ще се определи в сегашната европейска война, или всесветска война, след като бъдат определени Гърция и Румъния. Ние, българите, ще отиваме в Цариград.

5 януари 1915 г. Бургас

1915_01_05 Бележки измежду разговорите с приятелите, казани от Учителя
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

БЕЛЕЖКИ ИЗМЕЖДУ РАЗГОВОРИТЕ С ПРИЯТЕЛИТЕ, КАЗАНИ ОТ УЧИТЕЛЯ НА 5 ЯНУАРИ 1915Г.

В понеделник, 5 януари 1915 г., в 15 ч. и 30 мин. пристигна в Бургас Учителят П. К. Дънов, идещ от Сливен.

Измислили са хората, между другото, и "топове". С топовете сега само развалят къщичките на хората - не могат да ги убиват. Направил си човекът къщичка, удрят го с граната и хоп, изпъждат го от къщичката. Само че когато след изпъждането му от къщичката се намери отвъд, важно е по-скоро да се събуди и да дойде в съзнание.

За да се оправи на някого работата, трябва на друг да се развали. От 2000 години работите на дявола бяха оправени, а на хората не им бяха оправени работите. Сега работите на дявола ще се развалят, а на хората ще се оправят.

Отсега нататък, който иска да му върви, да казва ИСТИНАТА, а който иска да си загуби гражданските права,, нека лъже.

5 януари 1915 г. Бургас

1915_01_06 Докато фарисеят не стане митар, не може да бъде християнин
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ДОКАТО ФАРИСЕЯТ НЕ СТАНЕ МИТАР, НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ ХРИСТИЯНИН

Без митарското стъпало не се отива на християнско. Яков (Битие 31; 23), докато не стане митар и не се покае, не става праведник. Павел, в "7 глава Послание към Римляном", дълго стоя митар, за да стане християнин.

Гордостта води към падане. Тя е предвестница към падането. Така бе с България, така ще бъде и с Германия. Така е било, така ще бъде с всеки горд човек, с всеки горд народ, държава.

Религиозни не могат да бъдат всички. Такива са само тия, които са готови. Светът ще се спаси от един човек, който се е обърнал към Бога, защото той може да закваси много хора. Не е потребно количество, а качество. В религиозно отношение е потребна опаковка. Едни са ядки, други черупки, трети обвивки. Необходимо е теория и опит. Един човек вярва в себе си, друг в обществото, а само високо духовният вниква в същинската причина и той вярва само в Бога.

Някои проповядват, че няма Бог. Например учителите учат с такива лекции в училищата. Бог от това не се страхува, защото е силен и търпи всичко, но всеки, който сее, ще пожъне своите плодове. Виждаме ученици застрелват своите учители.

Бог е една необходимост за човечеството. Съвременните хора нямат понятие за вяра даже, а философската страна на понятието "Бог" никак не я разбират. Когато човек добие истината, ще получи равновесие.

В един град пратили комисия да пита Господа, защо е направил царете. Техният цар бил много лош. От най-щателната справка по книгите на сътворението се видяло, че Господ е направил само човека, а не и цар. Те са от хората и затова страдат от царете си. Един е Царят - това е Господ Христос.

Хората трябва да правят добро, или зло. Който нищо не работи, по-зле прави от тоя, който работи зло.

По въпроса за прераждането: То ако погледне човек философски - в света е само един Дух, тогава защо е спорът - има ли, или няма прераждане?

Свещениците ще ги вземем с нас. В десетина години свещениците ще ги прекараме през огън и ще ги вземем с нас.

Аз ще ви кажа кога ще дойде гонението. Сега е харман. Ще трябва да овършеем, та тогава ще дойде вятърът да отвее; това е гонението. Когато овършеем, нужно е да дойде вятърът да отвее.

6 януари 1915 г., вторник, от 19ч. и 3О мин. Разговор с Учителя в дома на Г.Стойчев, Бургас

1915_01_08 Идването на Христа

Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ИДВАНЕТО НА ХРИСТА

"Ефесяном. 3 глава"

Ще дойде на облаците. А как ще Го видят тия, които са под облаците? Облаците, това са стихиите, бурите, дъждът. Как ще видим Христа? – Така, както когато се е възнесъл.

А в каква форма се рисува в нашето въображение образът на Христа? Има в нас едно чувство, което ни подсказва начина на Христовото идване. А ако схващате във вашето въображение, какво ще бъде идването на Христа, то е интересно.

Любовта отделна ли е от човека? Тя може да се прояви и като съзнателна сила, и като несъзнателна, и като самия Дух, който движи нещата. Христос ще се яви в трите свята:

1. в астралния* – за нашата душа; там ще се яви висок, снажен, обвит в светлина; Неговата мисъл, Неговият ум са светлината около Него;

2. в духовния свят;

3. на земята ще се "яви на бял кон", ще ходи, ще проповядва и гдето мине с белия кон, ще влече хората след себе си. Ще кара всеки да вземе кръста си и да тръгне да проповядва. Конят е силата – Словото.

Къси бележки – откъслеци само от философска беседа на Учителя

8 януари 1915 г.

1915_01_10 Но Син Человечески, кога дойде, дали ще намери вяра на земята
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

НО СИН ЧЕЛОВЕЧЕСКИ КОГА ДОЙДЕ, ДАЛИ ЩЕ НАМЕРИ ВЯРА НА ЗЕМЯТА

РАЗГОВОР

Лука 18; 8

Ще започна моята беседа с едно изречение, казано от Христа: "Но Син Человечески, кога дойде, дали ще намери вяра на земята."

Може би самото изречение да ви се види несвързано и да ка- кажете: "Че какво общо има с нас и с епохата, в която ние живеем?" Това се отнася именно за епохата, в която живеем. Человечеството без вяра не може да съществува. Обикновената вяра в живота се крие във всички. Всичко започваме с вяра: който започне да строи къща, има вяра, че ще я доизкара и прочие такива предприятия има, започваме ги с вяра, че ще сполучим.

Обаче Христос не разбира тази вяра. Той подразбира вяра, която не съществува тука на земята. Вярата, за която Христос говори, е една разумна вяра. Вярата в моите схващания, това е почва. В природата сеем на почва: за пшеницата, лозето, растението и пр. трябва да има почва, за да се посеят. Следователно това можем да приложим и в човешкия живот. Вярата трябва да съществува на почва, без нея тя не може да вирее. В моето схващане, когато кажа за тази култура, че има почва, подразбирам култура и върху нея вяра. Вярата е един закон на разумния свят и в човешкия живот тя се изразява в почва. Без вяра не можем да развием една мисъл. Разумната вяра почива на известни закони. И Христос право е определил, че ако имаме от тази вяра, колкото синапово зърно, можем да кажем на една гора да се премести и щяхме да сполучим. А когато имаме почва за вяра, тя ще вирее. И съобразно тая почва да култивираме вярата.

Христос подразбира друго още. Той казва: "Син Человечески, кога дойде...", подразбира се една нова епоха, през която человеците дали ще имат тази разумна вяра?

Евреите нямаха тази почва да възприемат Христовото учение, затова Христос казва, че когато дойде тази нова епоха, дали ще се намери такава вяра на земята. Ако не разбираме Неговото учение, то действува разрушително. Ако бихме приели Неговото учение преди 2000 години, щяхме да имаме един резултат тъкмо обратен на сегашния. Настоящата война е един урок за човечеството. И тя е вследствие на

това, че хората не знаят да се ползуват от законите, «които управляват човечеството.

Навсякъде срещам хора, които питат: "Какво ще стане с нас?" А всеки знае какво ще стане. - Когато сте в морето, колкото -по- малко багаж носите, толкова по-леко ще ви е, ще изплавате, ако сте по-лек. При походите ще пътувате по-лесно, ако сте по-лек и с по-малък товар. За да можем по-лесно да плаваме във водата и не се стремим да вземем багаж при корабокрушението, а сме благодарни, че имаме време да се спасим и тогава мислим за спасението си, а не за багажа. Така и ние, колкото е по-малка нашата раница, в живота по-леко ще прекараме тия събития.

"Син Человечески, кога дойде...." Този "Син Человечески" иде. Той се изразява в особени признаци, така както пролетта познаваме по това, че имаме едно възкачване на слънцето. А лятото, есента, зимата също си имат своите положения и ние ги определяме даже по слънцето.

В същия смисъл, като очакваме Син Человечески, имаме признаци, за да определим идването Му.

Явява се въпросът, ще бъде ли Неговото идване едно субективно явление, или обратното - обективно такова. Ще има и двата процеса: субективен и обективен. В началото на пролетта, през март, когато слънцето започва своето възкачване, явяват се болести: всички микроби, които са били в калта, разните миазми се повдигат във въздуха и отравят хората, затова тогава има много болни - едни оздравяват, други умират. И при едно ново учение, при започване на една нова епоха е същото. Слабите хора и в единия, и в другия случай могат да претърпят криза. С появяване на учението става повдигане. Така и ние да се справим с тази вяра и да видим в какво се състои. Една сляпа вяра, една сляпа любов не дават добри резултати. Само една разумна вяра и една разумна любов могат да дадат добри резултати.

Ако ви запитат за задгробния живот, дали има или не задгробен живот, какво ще отговорите? - "Или има, или не." Обаче това не е научен отговор. Отговор без знание не е отговор. А лъжата в каквато и да е форма не ползува никога. Искат се разумни знания. Този разумен живот, който ни заобикаля, на какво почива? Той почива на разумна основа. И който би проследил, ще види как разумно действува и със съвсем малко разноски. Например в една фабрика, за да извадят захар от цвеклото, колко много работнически труд, какви машини са потребни! А природата как просто действува! Взема тя това малко семе от цвекло и образува от него цялата тази глава цвекло, в която без особени усилия набира захарта и с това ползува и себе си, и другите. И ако ние бихме усвоили този начин на действие на природните закони, щяхме да бъдем използували природата и животът ни щеше да бъде по-друг. Христос, когато е казал това изречение, е имал предвид вас и изобщо сегашните хора, защото между Него и нас има свръзка. Между миналото и вас тоже има свръзка, както между бащата и сина, както има свръзка между вас и вашите прадеди. Можем да докажем това и с опит, а за да докажем, че известен елемент съществува,

трябва да му дадем условия да се прояви. Например, ако вземем едно семе на роза и ви кажа, че в него се съдържа роза, ще кажете: "Въпрос е това, дали съдържа или не, докажете това!" - Добре! Посаждаме това семе и след няколко месеца вие ще видите, че от това семе ще излезе роза. Силата, която може да произведе от това семе роза, е скрита в семето. Когато един човек умре, той не се загубва, просто обръща се на семе. Вземете една гъсеница в нейния развой. Докато тя е яйце, живее един ограничен живот, а до известно време тази гъсеница ще трябва да се завие в пашкул, от който пак се превръща на пеперуда. Животът на яйцето подразбира гъсеницата, животът на гъсеницата подразбира пеперудата. Въпросът е сега, тази промяна, която става с тази гъсеница, тия три промени имат ли свръзка с живота на яйцето, от което се е излюпила гъсеницата. От проследеното въпросът става ясен, значи те са свързани. По същата аналогия върви и човешката душа. Може някой да каже: "Защо понякога човек загубва своето съзнание?" Това показва, че движението може да се видоизмени, или просто изменят се условията. Ако видите един трамвай, при неговото движение един прът е заловен за жицата, обтегната на трамвая. Обаче, ако по някакъв начин този прът се отметне, трамваят спира. Изчезва ли енергията? Не. Значи има прекъсване на контакта, затова движението спира, но при все това то продължава да съществува. Всякога, когато загубваме своето съзнание, става такова отмятане, както при пръта на трамвая. Животът го има в нас. Когато не чувствуваме, не мислим, има тъмнина - изгубили сме съзнанието, но като турим слънцето, светлината, топлината, веднага всичко е нормално, то се съживява.

Когато Христос казва този стих, Той разбира ще ли има в хората тази светлина, и когато Той дойде, ще иска да даде тази светлина. А как ще дойде Христос? - Има един пример за някой индуски ученик, който, като изучил всички науки, искал да изучи и метода на любовта. Отишъл да пита за това един индуски учител, но той не му отговорил, а само мълчал. На втория ден също мълчал, на третия, на четвъртия пак не му отговорил. Едва на седмия ден станал, хванал го за ръката и го завежда при реката Ганг, гдето му натопил главата във водата. Като го държал така 5 минути, пуснал го и го запитал: "Какво чувствуваше във водата?" - "Какво ще чувствувам? Имах голяма нужда да дишам." - Така и когато почувствуваш нужда в душата си от любовта, тогава ще разбереш какво нещо е любов. Ние сме сега в такова положение, както ученикът в реката под водната повърхност, за да се уверим, че е потребен въздух. Питаме: "Защо Господ ни държи в тия страдания?" - За да научим какво Той може да върши. Какво казва гъсеницата? - "Моят свят е само листът, който ми дава храна. Листа, листа ми дайте! Че имало цветя, какво ми трябва." Нашият живот е като този на гъсеницата. Така и хората като нея казват: "Материя, материя, за нея ни говорете! Че имало задгробен живот, друг свят, какво ни влиза в работата!" И гъсеницата, като изяде един лист, казва: "Този мой свят се свърши, трябва ми друг свят." Така от лист на лист, докато дойде до едно такова положение - образува в себе си жидкост, нужна за тъканта на пашкул, в който се е извела. Като престои там известно време, излиза пеперуда и сега вече казва: "Цветя, само цветя ми трябват на мене!" Вие сте в положението на гъсеницата - физическият свят на гъсеницата е пашкулът и духовният свят на гъсеницата е една пеперуда. Ако нямаме понятие за

духовния свят, той ще бъде чужд за нас. Представете си, че дойде в града ви един знаменит първокласен цигулар. Той на концерта, който ще даде, може да свири много хубаво, но какво бихте се ползували, ако сте глухи или щом вие нямате развити музикални чувства?

Сега, когато Христос казва: "Син Человечески, кога дойде, дали ще намери вяра на земята", подразбира една разумна вяра и в тази разумна вяра има само разумни принципи. И когато тя влезе като почва в човека, той ще съгради своя живот. За да се прояви мисълта, трябва да има известна форма. Ако можем да проявяваме форма, ще можем да проявяваме и воля. С тая вяра човек ще създаде своята форма на волята, форма на желанията и пр. В съвременните хора липсват форми, затова нямат и воля. Да убия един човек, не е воля; да разруша един град, не е воля; да подпаля една къща, не е воля; тия работи и децата ги вършат. Но в създаването на един град и прочие, там е разумната воля. Воля има само в създаването на нещо върховно.

В разумната воля, е разумната вяра и в разумната любов трябва да има съзнание. Когато един народ се тласка насам-нататък в своя живот, има ли воля? Като народ ние имаме съотношение с цялото човечество и следователно определена работа. Така е и с всеки орган на човешкото тяло: мозъка, дробовете и стомаха. Всеки трябва да се запита: "Какво трябва да направя?" Защото вие сте една разумна единица на мястото си. Всякога един човек е, който може да оправи света. Всеки може да бъде опорна точка, около която ще се групират всички. Когато дойдем до това съзнание, че можем да оправим света, тогава последният ще се оправи. Иначе ако говорим, ние лъжем. Господ е направил човека по образ и подобие Свое, т е. всичко да можем. Попитайте един химик, който е намерил законите, на които се подчиняват елементите, и по тия закони работи в своята лаборатория, но ако случайно обърка техните отношения, той ще причини експлозия. Също и един машинист, когато е на локомотива, той измерва с един уред какво е налягането на парата в котела, колко атмосфери е нейното налягане. Съвременните хора са тръгнали по един произволен път: вървят те, без да гледат на този уред, и вследствие на това всичката им култура ги приближава до катастрофата, понеже с културата си служеха да намират начини да разрушават. Затова днешната цивилизация е отрицателна, с отрицателни идеи. Хората създават само разрушаващи елементи: 42-сантиметрови оръдия, торпили и др. И когато Христос казва: "Син Человечески, кога дойде, дали ще намери вяра на земята?", подразбира, когато Христос дойде между тия хора на отрицателната наука, ще намери ли вяра, разумна любов и пр. Сега е моментът. Да не мислите, че туй течение на всесветската война е така произволно? "Всеобща война, всеобща война, всеобща война", тя биде предизвикана от постоянното говорене за нея. Ние я създадохме, ние турихме горивото. Сега ще започнем да говорим обратното. Ние я създадохме, ние ще я и възпрем. Ние подпалихме огъня, ние ще отнемем от това гориво. Тая разумна вяра ще я създадем ние, хората. При съвременния строй жени и мъже държат ключа на бъдещето добро живеене. Вторите имат това главно назначение, от тях ще се съградят бъдещите индивиди на обществото. Когато

строите къща, спазвате известни правила, подбирате добро, здраво градиво. Ако ние трябва да съградим бъдещите условия, в които да живеем, могат да ги създадат добрите майки и бащи с добри мисли. Каквито са мислите на майката и бащата, такива ще се дадат и на децата. Може да имаме само мисли за кражба, то и децата ни ще бъдат крадци. Нашите мисли и желания се реализират в обществото. Каквото мислим, това ще се реализира. Нашите мисли и желания непременно ще се реализират в 1, 2, 3, 4 поколения.

Българите трябва да се поправят, от нас зависи. Много работи може да направите, стига да се свържете с тия сили, които работят в природата. В природата има разни степени на интелигентността и с каквито се съедините, такива ставате. Непременно съгласно с тия закони ние трябва да се свържем, с тия разумни закони в природата. Но казваме, че не ги виждаме. Така е, защото не обучаваме чрез постоянни упражнения нашето зрение. Наскоро един приятел ми разказваше как той с течение на времето е можал да различава от 50 метра разстояние най-дреб- ните пеперудки, които, даже да сте до тях, мъчно се съзират. И когато ми показваше той своите колекции, трябваше да си послужа с моята лупа, за да ги разгледам. И той сам казваше ми: "Чудя се как е възможно." Работата се състои в това, че той от постоянното напрягане на своето зрение, този център в неговия мозък се е разширил.

Нашето идване на земята е да бъдем свободни. Любовта ще ни направи свободни. Съвременните хора живеят при стесняващи условия и не могат да ги изменят. От религиозно гледище това тяхно положение е волята на Бога. Знаем ли философията на единиците? - Казваме: един кон, една къща и пр., но с първоначално създадената единица, с нея какво е искал да означи Творецът? - Който е създал числата, казал е, че в света има една мярка, която ще служи за определение: само един принцип, който наричаме Бог. С Него мерим, с числото 1 - единицата.

Във физическия свят числото 2 означава, че животът, за да се прояви, трябва да има две опорни точки, трябва две сили да действуват една към друга. Затова се събират мъжът и жената и от това гледище десет мъже, сто мъже, хиляда мъже са пак един мъж. Числото 2 показва процеса, чрез който природата работи и че процесът на раздвоението е процес на еволюцията.

Едно дърво дава клоне, обаче всичките произлизат от едно място и са свързани помежду си. В разклонението на нещата те трябва да са свързани със своята основа. Всички ваши мисли и желания трябва да са свързани с вашата душа. Защо клоните растат нагоре, а корените надолу? Този въпрос е висящ, но трябва да има и растене нагоре, и надолу. И ние като растенията имаме двояк стремеж. Които са в корените, казват, че светът е само материя. Атомите, от които е съставена материята, са единици на сили. Под думата "материя" разбираме майка, която ражда. Видимото е субстанция, с която нашата майка "материя" ни е обвила. Казват, че между духа и материята имало борба. Борбата, която е между тях, е борба само за растеж в пътя

на еволюцията, такава, каквато е между мъжа и жената, само ако това може да се нарече борба.

Плътта било дяволът, ако дявола можем да впрегнем на работа, ще бъде много добър работник. Понеже съвременните хора не могат да сторят това, то дяволът им е създал работа, той ги учи и те в бъдеще ще бъдат по-умни. Първоначално човек е бил господар, но когато се е развалил, развалил и всички други. Вълците, въшките, молците и други не ги е създал Господ, а хората. Господ е създал само добри хора, но не и убийци, крадци и пр. Тях ние ги създадохме. Но всичко е, защото у нас има едно отклонение. Съвременното общество трябва да вземе обратно направление, трябва съвременните хора да се обърнат по друг път на движение.

Трябва да знаем кои неща са необходими. Парите са една потребност, но не необходимост. Къщата също. Необходими са тия неща, които Бог е създал за нашето повдигане, а потребни - които Господ е направил и ни подпомагат, и които се явяват при нашия път в живота.

Съвременните хора ще се запитат как да живеят - ще дойде в тях идеята за живота на Братството. Христос казва, че трябва да работим в пътя на Братството, Любовта. Не е въпросът да бъдем русофили и австрофили. Сега е време за разрешение на въпроса, всеки народ да има право на свобода и братство: малък и голям да има право във владение на земя, за да живее свободно и пр. Всеки брат от едно семейство трябва да живее така. Големите народи, като големи братя, трябва да бъдат умни и да наложат това право, да покажат, че обичат своите по-малки братя. Ще се въдвори взаимност между народите. Сегашната война е в началото си. Тя не е свършена, а когато дойдат ония народни смутове в големите държави, последствията на войната, революциите, с какво ще утешаваме? Когато дойдат воюващите и кажат: "Няма да се бием!" Те ще искат да живеят свободно. Тогава ще се яви разумният принцип, ще кажат хората:"Не искаме стария начин на воюване!" Нека всеки народ и език получат своето си. Сега са най-добрите времена, които преживява светът и които докарват светлото бъдеще на човечеството. Ще докарат те пречистването и възкресението.

Под "възкресение" разбирам промяна на сегашния живот.

Сега се молят бащи, майки и сестри за своите близки на бойните полета. И тези богомолци ще надвият и ще променят живота. Да се молим, то е да дишаме. Имате сега едно заболяване- малко хрема - дишайте дълбоко и ще оздравеете. Молбата съществува навсякъде и тя е един необходим фактор. Само тогава ще престане молбата, когато престанат нуждите. А нуждите никога няма да престанат. Мъдростта, правдата, истината са една необходимост. И когато Син Човечески дойде, хората ще Го попитат: "Защо Господ ни даде това зло?" Христос иде и ще ни каже: "Преди 2000 години Аз дойдох да предотвратя това ваше нещастие и ви казах: Не се противете злому!"Вие давате простор на вашето зло. Ако бихте приложили тоя закон, днешната война нямаше да се допусне. Всички на земята искат да живеят по

сносен живот. Всички са господари, никой не иска да бъде слуга. Обаче как е възможно това, когато, ако всичкото земно богатство се разпределеше по равно, щяха да се паднат по 90 лева на човек. Как е възможен сносен живот с такава малка сума? Недоимъкът отде ще дойде? Законът е: Когато на всички хора е добре, и на мен ще е добре. Затова трябва да се обърнем към оня разумен Господ, Който е в нас и ни напомня нашите грешки. И когато Той дойде в нас и Го посрещнем и приемем, беднотия няма да има. Защото, ако Му казваме: "Ти мълчи и си стой на небето", не ни е простено и пропущаме същественото. Трябва да имаме разумна вяра, която да ни даде основа за щастливия живот. Тази разумна вяра ще стане основа за бъдещата наука и бъдещата любов. Целият съвременен свят се нуждае от коренни преобразования на своите идеи и трябва да се даде почва на развитието на тия идеи.

Христос казва:"Гдето са събрани двама или трима в Мое име, и Аз съм при тях и каквото попросят, ще го имат." Затова се събират бащи и майки и ако в името на тоя закон поискат да имат добър син, ще го имат. И ако двама или трима души се съберат и помолят за добри свещеници, добри учители, добри управници, ще ги имат. От нас зависи да имаме добри условия в живота. Но затова пък Христос иска една разумна вяра от нас. И тогава ще знаем да разбираме езика на всички елементи. Ако можем да хвърлим една граната на 10-20 километра, то така може да пратим и една въплотена мисъл и тя да даде добри резултати. Господ иска да оправи света, а за да се оправи светът, трябва да се оправи нашият свят, нашите мисли и желания. Един подсъдим бил обвинен, че откраднал една сума и неговият адвокат се трудил да го оправдае; за аргумент той представил обстоятелството, че обвиняемият се задоволил само с тази малка сума - 25 лева, когато на масата имало Юхилядилева. В това време обвиняемият заплакал. Съдията помислил, че се кае и го запитал защо плаче. "Ех, казал той, мъчно мие, че не съм видял 10-те хиляди лева."

Българите скърбят, че сърби и гърци им отнеха миналата година това, което беше тяхно право. Но сърбите не ще задържат взетото. Гърците не ще задържат и те нищо. Кражбата е опасно дело.

В реката Нил има едни особени жабчета, които плуват отгоре на водата (този пример го приведох и миналата година). Когато някой голям крокодил глътне някое от тия жабчета, след малко време те прояждат неговия стомах и той се обърне с пробит корем мъртъв, а жабчето излиза. Сърби, гърци, турци, румънци - глътнаха по една такава жаба. Ще прояде коремите им. Ще прояде коремите и на мнозина.

Има Божествено право, което регулира нещата в света. Сега международното право падна и иде редът да учим Божественото право. Човечеството ще опише този закон, но той не е като международното право, който всички престъпиха. Но онзи, който престъпи този закон, ще даде отговор. Сегашната война наглед е едно нещастие, но тя ще принесе големи добрини на човечеството. Ще се явят добри философи, добри писатели, много професори, учени и прочие, които ще я описват и извличат поуките. Ще има за дълги години да се пише върху мен от бъдещото поколение. И

затова казва Христос: "Ще има ли тогава разумна вяра?" - Ще можем ли от нашия живот да извлечем полза? Щастлив е този, който може от своето нещастие да извлече своето щастие. Най-добрите неща хората сега могат да очакват, но по-важното е как ще намерим тази основа на разумната вяра, върху която ще съградим бъдещия живот. Сега ще стане същото, каквото става с една какавида - излиза на пеперуда и живее. Така е и с хората. Ще настъпи благословение на човечеството - да възлюби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си душа. Всички воюващи държави ще принесат едно добро - ще отслабнат и тогава ще настъпи онова необходимо съзнание за правилния човешки живот.

Много народи са се изгубили заради неизпълнение на своите обещания. Така е и с всеки човек. Той се е задължил пред небето и вписано е в книгата на небето - трябва да изпълним Божественото право. И аз бих желал всички българи да имат тая разумна вяра, разумна любов и разумна правда, та те да послужат за основа на бъдещия живот, на обединение. Българският народ не е живял както трябва. Българските царства едва са достигали 50-60 години, защото са живели разединени. Сега се изисква разумно съединение между българския народ, нека се забравят ежбите.

Този урок, който българите научиха преди десет месеца и ставаха по-разумни, другите държави сега го учат, за да поумнеят и те.

Българският народ ще роди умни хора.

В сегашната война не ще има победени и победители. Русия, Франция, Англия, Германия, Австрия, Италия, всички ще бъдат победени. Те само ще извършат волята Божия, а победителят ще бъде Христос. И сега Той казва, че ако преди 2000 години не Го приеха, сега изпитват последствията, за да се изкупи стореното и вземе друг обрат. Защото, ако продължаваме така, след 2000 години щяхме да имаме по-грозна катастрофа. Но ако възприемеш Христовото учение, трябва да се обиква една много възвишена култура. Земята ще бъде една градина и управлението в ръцете на най-умните. За това се иска да образуваме пашкул и да се преобразуваме.

10 януари 1915 г., събота, 20 ч. и 30 мин.

В дрогерията на Г. Зурков

Бургас

1915_01_11 Ако ме любите, ще опазите моите заповеди
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

АКО МЕ ЛЮБИТЕ,
ЩЕ ОПАЗИТЕ МОИТЕ ЗАПОВЕДИ

11 януари 1915 г.

Учението Христово е за тоя свят, а не за оня, както повечето хсса твърдят. Между невидимия и видимия свят има отношение, както между корените и клоните на растенията.

Когато вървим в пътищата Христови, светиите и светлите същества се радват, че сме във връзка с тях и те ни хранят. Дървото се храни от корените и от клоните - отдолу и отгоре. Ако опазваме заповедите Христови, ще ни даде всичко, което попросим в Негово име. Ако не ни дадат това, кое^с искаме, то е, защото сме сгрешили. Земята не е място за страдания - тя е училище. Без нея не може да се повдигнем. Ние сме разплакали не веднъж земята и тя като се разсърди заради нас, показва ни отношението си със своите разтърсвания - настръхва й козината от нашите лоши дела.

Като се вслушваме в заповедите Му, Той ще се изяви нам в светла мисли, желания.

Необходима е Божествена Любов, която се проявява в благодатта. Що е благодат?

Пример: в река Темза има малки кораби, 20-30 хиляди, които ловя - риба, и се препитава целият Лондон. При отлив тия кораби остават на сухо. в тинята. Дойде прилив - това е благодатта - те се повдигат и заплават из морето, отиват да рибуват.

При благодатта има прилив. Трябва да търсим тия моменти на Божествения Дух в прилив. Изгубим ли тоя момент, ще изгубим благодат¬та и трябва да чакаме 12 часа, а то е 12 седмици, 12 месеца, 12 години, 12 века и пр.

На първо място да приложим Божествената Любов. Тя работи в сърцето. То е най-важният орган. Сърцето отмерва пулса и когато Божественото сърце пулсира, ний оживяваме. Натрупваме прилив.

В деня, в който не опазим Божествените заповеди, явява се у нас дисхармония и ние не сме християни. Ще търсим в нас християнството, но не ще сме християни. Питаме се често дали сме изгубили благата или сме спечелили в тоя свят повече. Погрешки можем да направим, но Христос ще ни съди, ако не ги поправим. Погрешките не бива да ги повтаряме повече а да ги изправяме. Трябва да се учим от нашите грешки,

т. е. трябва да се освободим от лошите си мисли, а то е с дявола да не приказваме, иначе той ще се настани постепенно цял в нас и ще ни каже: "Ако не си разположен излез вън, мен ми е добре тук." Примера с камилата и воденичаря., във воденицата на когото поискала и получила разрешение да си стопли само муцуната, главата, а постепенно се настанила цяла и казала на воденичаря да излезе навън, ако му етясно в нейно присъствие- ней било добре. Хората "всеки ден излизат от себе си", защото са дали място на дявола в себе си.

На първо място трябва да очистим сърцето си. На второ място - нашия ум. Изворът, като не го мътим, сам ще очисти сърцата ни. "Аз ще ви дам извор на жива вода." Затова на всяка зла мисъл да противопоставяме една добра мисъл и с течение на времето ще се очистим.
Любовта се състои в това да опазим заповедите на Христа. Затова трябва да ги учим, и то постепенно. Учителят ще ни покаже начина, последователността на изучаването. Любовта не е само чувство, а един разумен акт. Под нея се разбира пожертвуване - тя е ранец и се носи по целия свят. Всеки трябва да носи тоя ранец, ако и да е тежък, но с него ще се повдигнем и научим заповедите Христови. Когато изпитваме страдания, то е, че Господ изпитва нашата любов и ако ний безропотно понесем страданията, показва, че имаме Божествената Любов. Пример - един богат в Париж изпитвал своите роднини дал и ще го поддържат, като се преструвал на голям бедняк. Които го гледали, направил ги наследници на своето богатство, а другите - лишил, ако и да му се сърдили - такава е била наградата им.

Христос казва, че ако Го любите, ще опазите Неговите заповеди, а те имат отношение към нашите братя, сестри, учители, общества и пр. и трябва да опазим тия съотношения към всички. Трябва да избягваме престрелките вътре в живота, а такива има във всички християнски секти. Те проповядват християнството, но не го изпълняват. Един християнин ще прояви своята сила в борбата с дявола, който е много голям страхливец; щом му покаже м режата си, и той бяга. Той е баща на лъжата и затова бяга от истината, от светлината.

В един град направил и баня. 8 години се водило спор между гражданите да бъдат ли дъските рендосани или нерендосани и банята стояла недовършена, понеже не се дошло до съгласие. И двете страни давали своите мотиви за удобствата и неудобствата и практичността или непрактичността на гладките и негладките дъски и обратно. Отнесли спора до един велик архитект за разрешение и той ги наредил така: една дъска рендосана и една нерендосана, двете страни за да бъдат доволни. Така и с християните, които са догматици, крепители на външната страна, трябва да се постъпи.

Всяка заран да четем по една глава от Евангелието, да търсим някоя заповед в тая глава и да я приложим през деня в живота си, и тогава Христос ще дойде в нас - ще си направи жилище у нас и по тоя начин ще разберем дълбоките Божествени работи. Животът е вечен и много велики работи ще ни разкрие Христос, но

постепенно - сега не сме готови за тия велики тайни. Например искал е един човек да му открие Господ поне една от Неговите тайни. И Господ пратил един ангел, който го понесъл нагоре, като оставил тялото му, а взел духа му с човешкото сърце. След като видял ред величия, почнал да се моли да го снемат, защото не изтърпял, като го занесли на високите места из небесата. Затова, като опазваме заповедите, ще си подготвим тоя път и не ще искаме да слизаме назад. Иска се първо здравие по ум, здравие по сърце. Всяка заран трябва да правим опити: имаме ли страх, това е духовна хрема. Затова да дишаме дълбоко, а с това ще влезем в свръзка с ангелите, с небесните сили. Хората лесно се вкисват всякой ден, но това не е правило в живота. Хората трябва от кисели да станат сладки, както плодът - от цвят се превръща първо в зелен плод и да узреят, и станат сладки. Казва Господ: "Всичко ще се преобърне на добро/ Колкото по-големи сме, толкова по-големи мъчнотии ще имаме. Така е с децата, мъжете, светиите и пр. Христос казва: "Докога ще ви търпя?" Търсим Го, намираме Го и като дойде у нас, и Го разпънем. Той ще възкръсне и ще си отиде, но кога ще дойде пак? - След 10-100-1000 и пр. години. Християнството не е трудно. То е лесно. Умрелите за Христа са умрели с радост, но техните имена са записани горе. По-добре е да умрем като християни измъчвани, отколкото като разбойници. За такива ще дойде Мойсей, ще дойде Илия, ще дойде пророк Йоан и с камшик ще ги оправят всичките. За това Христос казва: "Моето бреме е леко." Господ, Който ни говори, ще ни ръководи и ще ни управлява. Колкото по-големи са страданията, толкова по-близо е Христос до нас. Нямаме ли страдания, Господ е далеко от нас, а то е лошо. Затова всеки да изпълни учението Христово на своето място - и като началник, и като учител, професор и пр. Това е заповед Христова. С изпълнението ѝ Господ ще ни помогне и от малки хора ще ни повдигне Господ и направи велики хора.

Йоан Кронщадски откакто се е обещал и посветил живота си на Господа, оттогава е станал Йоан Кронщадски, а по-рано е бил тъпоумен. Да посветим живота си, не е да отидем в гората, но да изпълним в живота си Неговите заповеди и да просветим нашите умове, да се стоплят нашите сърца, да се възродят нашите души, да оживее нашият дух и се ободри.

11 януари 1915 г., неделя

Бургас, в дома на брат К. П. Стойчев

1915_01_15 Ако солта обезсолее, с какво ще се осоли
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994, ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

АКО СОЛТА ОБЕЗСОЛЕЕ, С КАКВО ЩЕ СЕ ОСОЛИ?

Солта е една необходимост в органическия свят. Необходима е в строежа на органическия живот. Учените хора са я изследвали и знаят състава ѝ. Има три вида соли в света. Отношението между трите вида соли е едно и също. Солта е един процес в природата, който предпазва от гниене. Човешкият живот е съединение на два елемента: киселина и основа. В човека има дух и материя, които, съединени, образуват живота. Той бива свръхсъзнателен, самосъзнателен, съзнателен и подсъзнателен. Самосъзнателният живот е: "Познай себе си", както определя старата философия, т е. да се пази равновесие. В живота трябва да има мисъл, чувства и воля. Това е животът на самосъзнанието. Сегашните хора са обезсолени, а Христос казва: "Солта да не обезсолее." Човешкият живот обезсолява, като изгуби своя смисъл. Когато човек изгуби своето равновесие, той бива мрачен и може да се самоубие. Съвременната наука е изучила човека до всичките му подробности в неговото телосложение, но това е само вънкашната страна на човека. Последният е като орех с три черупки, три обвивки. Най-вътре е душата, тя е самият човек. Да мислим, чувствуваме, действуваме - това е човекът - душата. В живота трябва да имаме насока.

Един българин работил 10 години в Македония бахчаванлък и най-после му дотегнал този занаят. Отишъл в Солун и понеже решил да залови друга работа, видял му се най-лек занаят абаджия, та се условил при един абаджия-майстор. Един паша повикал този майстор в къщата си, да му скрои гащи "бирбочуклия". Майсторът изпратил новия калфа напред с метъра и ножицата, а той се позабавил. Отива калфата вкъщи при пашата, който го помислил за майстора и дава пред него плата, да му скрои "бирбочуклия" гащи. Калфата не се изказва, че той не е майсторът, но започва, оттук мерил, оттам рязал и все нищо не излизало. Пашата като гледал, че това е далеч от това да стане "бирбочуклия" гащи, казал му от тоя плат поне една салтамарка да скрои. Почнал той наново, рязал, струвал, но пашата пак гледа, че не става салтамарка. Тогава му казал: "Ти и салтамарка не можа да скроиш, но барем така и така изхаби плата, направи ми една тютюнева кесия от него, но хубаво крой, защото, ако и това не умееш, ще те бия. Ние често като този българин калфа с метъра и ножиците кроим в живота, но когато сме невежи, нищо друго не можем да направим освен тютюневи кесии. Но защо ни са те? В съвременния живот всички са като тютюневи кесии, всички нервни, всички други лоши, а само ние сме добри. Това е едно болезнено състояние на нашия ум - интелект. Приличаме на този болен, който нищо не харесва за ядене, а след като премине треската, харесва същите ясния, които по-рано е отблъсвал. И нашият живот е също така устроен от нас. Всички сме дигнали прах около нас и мислим, че

целият свят е такъв прашен. Затова Христос казва: "Ако солта обезсолее..." Кое трябва да ни обнови? - Любовта - тя е киселината върху основата - нашата душа. Това е изражението на Любовта в организма чрез разнасянето на кръвта, в музиката - в тонове и в сърцето - биенето на пулса. Любовта се изразява във велики подвизи. Разумната Любов твори. Тя е сила, която може да видоизмени най-вече ума, сърцето, волята. Трябва да се изменим. Гдето има изменение, там е животът. В изменението на живота е самият живот. Движението е носител на нашите чувства. И сърцето се запича, както организма. Лекарството в случая е разумната любов. Един английски милионер бил хипохондрик. Изходил той много лекари, обаче никой не можал да го излекува от болестта му, която много го измъчвала. Най-после обръща се за помощ към някой от американските лекари, който се ангажирал да го излекува. Но преди всичко казал му, че никакви протести няма да повдига против всички негови лекарства, за което и направили договор. Тогава лекарят пристъпил към лекуването и като упоили болника, заповядал да му отрежат десния крак. Когато се събудил от упойката, той толкова много се ужасил от това, което са извършили с неговия крак, щото започнал да проклина всичко и да заплашва лекаря, който го измамил, че ще го лекува, а вместо това го лишава от единия крак. Лекарят само му напомнил за дадения договор, според който той няма право да протестира. След като го оставил така няколко дни, лекарят му казал, че може да поправи стореното, т.е. да му върне крака. Така и направил, като му направил един изкуствен крак, щото не съществувала никаква разлика от старото положение и милионерът останал доволен. Но всичко това, което преживял, така му подействувало, че той оздравял от страшната си болест. По същия начин действува и Господ. Когато едно общество е недоволно от благата, Господ реже краката - дава страдания. Ние не трябва да се плашим от тях. Те ще ни дадат опитността, с която след 100 години всички ще бъдем умни. Това е сол. Всяко нещо с огън ще се осоли. Сегашната война е война за една голяма идея за свобода на действие, която искат всички народи. Но в природата има един закон, който регулира всичките действия. Не ще бъде добре, ако нашата християнска цивилизация я сполети същото нещастие, каквото сполетя вавилонската например. В света ще преживеят само силните, а те са тези, които имат хармония между ума, волята и сърцето. Отношението на един човек към цялото човечество, когато разберем, ще бъдем благородни. От благородни родители ще има благородни деца. Понякога само може да има едно смешение.

Душата дава едно тяло и когато си изиграе ролята с него, оставя го и приготовлява материя на едно ново тяло, наново живее и т. н., вечен живот. Смъртта е разлагане на материята.

Има три неща, които ни лъжат, и три противовесни на тях, които казват истината: нашият вкус може да приеме една развалена храна, подправена с нещо, и тя да му се види приятна. Обаче, като дойде храната в стомаха, той ще каже истината и може да я повърне обратно. Нашият интелект също ни лъже, но когато мисълта влезе в нашия ум-дух, тя ще се изхвърли, щом не е добра. Третото нещо, което ни лъже, това са нашите чувства. Чувствата всякога ни мамят. Когато приемем някой по усет,

душата ще го оцени. И тъй, ние трябва да вярваме в нашия стомах, в нашия ум и в нашата душа. Трябва да приемем три неща: душа, дух и ум. Трябва да избираме полезното за нас. Има хора за мляко, има хора и за твърда храна. Трябва да вземем полезната храна: млечната или твърдата. Трябва да започнем с това, какво мисли Бог.

.Което е Божествено, то внася ум, простота и няма да има разногласие, а ще има мир и любов и не ще имаме противници. Който говори за пари, не говори истината. Когато свършим работата на лозето, тогава ще си разчистим сметките. Нам са потребни хора - дейни, безкористни. Нека подготвяме народа и като забогатее, той ще ни заплати по-много, отколкото сега - ЧЕСТНОСТ. Примерът със салепчията в Добрич, който, продавайки салеп, една ранна сутрин намерил една кесия с 8000 лева. Туря я той в пояса си и продължава да си гледа работата. Насреща се задава самият притежател на парите и заморен запитва дали не е намерил някоя кесия. Салепчията, щом чува това, спокойно изважда намерената кесия и му я подава, като продължил да продава и вика: "Салеп!"

Има хора честни за 100 лева, 1000 лева, 10000 лева и пр. Питаме се защо сме нещастни? Който се продава, дават му оглавник и тегли като вол, сам се е впрегнал. Които крадат постоянно, се израждат, стават глупави и светът ги тъпче, както сега тъпче глупавите. Христос казва: "Като обезсолее солта..." А тя не ще обезсолее, като има Божествена любов. Ако човек е "злато", има истинска мъдрост, знания. Той не може да се подкупи. Ако друг се подкупва, след поколение и той се изражда.

Умрелите наши приятели, роднини, родители са с нас. Ако са далеч, ние няма да мислим за тях, както това правим, а ще ги забравим. Но те са с нас и в нас и затова мислим за тях. Техните духове се проникват един в друг. Нещата се проникват едно в друго и това проникване зависи от материята, от която са съставени. Например, ако вземем едно газено тенеке, доколкото може събра с най-едри топки, куршуми, остават празнини и тях можем да изпълним с по-дребни куршуми. Върху тези последните, ако вземем да насипем от най-дребните сачми, и те ще се поместят. Празнините пък, които остават в тенекето, ще приберат и ако сипем от най-ситния пясък. Така изпълненото тенеке изглежда, че не може събра нищо повече, обаче, ако налеем 1,2,3 оки вода, и тя спокойно ще се побере в същото тенеке. И свръх всичко, ако вземем от най-чистия спирт, етер няколко грама, и да го излеем върху водата - ще се вмести и той. Тъй щото виждаме от този пример как нещата може да се проникнат едни в други. Всеки ден в нашия стомах туряме храна, образува се движение, енергия и ние живеем. Обаче идва ден и този, който движи стомаха, казва: "Свърших си работата" - и си отива. Ние казваме: "Това е смърт." Не е смърт, а е излизане. След хиляда години ние сме пак на земята, но по-съвършени. С един живот не можем да се проявим. Както в един живот детето става мъж и старец, и пак си остава един и същ човек, така е и с цялата градация за нашето съвършенство.

Тая сол, която имаме, достатъчна ли е? Не е достатъчна сега и трябва да я осолим.

Христовото учение не е неприложимо, както казват. Ако го разберяхме, щяхме да бъдем щастливи. Иска се основа, а тя е вярата, разумната вяра, без която не можем да живеем. Има един пример за една американка, която била смъртно болна. На смъртния си одър искала обещание от мъжа си да не се ожени след нейната смърт. Обаче той не искал да ѝ даде такова обещание и затова тя рекла: "Така ли? Добре, и аз няма да умра!" И действително не умряла, а оздравяла.

Всеки ден ние си влияем с нашите мисли и с мислите на нашите приятели, които ни шокират. Искаме да оправим хората, а приличаме на онзи градинар, който, за да си оправи дървото, реже корените вместо клоните. Трябва да имаме доверие един към друг. Ние се заразяваме с недоверието и се покоряваме. Преди години живях във Варна в едно семейство, чийто син бе много непослушен. Впоследствие и отношенията на бащата към сина бяха лоши: биеше го, хокаше го и го упрекваше. Обаче той го правеше с такъв тон, щото дано синът се амбицира и да докаже на своя баща, че ще стане човек. Синът, от своя страна, не се поправяше и не искаше да разбере желанието на своя баща, така работата стигна дотам, че един ден бащата връзва сина за краката и го спуща в кладенеца. Намесих се тогава и поисках да взема сина под своя грижа. И в разстояние на две седмици, като му казах "две-три думи", той се поправи и стана един добър син. Една добра дума, казана на времето си, произвежда своя ефект. Трябва да вадим хората от дълбоката пропаст, а не да ги ритаме и да падат още по-долу.

Идеалът ни да бъде любов към Тоя, Който ни е дал живот. Това е Бог. Той участвува в нашите мисли, дела и ни предупреждава да не грешим, за да не страдаме. Помагат ни и други възвишени същества, ангелите. А всички се направляват от една разумна сила. В еволюцията влизат интелигентни същества, които направляват еволюцията. Христос дойде да ни каже, че тия сили са разумни. Христос казва: "Ако изгубихме солта, която Той ни е дал, какво ще стане с нас?" Има един пример, който ви предавам, разбира се, за пояснение само. Някой си човек си заминал от тоя свят и понеже бил грешен, хвърлили го в ада. Като се минало известно време и Бог, като искал да му помогне, казал: "Вижте, няма ли този човек да е сторил нещо добро през живота си, та да послужи то и го избави от ада." Тогава проверили в книгата на живота и намерили действително, че долу, на земята, той само веднъж дал един морков на един беден. "Вземете, казал Господ, този морков и идете и го извадете с него." Взема ангелът-пазител, хванал моркова и му го подал в ада, да се залови за него и да го изнесе навън. Почнал да го тегли ангелът нагоре, обаче, откъдето минали, наловили се подир тях и други грешници от ада. Това като вижда дарителят на моркова, обръща се към другите и казва: "Този морков е мой! Вие защо се избавяте? Я се пущайте!" Обаче още докато говорил, ето че морковът се откъснал и всички наново паднали в ада, без да се спасят, а ангелът сам се изкачил горе пред Бога. Какво да правим тогава, за да се спасим? Ние сме егоисти. Искаме с нашия морков само ние да се спасим. Не искаме да дадем място с нашия морков да се спасят и други! С тази мисъл свършвам беседата и ви оставям да мислите по нея.

15 януари 1915 г., четвъртък В училището "Отец Паисий" говорил Учителят П. К. Дънов

1915_01_21 Христос ще дойде и ще се прояви
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ХРИСТОС ЩЕ ДОЙДЕ И ЩЕ СЕ ПРОЯВИ

по три начина:

1. във видимия свят,
2. в астралния свят,
3. в Божествения свят.

"И видях небето отворено, и ето кон бял, и онзи, който седеше на него наричаше се Верен и Истинен, и с правда съди и войнствува; ..."

Откровение 19; 11 - 21

Когато ще дойде Христос, хората ще бъдат в изстъпление духом и всички ще Го видят. Това виждане ще бъде на плач. Не Го ли виждаме сега? Дрехите Му оплескани в кръв. Дълго време ще ходи на бял кон да Го видят всички - това е в буквален смисъл.

"Агнето" - това значи огън - ще бъде в астралния свят - там ще се види като огън. На физическото поле Той ще се проявява в много личности. В умствения свят - като мисъл, в астралния свят - като чувство, а във физическия свят - в неговите движения, във външния израз на нещата. Човек трябва да има разбиране на нещата. Суматохата е в света. Първото заблуждение на хората ще бъде, че всеки човек ще се почувствува като Христос по закона за рефлекцията. И сега ще почнат да се явяват хора, които ще се казват Христос. Има вече в Америка, Франция, Англия. Това е, че духовната любов се обръща на плътска любов - ще се народят деца и тук е вече кривият път, който ще доведе гонението и ще образува реакцията. Човек трябва да разбира, че е израз на Бога и тогава Бог ще действува чрез човека.

Ако се явява борба, състезание за първенство - сме на кривия път. Ако турगаме и редим нещата не по световни нареждания, то ще бъдем в правия път, иначе ще грешим. Щом почнем да чувствуваме, че Духът Христов действува чрез нас - сме в правата посока, а когато почнем да мислим, че ние сме Христос - сме в кривата посока и грешим. Трябва да имаме индивиди в Божествената хармония и тогава ще имаме прогрес. Сега всички царе мислят, че са Христос, но близкото бъдеще ще покаже доколко са верни техните вярвания. Когато Христос слезе на земята, хората ще почувствуват олекване. Безпокойствията ще изчезнат и ще се настани мир и спокойствие.

Всякой от нас е в съжителство с много духове, роднински, приятелски. Трябва да се

отделим от тия духове и да живеем отделно. Ние не сме в състояние да удовлетворим тях, действуващи в нашите мисли, желания, чувства.

Идва Христос - нас ни е страх, това не е индивидът, а духовете, с които сме в свръзка - те се боят и ни раздвояват - необходимо е да се разделим от тях.

Христос най-първо ще Го видим в духовното поле и после във физическото, така както астрономите виждат планета, първо отдалеко и после отблизо.

"Както се възнесе, така и ще дойде" и още: "както светкавица ще се яви", то е, че навсякъде ще се яви и види, както светкавицата,това е казано така, като за изпълнението на един закон, т.е. по тоя закон ще се яви.

На бода на една игла може да има милион микроби, а на 10 квадратни сантиметра колко ще има? - Много милиони. Христос не може да Го посрещнем с "нашата си къща" (тялото), а трябва да излезем вън от нея. Душите, за да видят Христос, трябва да се смалят и съберат на едно малко местице, а след това пак ще се уголемят. Хората от телата се молят да излязат. И тогава ще се даде свободно излизане от тялото, за да Го срещнем. И когато се върнем, ще намерим телата си пречистени - пременени. Нашите тела ще ги вардят римски войници. От пазачи няма да има нужда. Ще бъде такава суматоха, че лошите духове ще бягат и не ще ни пакостят. Тая процедура ще трае три дни. ТОВА Е ПЪРВОТО ВЪЗКРЕСЕНИЕ. Оставеното тяло ще бъде преустроено от Божествения Дух. Така бе с Христос - трябваше да остави тялото Си, за да се извърши работата по възкресението. Колкото са определени - избраните, те ще бъдат, ще имат дял в първото възкресение. Това е свитата на Христос от 144 000 души - девствениците.

След възкресението, ще дойдем да живеем. Досега не сме живели, а сме роптали. Ще дойдем, когато искаме, ще си отидем, като извикаме Петра и му кажем, че искаме да си отидем.

Когато Христос зацарува, ще постави Своите хора на служба, за да управляват. Другите хора щом не са против нас, те са с нас, т.е. щом работят с името Христово. Когато дойде Христос, хората ще берат само от дървото на живота, т.е. на доброто. Това са добрите мисли, чувства и желания. Някой ден, когато ни "хванат рогатите", ние сме кисели - то е, казва се, че сме яли от запретения плод.

Един лош дух едновременно с 10-15 души може да си урежда злите намерения, като един чрез друг си "оплита кошницата".

Христос работи навсякъде из България - села и градове. Трябва да си помагаме с мислите си, па макар и някой да страда кармично. И сега някои са виждали Христа - ту разпънат, ту възкръснал. И сега Христос ни посещава чрез някой човек, когото и не подозираме. Христос едновременно е индивид и колективност. Милиони ангели с

Него съставляват едно. 101 000 000 служебни духове Му слугуват тук.на 3-то небе на земята - то е троеличието. Заради Неговото владичество на физическия свят са направени ангелите. За астралния свят - сили, началства, власти. За Божествения свят - архангели, серафими, херувими.

Всички ще бъдем подобни Нему, а то е по плът и чувства.

Нека не се обременяват сърцата ни с чрезмерни грижи за живота ни. Необходим е насъщният - това е от Бога, повечето е от лукаваго.

Сега по-сигурни са малките търговци, отколкото крупните.

Нека да четем Евангелието и да събираме всички стихове, които ни определят как ще дойде Христос.

Въпрос: Имаме ли предназначение ние?

Отговор на Г. А.: "Вода газят, жадни ходят."

Очистете сърцата си и умовете си и сила ще дойде - това аз зная - каза Учителят г-н Дънов.

В дните, когато има беднотия, да бъдем разположени и доволни, а не когато сме богати и наситени - ето, когато сме с Бога, ще бъдем в сила и ще ни се даде.

Тук, в Бургас, не сте умни, а сте създали много неприятности. Ухапало ви куче и викате да ви чуе целият свят. Когато ви хвърлят петна и когато сте чисти, тогава ще имате похвала в небето. Аз по-мъчно се разправям с вас, отколкото с поповете, които говорили заради вас. Съвършеният закон има прилагане на принципите Божествени - а то е смирение и други. И в София пращаха детективи - но такова е тяхното просвещение. Ние сме в сила и който би противодействувал на Царството Божие, главата му ще бъде смачкана, тялото стрито. Така стана заради двама души в София през 1912 г., които пречиха. Спрях събранията - и на Чаталджа бягаха, и срещу гърците и сърбите бягаха. Божественият Дух още не може да се смекчи, но рече Бог: "Хайде, нека оправим забърканото." Ако не се моли българският народ на Бога, ще бъде наказан с още по-голямо наказание. Аз ще разпя- вам сега попове и владици, но и те нас ще разпеят. Виждате тия партии - ние сме ги заставили да вършат Божията воля. Всичко може, но не и да попречат на волята Божия. Те имат по 2 гема. Пари ще вземат от Германия, но с Тройното съглашение ще отидат. Славянството, ако прегреши, ще пострада много. Сега иде Господ, но кражби не позволяваме, богохулство също. Вам казвам, стягайте се, работете умно, оправете се. Поповете не закачайте заради доброто на народа - прощавайте им. Господ ще ги съди.

Искайте сила, имайте вяра.

Искайте чудеса - българският народ бе изгубен. Сега и сърби отстъпват, и гърци отстъпват. Ние работим сега и ако не работим, лошо ще стане. Може да сме грешни, но най-безгрешните сме от другите. От България се иска 1440 души избрани, а други - и от другите славяни.

Аз познавам Господа по-добре, отколкото вас познавам. С Него по-тясно съм свързан, отколкото съм с вас. Нали това искате да знаете - казвам ви го. Благодатта Господня търпи, но Той и се кара. Чували ли сте гласа Му? Аз съм го чувал. Сега вие правете въжета за връзване на дявола. И така ще казвате: "Плетем въжета, защото ни трябват за работа."

Вие ще живеете на тоя свят и ще проверите всичко, което сега ви казвам.

Господ от хиляди години говори. Това не е цялата Библия. Има още неща, които не са писани, и тя е една много голяма книга. А след време ще стане още по-голяма. Сегашната Библия ви служи като ръководство да се отнесете към другата Библия.

В живота трябва простота, то е чистосърдечие. На чистосърдечните хора Бог открива много неща. Ще знаете например какво става на бойното поле. Ясновидството е чувствителност. Ще усетите, че ще стане престъпление и можете да предупредите. Необходимо е християнинът да развие чувствата си, за да знае мястото, гдето ще стане престъплението и да се предотврати.

Сърби, гърци сега ще поискат плодовете си. Ромени - и те ще поженат. Турция, ако беше опазила договора (Лондонския за границата Мидия-Енос), по-малко щеше да пострада. Какво би станало в първата война, ако България, т. е. българите, бяха влезли в Цариград? Немците щяха да окажат влияние на българите и да ги вкарат в конфликт с русите и щеше да бъде по-лошо. Сега се оправя по-добре. Може би ще направите една Енвергбегова разходка до Чаталджа. Там може да се окаже малко съпротивление и ще влезете в Цариград. Плана мога да ви кажа, но около вас има духове, които ще го издадат. В скоро време ще стане. До 1919 г. ще се разрешат много работи. Войната ще трае две години. Трябва да имате нерви, за да устоите докрай. Една неделя не бихте спали, ако ви кажех всичко. Между доброто има много лоши работи. Временно, за един период, някоя година ще охладее любовта между бащи, майки, деца и пр. Затова е казано: "да не натегнат сърцата ви" На света има нужда от нас - той ще ви търси. Войната сега влиза в нова фаза. Те се ожесточават - германци и англичани. Войната е на смърт и живот. Едната страна трябва да капитулира. Намесва се Ромения . Ще се намеси и Италия. Ще се намеси и Гърция. Германците гонят католическата църква - застрелват много свещеници, това е голямо ожесточение. Англичани и германци искат едни други да се смажат. Немците искаха и пратиха Русия в Далечния изток. Японците ги върнаха, защото предназначението им е в Европа, а Далечният изток по-подир ще дойде да се разреши. Сегашното нахлуване на германците в Ромения е да им вземат складираните храни, бензиновите

извори и изобщо за богатствата й.

Морските вълнения имат духовно значение - това е борба на духовете. Земетресенията са във връзка със сегашните събития. Днешният вятър е благоприятен за русите. Той е противодействие на гръцкия - южния вятър, който духаше преди няколко дни.

Духовете, с които сме свързани, са в нашата материя по закона за кармата и трябва прераждане, за да се избавим от тях - в нас са, защото сме яли от дървото на злото. Авел биде убит от Каин и последният каза, че ще бъде убит, от когото го срещне, а Господ му каза, че няма да бъде убит, ще му тури знак.

Христос, Който иде сега, е Сит. На дявола ще се тури печат и като Каин ще бъде изпъден вън.

Сегашното положение на хората е Царство Божие в сравнение с онова-време в Римската империя.

Всякой ще си хвърли мрежата: и комисионерът, и търговецът, и други; и ще уловят рибата, в устата на която ще има златна монета, за да си плати данъка. Петър хвърли мрежата в света - това е езерото - за да плати данъка на Христос.

В Христовото учение има обмяна: повече мозъчни центрове заповядват на краката да извършат някоя работа, и те ще услужат на краката. Очите заповядват на ръцете и т.н. Някой криво разбрал Христовото учение, а то има обмяна в него.

В търговията трябва да се прилага Божественият закон, ако ли не можем да го приложим, то трябва да приложим непременно човеческия закон.

Ритмическият закон трябва да се спазва. На всеки шест работни години седмата трябва да се почива: ако в едно село всички хора работят шест години нивите си и в седмата нивите почиват, то благодатта, плодородието ще бъде непрекъснато и голямо. Така е и с търговеца, чиновника и пр. Така е и с всички. Това е, че невидимият свят с много закони дирижира работата.

21 януари 1915 г. Бургас

1915_01_21 Искайте сила, имайте вяра

Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

ИСКАЙТЕ СИЛА – ИМАЙТЕ ВЯРА

Събитието закъсня с две години - началото трябваше да бъде 1912 година.

Сегашният вятър от североизток носи нещо ново.

Ще ловят антихриста - времето дойде вече - отлагане няма. Единият му крак е в Ромения, другият в Гърция. Той е като голям октопод - за да се освободим, трябва да се отреже кракът му.

България ще е последна на пожара. Кармичните работи, ако има да се прекарат, не може да се отминат, ако няма - пожарът ще ни заобиколи. Който може да изтърпи, той ще остане, другите ще си заминат - от там ще гледат, по-отдалеч. 1914 година носи свободата на отечеството. Тя носи свобода. Нали я искахте? Тя решава балканския въпрос. Тия страдания са нищо.

Има още по-ужасни неща. Тия неща не са отсега - те се приготовляват от хиляди години - сега се изиграват. Трябва да носим - не бива да казваме, че не можем. Който си е носил кръста, втори път не ще го носи - един път се носи кръстът, а не два пъти.

От две денонощия североизточният бурен вятър противодей- ствува на по-ранния югозападен и казва: "Не ви искаме."

Да иска човек отвлечени неща, трябва да има стъкло в камер обскурата си, както във фотографията, за да приемем светлината. Без стъкло нищо не може да се отпечата.

Годината 1913 вдигна, наруши международното право, а 1914 година наложи Божественото право и цели 45 години ще се продължава ликвидирането на народното право, за да настане Божественото право. Когато Бог слезе на земята, Той плаща 50% заради хората и тия последните - само 50%. Той прави амнистия 50% - наполовина. Хората не се поправяха и нещата не се промениха, и тежките събития се наложиха. Сега хората ако се молят всички, ще се съкрати и премине в съкратена форма.

Числото 13 е число за духовния свят.

21 януари 1915 г., сряда Бургас

Говорил Учителят в дома на П. К. Стойчева

1915_01_22 Равновесие между Мъдрост и Любов
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

РАВНОВЕСИЕ МЕЖДУ МЪДРОСТ И ЛЮБОВ

Учителят Петър Дънов каза:

Исая - това е физически човек.

Асириецът - умственият човек.

Израил - духовният човек.

Градът на слънцето се нарича сега Озирис - от корена озари.

В Египет 19-та династия е царувала няколко хиляди години и е дала старата култура на Египет, която римляните са развалили.

В подземията на пирамидите са закрити още много неща, които ще се открият и изследват. Вследствие падането на един камък се е отворила дупка и са намерени много старини. Там е написано всичко за Христа. Законите не бива да се издават. Христос затова разпнаха слугите му (духове), защото даде учение не навреме.

Природата към глупавите е взискателна, а към умните - снизходителна. Природата ни дава правила, за да се реформираме. Начинът е само с вода, а не да се пречистваме като оная жена, която, за да почисти къщата си, забуха чергите, мете пода и повдигне праха нагоре, та изпълни стаята и са необходими после 2-4 часа, да се пречисти въздухът.

Законите за реформацията трябва да научим, а те са: от малкото да направим голямото, от семката да направим глава чукун- дур - цвекло за захар, а не фабрики, машинарии и после от милиони килограма цвекло някакви килограма захар. Да не сме като оня поп българин, който, като турил детето във водата, да го кръщава, то умряло и рекъл: "Дайте друго." Така Христос от 5 хляба Му се възложи да приготви повече хлябове и нахрани хиляди хора. Елементите на хляба ги имаме във въздуха.

Чете се от Послание към Ефесиио и. глава 3. Последните стихове са за вярата, любовта - да се размишлява по тоя стих.

Вярата е една обоснована наука, която почива на изучаване. Тя е дълбока сила, която лекува. Тя е ангелският език. Хората са сега много суетни, суеверни, а имат малко вяра. Който има вяра, има безсмъртие, който няма вяра - няма безсмъртие; има колебание. Сега са най-добрите дни за развиване на вярата. Колкото повече се

осланяме на Божията мъдрост, толкова повече можем да работим. Вярата, сама по себе си, носи знания и те се добиват моментално. Като се съсредоточим, ще знаем например какво става на бойното поле. Когато се молим, трябва да чувствуваме топлина на мястото, гдето е душата - това значи, че духът работи. Няма ли топлина, умът слабо работи, а това не е молба вече. Във вярата нещата трябва да тълкуваме в правата смисъл - винаги да благодарим. Страданията са резултат на лекуване.

Разумна вяра има тоя, който вярва, без да критикува.

Нашите прегрешения трябва да изнесем - да не грешим повече и ще ни опрости Господ. Изправлението трябва да бъде колективно - от двама, трима, десет, които да се обърнат към Бога и Той ще поправи управник, министър и пр. Христос казва: "Все, що попросите в Мое име, ще ви бъде."

Молба трябва един за друг: мъжът за жената и жената за мъжа. Да приближим ума си към Бога и да работим. Неща, които Господ трябва да направи, ще се обърнем към Него с вяра, без разсъждение как Той ще извърши работата - Господ ще ни даде по вярата. Без страдания молбата ни не се удовлетворява. Като дойдем до разумната вяра, ще затворим книгата - ще оставим настрана знанията си и ще кажем на Господа: "Ти сега, каквото направиш, това ще бъде, основаваме се, че Ти ще направиш нужното заради нас." И трябва да не се пазарим с Господа, а да изпълним законите Му.

Човешките души нямат качеството на падналите души, на падналите ангели, а са по душа по-чисти.

В мислите ни, чувствуванията трябва да има солидарност. Необходимо е съединение на интелекта, сърцето и душата. "Без вяра не може да се угоди Богу." Трябва да застанем пред Бога без особено мнение. Необходимо е смирение.

"Да ме благословиш..."-то значи да научим начините, за да се спасим и Господ натисна бедрото на Якова и му каза: "Само със страдания ще изкупиш греховете си."

22 януари 1915 г., петък, на обяд В дома на Минчо Сотиров • Бургас

1915_01_25 8000 години
Извънредни беседи от Учителя в периода 1914-1919г., София 1994,
ИК "Всемир" ISBN 954 - 8447 - 05 - 3

8000 ГОДИНИ

8000x365 = 2 920 000 дни
8000 x 12 месеца = 96 000 месеца
96 000 x 4 седмици = 384 000 седмици
384 000 x 7 дни = 2 688 000 дни
2 920 000 x 24 часа - 70 080 000 часа
70 080 000 x 60 минути = 42 048 000 минути
42 048 000 x 60 секунди = 252 288 000 секунди

Най-дългият период от сътворението на Земята е първият период - слизанието на човека от небето до Земята, а то е след млекопитающите.

Първи са слезли растенията. Първият период е 75 000 години.

Под "Адама" подразбираме белия човек, духовния човек, а духовният Адам е от времето след Христа. Всички по-ранщни раси са знаели за бялата раса и са я очаквали като един месия. Най- старата раса е бялата във физическия свят, всички други са по- стари в духовния свят, а по-млади във физическия свят. След бялата раса иде шестата раса - светещата раса, наречени Синове Божии. За нея ще се изменят и природата, и климатическите условия. Сега лошите мисли и желания на хората са образували един тъмен пояс около земята.

Господ потопи човека (Битие 6...) в астралния свят.

Яков - крадец, лъжец...и му рече Господ: "Няма да се наричаш Яков."

Физическото тяло е сформирано в милион години и то е вече завършено. Сега се формира астралното тяло.

Изчисление:

8000 x 12 x 4 x 7 x 52 x 365 x 24 x 60 x 60 = числото на годините от сформируване, създаване на света.

Всеки период колко е продължавал, е отбелязано в слоевете на земята при всяко напластяване.

Да се слезе в ада, ще се почувствувате десетки хиляди килограми по-тежки. Само героите слизат в ада - така е описано и в гръцката митология. И там, в ада, има

ценни работи: население, което живее и е със съзнание, че това място е тяхно. Те живеят - слезлият там трябва да вземе формата им. Адът е като една смет, от 20 и повече години струпвана и вече се разлага, и

гние, и който я оценява (сметта) ще се възползува, а който не, ще казва, че това е боклук непотребен.

В центъра на Земята е най-големият ад. На 100 километра от него и около му има твърд пояс, върху който живее друго население, на други 100 километра друг пояс и т.н. Нашата Земя около си на 100 километра има твърд светъл пояс, през който минава слънчевата и други светлини. Върху тоя пояс има население - астралният свят. Около него има друг пояс на 100 километра и т н.

Около Земята има 7 пояса външни - 7 небеса, и вътре в нея - 7 пояса. В центъра на Земята е огънят - адът.

(Говорено ми е от Учителя П. К. Дънов в дома на Д. Цанева, вечерта на вечеринката у тях)

Заминалите покойници могат да бъдат в астралния свят, но живеят във физическия свят и на сеанси се явяват, говорят за светските си работи, къде им са парите, документите, разправии и пр., това е, че такова е тяхното съзнание и просвета в духовно отношение.

Ние, които се подвизаваме в духовното поле и формираме астралното си тяло, ще влезем със съзнание в астралния свят.

Този, Който подбужда сърцата на хората да извършват едно добро, Той се казва Господ. И тоя Господ чрез Своя Син Исус Христос учи постоянно всеки човек на много добри и съвършени работи. И който Го слуша, бива блажен

(В неделя, януари 1915 г., Учителят г-н П. К. Дънов замина с железницата за Ямбол със следобедния влакв1 ч. и 50 мин. след пладне, изпратен от приятелите от нашия кръжок до старата железопътна гара.)

25 януари 1915 г

Разговор с Учителя П. К. Дънов в дома на Стойчеви Бургас

Забележка'. Извънредните беседи от Учителя, държани през 1916 г., са публикувани.

1915_03_22 Великден
Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.
неделна беседа

ВЕЛИКДЕН

Идете, прочее, научете всички народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светаго Духа; и учете ги да пазят всичко, що съм ви заповядал: и ето, Аз съм с вас през всичките дни, до скончанието на века. (Ев.Матей 28:19)

В проповедите на целия християнски свят днес се взема текстът за Христовото възкресение: само в Америка има 80–90–100,000 проповедници, а в България 3,300 свещеници, които проповядват днес върху възкресението – навсякъде се говори за него. Понеже толкоз души говорят за възкресението, аз искам да направя едно малко отклонение.

Разбира се, мнозина разглеждат въпроса исторически и философски – възможно ли е възкресение? Спорът е и от чисто физиологическо гледище – възможно ли е човек да възкръсне? Идеолози и богослови пишат и се мъчат да доказват, че възкресението е възможно, но и те не могат да го докажат.

Спирам се върху тия думи: „Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светаго Духа“. Учението върху Отца и Сина и Светаго Духа е дълбоко учение. Каква е тази наука? Често вие изговаряте тия думи: „Отец“, „Син“ и „Свети Дух“, но какъв смисъл имат тия думи за вас? Те ще имат смисъл за вас само когато могат да произведат известен ефект. Когато държите една кибритена клечка, никога не може да опитате нейната сила, ако не умеете да я запалите; само когато я запалите, можете да усетите нейната сила. И възкресението ще бъде предмет неизвестен за вас, ако вие не запалите тази дума като кибрита – да произведе във вашия ум и във вашето сърце светлина, или ако я не посеете като семе – да изникне, да видите плода ѝ. Доста е в живота на човека да има две или само една такава дума, която да разбира както трябва, и той ще стане гений; когато разбере две такива думи, човек става светия, а разбере ли три, той ще стане едно с Исуса Христа. Тъй, във всеки език, който говорим, има думи, които като ги разберем, добиват за нас магичен смисъл. Мойсей, когато дигна своя жезъл при Червеното море, изрече една дума, и то се раздели. И Христос, когато бе пред гроба на Лазара и дигна очи нагоре, каза само една дума – „Лазаре, излез от гроба!“ И в началото Господ рече само една дума, и светът стана. Ние знаем да говорим и пишем правилно, граматически – със запетаите и точките му, с въпросителните и възклицателните му. Разискваме много философски въпроси, но не знаем как да наредим живота си. Ние приличаме на онзи философ, който излязъл да се разхожда по морето и в разговор запитал лодкаря: „Учен ли си, знаеш ли нещо от астрономия?“ И като му отговорил: „Не зная“, той му казал: „Изгубил си една четвърт от живота“. След това го запитал:

„Знаеш ли нещо от геология?“ – „Не знам.“ – „Две четвърти си изгубил от живота си.“ „Ами не знаеш ли математика?“ – „Не знам.“ – „Три четвърти от своя живот си изгубил.“ По едно време се дигнала страшна буря, и се явила опасност да се обърне лодката; тогава лодкарят от своя страна попитал философа: „Умееш ли да плаваш?“ Последният отговорил: „Не умея“. Лодкарят на свой ред му казал: „Четири четвърти от живота си изгубил“. Сега ние седим като този философ и питаме как се е родил Христос и как е дошъл на земята, но щом се подигне буря в нашия живот, дойдат известни мъчнотии и страдания, не знаем да плаваме и почнем да потъваме. Тогава къде е вашата философия, математика, в какво ви помагат те? А математиката е наука – как трябва да построим разумно живота си; биологията – как трябва да турим клетките в ред и порядък; геологията – какво е нашето отношение към земята и така нататък.

В живота на Христа има три периода, които са важни – има ги всякой живот – раждане, смърт и възкресение. Забележете, че когато Христос се роди, ангелите се явиха на небето и възвестиха „мир между человеците“; значи Христос се роди тържествено, но виждаме, че този тържествуващ Христос трябваше да умре с най-позорна смърт. А пита се: Защо трябваше така да умре? Съвременните хора умират, и често са ме питали защо умират. Има причини. Христос умря позорно и най-после възкръсна. Сега ще направя едно малко съпоставяне. Как се появи смъртта в света? Знаем, че когато Адам беше в рая, Бог изрази живота и смъртта във вид на две плодни растения, от които едното нарече „Дърво на Живота“, а другото – „Дърво за познание на доброто и злото“. В чисто окултен и мистичен смисъл, под „Дърво на Живота“ се разбират всичките стремежи на природата към Божеството, стремежът, който върви отдолу нагоре. То е приливът, който расте. „Дърво за познание на доброто и злото“, обаче, идва отгоре надолу. Сега, как се е родила смъртта? По най-естествен път. Ако пуснем два влака от две противоположни страни да се движат към една и съща точка, какво ще стане? – Катастрофа. Адам се намери между два такива влака и като не знаеше как да избегне катастрофата, умря. И всякой от вас по същия начин ще завърши, ако пипне от забраненото дърво – в деня, в който пипне, същото нещо ще се случи с него. Но понеже, когато пипне, той ще влезе в това велико течение отгоре надолу – към земята, него може само Божествената сила да избави от това течение. Именно затова Христос дойде на земята, за да вмъкне хората пак в първоначалния поток на живота, в обратния процес, който ние наричаме възкресение. За да можем да разберем това учение, трябва да разберем учението на Отца и Сина и Светаго Духа. Какво трябва да се разбира по Отца? – Учението на Божествената Мъдрост. Под Сина? – Учението на Божествената Любов. Под Духа? – Учението за въздигането, еволюцията на човека. И казва се в Писанието: „Който повярва в това учение, спасен ще бъде“. Трябва да разберем законите на туй учение. Какво се изисква от нас? Всякой от вас е баща; но разбирате ли като бащи своето призвание? Всякой е бил в положението на син, но знаете ли какви трябва да бъдат отношенията на сина към бащата? Като Духа не сте, но ще бъдете; сега сте именно в процеса на Духа, този именно Дух, който въздига хората и който сега трябва да въздигне Христа в нас.

За да можем да разберем правилно Христовото учение, трябва да се освободим от много закачки в този свят; не да се отречем от света, защото това би било криво разбиране. Светът има две лица: едно чисто Божествено лице и едно вънкашно лице на нещата, и когато се говори, че трябва да се отречем от света, трябва да се разбира – да се отречем от всички ония елементи, които имат преходен, измамлив характер, които не носят нищо съществено в нашия живот; обаче всичко онова, което служи за нашето повдигане на земята, ние трябва да го пазим, защото на друго място Писанието казва: „Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Си Единороднаго, за да му помогне". Че светът има две страни, се разбира от друг стих на Апостол Павел, който казва: „Образът на този свят прехожда, а има образ, който не се мени". Човек се роди, израсте и мисли, че ще оправи света, но дойде към 45–50 годишна възраст и забележи известно отслабване, почуства, че силите му го напущат, и той поумнява и почне да кара младите да работят за него. Стане по-мек, по-любезен, защото е слаб и защото в него се заражда мисъл, че той остарява и че утре може да умре; в него не се зараждат такива мисли, които могат да го направят да възкръсне: съвременните хора са заразени изобщо от възгледа, че човек не може да възкръсне, да оживее отново. Именно там е най-голямата измама в сегашния живот. Човек може да възкръсне тъй, както може и да умре; те са две неща относителни: влезеш ли в противоречие със силите, които действат в природата, твоята форма ще се разруши: не разбереш ли законите, ще бъдеш смачкан. Трябва да се освободим от известни спънки, които съществуват по наследство в нашите души.

Ще приведа един пример и ще обясня един велик закон, който регулира живота. Няколко души моряци, англичани, излезли от парахода да посетят един европейски град. Обикаляли насам-нататък из града, влизали в разни кръчми и се напили. На връщане качват се в лодките, обаче забравят да ги развържат от коловете, към които били привързани, и почнали с веслата да гребат; гребали, гребали цяла нощ, като мислели, че наближават парахода; на сутринта обаче виждат, че все на брега стоят. Защо не са стигнали парахода? Това малко въже, което е било завито около коловете, то ги е свързало. Хората не могат да възкръснат именно по тази причина – завързани са за кол. Аз съм виждал често малки деца да хващат птичка и да я пущат да хвърчи с конец; птичката литне нагоре, но пак падне на земята. Така са вързани всичките човеци. Хората трябва да имат идеал. Какъв? – Такъв, който да ги тегли към небето. „Хвръкнаха, ама паднаха, не зная защо" – вързан си. Имаш съмнение в ума си, имаш важни въпроси, които не си разрешил – отвържи лодката си, загреби с веслата си и върви към целта. Ние не можем да избегнем последствията на причините. Мислим си, че нашите мисли и желания не упражняват никакво влияние; а всъщност всяка мисъл, колкото слаба и да е, упражнява влияние. Мойсей, мисля, казва във Второзаконието, че Бог въздава за престъпленията до четвърти род. В 100 години едно престъпление трябва да се ликвидира. Тези, които са изучавали закона, са забелязали следното нещо: ако някоя черна жена има сношение с бял мъж, в първото поколение може да се роди бяло дете и ако не във второто или третото, в четвъртото непременно ще се роди черно дете. Ако се роди в началото, добре – ще

свърши кармичността. Законът действа и обратно: ако бяла жена има сношение с черен мъж, черното дете може да се роди в началото и ако не се роди тогава, то след 100 години непременно ще се роди. И чудят се хората: „Откъде Господ ни е дал това черно дете?“ Някоя ваша прабаба преди 100 години е имала сношение с черен мъж. Този закон работи и в нашите чувства и мисли. Седите денем и ви се явява лоша мисъл. Защо? – Преди 100 години вашата душа е имала сношение с черен мъж. Този черен мъж ние наричаме дявол. Едно лошо ваше желание, то е също ваше дете. Този закон на кармичността е строг; ние трябва да се пазим добре, защото не можем да избегнем последствията. Никога не трябва да даваме място в ума си на лоша мисъл, защото тя ще изработи своя форма и в бъдеще, когато и да е, ще ни спъне. Не е въпросът тука, че някой се родил от бял или от черен мъж; въпросът е, че има вибрации на черни и бели хора, които се различават. Черните хора имат стремеж към земята, а не към небето; те са хората на онова дърво, от което вашата първа майка е яла; белите хора, които сега идват, са хората на „Дървото на Живота“. Следователно, от което дърво ядем, туй ще станем. А „Дървото на Живота“ – то е Христос. Когато проникне във вас тази велика мисъл за Христа – не отвлечена мисъл, че Христос стои от дясна страна на Отца, но Христос – силата, която е проникнала цялата наша земя, и когато тази струя проникне във всички същества от малки до големи, тогава ще настъпи спасението. Когато Христос умрял, станало тъмно, хората почуствали тази тъмнота, и Писанието казва, че Христос влязъл в ада и проповядвал това учение там, и всички, които го послушали, излезли от ада и дошли на земята. Не бяхте ли и вие там, когато е проповядвал Христос? Бяхте, но сте забравили. И какво ви каза Христос, когато слезе там да ви извади от тъмнотата? „Идете и не грешете вече“, защото ще раждате, както ви казах преди малко, черни деца, ще идват страдания след страдания. И понеже Христос е на земята, Той е решил да избави човечеството и ще го избави. Няма в света някоя сила, колкото мощна и да е, която да може да противодейства на Христовата сила. Той казва: „Овците, които Отец Мой е дал, никой не може да ги вземе от ръцете Ми, понеже няма по-голям от Отца Моего“. И ако някой път проникне съмнение във вашата душа, то е вашият черен баща. Скъсайте връзките си с него! Чистата душа никога не трябва да се преплита с нечиста. Когато детето на една майка се много оцапа, майка взема ли изведнъж да го прегърне? Не: по-напред го понашари добре, после го измие, пречисти го, облече го с чиста дреха и тогава го целува. Това е простата философия на живота. Някой ще дойде да ви каже: „Ама ти не ме обичаш“. – „Кални са дрехите ти, приятелю, кална си, сестро, ела, ще ти платя за банята, поизчисти се, измий си както трябва тялото, така и сърцето, и след като направиш това, само тогава ще възкръснеш“. Сега знаете ли защо страда Христос? Кръстът показва човешката къща – кубът разгънат дава кръст; а Христос беше разпнат на този кръст, и Бог казва сега: „Измий къщата си, разтвори прозорците, всичко пречисти“. Някои казват: „Целуни този кръст“; но този кръст трябва да се пречисти. Кръстът е вътре в ума, в сърцето. Този кръст не могат да целуват хората, докато не го пречистите. Всички сме кръстове – живи кръстове; трябва да въздигнем тия Божествени кръстове в сърцата си и когато направим това, ще турим една окръжност, която означава вечност, и ще направим от кръста едно колело или витло да се движи.

Следователно Христос със Своето учение иска да покаже основните закони, чрез които да изменим реда на нещата. И можем да го изменим. Трябва да имаме първо идея за това, и второ, да се стремим да я постигнем. Съвременните хора не могат да я постигнат поради една проста причина: в тях съществува един неумолим егоизъм – всякой желае да бъде пръв. Един художник много добре е представил това с една своя картина: нарисувал планински връх, на който се издига идол, и милионите хора гледат нагоре към този връх и ако един рече да възлезе и да стигне до идола, другите го хващат и го не пущат. И така хората все постоянно се борят, и никой не може да отиде горе. При надбягванията в олимпийските игри в стара Гърция онзи, който достигнел целта пръв, той вземал венеца. В подвига за Христа, обаче, всякой може да вземе този венец, стига да се постарае да изпълни Христовото учение.

И тъй, ние имаме тия три неща в учението за Отца и Сина и Светаго Духа. Ако можем да произнесем тия три думи в техния пълен смисъл – като произнесем „Отец“, да почувстваме пулса на туй същество, което движи света; да го почувстваме така, както една майка може да усеща пулса на своето дете; а да почувстваме Божествената мисъл, то значи да я разбираме и познаем – „Тогава – както казва Господ – преди да сте поискали нещо, Аз ще отговарям на вашите желания“. Всинца трябва да имаме отлични синовни отношения към Бога – да изпълняваме длъжностите, които имаме към своя Баща. Той не слезе на земята; но Той прати Сина Си. И ние трябва да се жертваме в този свят. Мнозина ги е страх от жертва и казват, че в жертвата няма живот, и мнозина в недоумение се спират пред думите на Христа, Който казва: „Ако не ядете от плътта Ми и не пиете от кръвта Ми, няма да имате живот вечен“. Ние всеки ден ядем, за да живеем – нима това житно зърно, тия треви, чиито сокове гълтаме, не умират и не се жертват за нас? Но те казват: „Ние умираме, стига вие да станете хора“. Колко милиарди същества ни слугуват! А какво правим ние сега на земята? Ние се занимаваме със схоластични въпроси, като ония стари богослови в средните векове, които философствали колко дяволи могли да играят на върха на един нож. Все с това се занимаваме и ние.

Казвам, че Христовото учение съдържа в себе си смисъла на живота. Всякога в две велики епохи има една низина. Ако разгледаме нашия мозък, ще видим, че и той има вдлъбнатини и издатини; благодарение на тия бразди може да циркулира човешката мисъл. И земята е с такива вдлъбнатини, които създават известни течения, благодарение на които ние може да живеем. Някой казва: „Аз не искам да живея в долина“. – Ами къде искаш да живееш? Колко дяволи могат да живеят на един планински връх? Всички не могат да живеят там. Всякой в браздите на своя живот: веднъж в долина, друг път на връх, трети път пак в долина, четвърти – на връх, ще има слизане и качване, докато се разбере законът, че еволюцията е движение по една начупена линия. Обаче когато човек научи Христовото учение за кръглото движение във вечността, ще влезе в друга еволюция, която няма да върви нагоре-надолу, а ще върви в кръг.

От друга страна, учението на Духа е учение реално, което съвременните хора отказват. Когато Божественият Дух у нас работи, Той подразбира единство, подразбира и множество. Отец е сътворил нещата, Духът е множество от единия и другия полюс, а Христос представлява соковете, които постоянно текат в „Дървото на Живота“. Духът представлява условията, в които живеем. Съвременните астролози казват, че човек се намира в съобщение с цялата вселена, т.е. че всички същества се намират в известно съотношение; сърцето, умът, ушите, очите съответстват на известни същества в пространството и когато между тях стане борба, тогава човек усеща в съответната част, в краката или главата, някои действия. Някой път те заболи ръка или коя да е друга част, това е влияние, което иде отвън, – влияние, както го наричат, на Юпитер, на Сатурн, на Марс. Може да възрази някой: „Как Марс може да влияе на хората?“ Ние казваме: Англия упражнява известно влияние, земята на Англия, или народът, който живее там, английският народ със своите мисли упражнява това влияние. Следователно и ония същества, които живеят на Марс, ни влияят чрез своите мисли през пространството, като образуват едно течение, и ние, когато дойдем под това течение, ставаме войнствени. Сега всички хора са под влиянието на Марса; ще се бият, докато туй влияние извърши своята цел, за която то съществува в света. Не мислете, че учението на Христа е учение на мира; то е на мира, но наруши ли се това равновесие, ще има война; а само чрез войната може да се възстанови след време нарушеното равновесие. И ние знаем този закон от практическия живот: жената, когато иска да извади масло от млякото, бие го в бутилката. И войната в света ще престане само когато се добие масло. Сега защо воюват хората? Христос казва: „Аз искам масло – като се намажете, ще станете по-мекички, защото сега сте твърди и груби“. Сега се бие маслото и като ви намаже Христос, вие ще станете по-нежни. Че това е тъй, показва и притчата за ония глупави девици, които забравили да вземат масло за светилниците си и останали вън. За да влезеш в Царството Божие, непременно трябва да имаш масло.

Това е учението на Духа. Аз говоря в алегоричен смисъл; но ако и вие размислите, ще разберете отношенията на ония сили, които действат смекчително. А Господ е създал съвременния свят, знаете ли защо? Ония духове, които бяха създадени най-първо, станаха кристали; след това трябваше да се създаде нашата земя, за да се образуват нови клетки, не по кристална, начупена, геометрическа форма, а в кръгообразна форма. Един кристал, един диамант трябва да стане жива клетка, за да може да се развива – като растение. Ако вникнете добре в тази мисъл, ще разберете, че и най-благородното растение трябва да преобърне своите дървени неподвижни клетки в месо и нерви, за да може да чувства и да се движи, както се чувстват и движат животните. Така и ние трябва да платим всичко, за да образуваме оная клетка, която създава светиите. Ние сме сега мъртви; в небето ние сме насадени с главата надолу. Трябва да се пожертваме, за да станем разумни клетки, да станем едно с Христа и като минем през Неговото тяло, през Неговия ум, през Неговото сърце, само тогава ще можем да се тонираме, да разберем дълбокия смисъл на нещата. Разбира се, тия неща са много отвлечени и ако бих се впуснал да ги обяснявам, ще се отвлека от темата си, а това няма да ви полза.

Първото нещо в живота е послушанието. Един гръцки ученик в древността искал да изучи тайните науки и затова отишъл в Египет, в училището на тъй нареченото Бяло Братство. Главният жрец на храма на Изида, като го развеждал, завел го пред една статуя и му казал: „Това е Истината“. – „Защо не ме доведохте по-напред при Истината, ами ме развеждате другаде? Трябваше още първия път да ме доведете тук“ – възразил ученикът. „Не може“, рекъл жрецът и добавил: „Да не вдигаш завесата на тази статуя, не се докосвай до нейното було, изучавай я отвън“. У ученика се заражда голямо желание да види какво има отдолу, под туй було; рекъл си: „Като вдигна това було, ще намеря Истината и когато се върна в Гърция, ще обладавам голяма сила“. Една вечер излиза тихичко, докопва се и влиза в храма, вдига завесата, обаче сутринта го намерили паднал мъртъв пред статуята. Какво е научил той? Някой казва: „Я вдигнете завесата, искам да видя Истината“. Опасно е, ако се вдигне булото: човек трябва да е готов за момента. Христос е дошъл да ни приготви да посрещнем без страх този момент. Най-първо, трябва да разберем кой живот ни води към спасението; след туй трябва да минем през друг процес, – за което Той казва: „Ако се не родиш свише, няма да видиш Царството Божие“. И на Никодим е казал, че ако не се роди от вода и дух, не може да влезе в Царството Божие. Значи има две раждания, но не прераждания, защото прераждането подразбира всеки процес на пресекването. Прераждането е закон на дисхармонията в света: да се преродиш, то значи да почнеш отново работата, която си напуснал. Улавят те, затварят те и като излежиш 20 години, останат ти 15, избягаш, връщат те и те турят още 10 години, та стават пак 25 за излежаване: след 5 години пак избягаш, хващат те наново, затварят те за трети път и ти налагат още по-голямо наказание. Туй е и прераждането – човек, който не иска да си излежи затвора; или в друг смисъл – когато вие сте пратен на земята и не искате да живеете както Бог е определил, а искате по лесен начин да избягате, тогава ще ви хванат и ще ви турят в затвора, и ако все бягате, няма да се свърши вашето затваряне во веки веков. Законът на новото раждане подразбира – да изпълни човек волята Божия. И не е мъчно да я изпълните. Мъчнотията лежи винаги в дълбоките причини на неразбиране на живота. У съвременните хора има склонност да критикуват; всякой вижда грешките на другите: „Еди-кой си не живее така, както трябва“; ами ти живееш ли така? – „Той не мисли правилно“; ами ти мислиш ли правилно? – „Той не е добър“; ами ти добър ли си? Преди всичко човек трябва да познае себе си. Трябва да проучи своята конструкция. Проучили ли сте защо Господ ви е турил нос, защо ви е турил две очи и защо на някои очите са черни, на други – сини или зелени, и защо са тия веждички отгоре? Образува се една осморка; какво значи туй число? То показва числото на работата. И носът, то е рало. Като турите човека хоризонтално, това показва, че той трябва да оре, и тогава Божествената благодат ще слезе и ще изникне онова, което е посеял. В какво се състои мисленето? – Да съсредоточиш мислите си. А в какво се състои това съсредоточаване? Срещнах веднъж във Варна един българин, невярващ, със свободни възгледи, който ми се оплака: „Бях спечелил 8,000 лева, дадох ги на един търговец, който фалира, и така изгубих; но, добър Господ, ще спечеля пак“. Казах, този човек е разбрал закона: той не е окултист, но признава един закон, който ще го научи да

спечели пак – Господ дава, Господ взема. Тия неща са преходни в живота; Господ с тях ни опитва, както майка опитва децата си. Вие може да опитате какво ще бъде вашето дете. Майките често казват: „Моето ангелче“; но опитайте и вижте дали ще стане то ангел. Дайте му една ябълка и му я поискайте пак; ако ви я върне, ще стане ангел; не върне ли ви я, ще стане дявол. Господ ви дава едно благословение и казва: „Дайте го и на други“. – „Не мога да го дам“ – ето едно неизвестно, което не си разрешил. – „Не вярвам в живота“ – имаш друго неизвестно, друг x, който не си разрешил; бягаш от живота – имаш трети x. Казваме: x е равен на еди-какво, а не можем математически да намерим на какво е равен. Този x има съдържание, неговата стойност ще намерим, като работим. За да разрешим този x, трябва да впрегнем своите мисли и чувства. Често човекът, като не може да разреши хиксовете на живота си, плаче и е нещастен. Светът е училище – кой те кара да влизаш в това училище, като не искаш да се учиш, да се съсредоточаваш? Тогава по-добре влез в растението, в минерала. Чрез упорито съсредоточаване ти ще научиш учението на Отца и Сина и Светаго Духа – и ще възлюбиш Господа. Казват: „Любовта е глупост“. То е пак x, който има известна стойност, и аз мога да разреша, според това учение, загадката на Любовта.

Сега, Учителят на това учение идва всяка сутрин и хвърля в душите ни по една мисъл, но ние въпреки това обедняваме. Защо обедняваме? Понеже не можем да оценим тази мисъл, която Христос ни дава. „Аз искам слава, искам това и онова.“ Благата, които дава Христос, са много по-съществени: славата Божия в този случай струва много повече, отколкото славата на човеците. Христос иска всинца ви да тури на власт, да станете господар над живота и смъртта. И знаете ли кой създава смъртта? Тия милиарди духове, които постоянно разрушават. Всеки ден вие се изпълвате със съмнения, зависти, и искате при това да бъдете хора на прогреса! Срещат се дори хора, които за окултизъм говорят, а мисълта им не е свободна, и те не разбират живота. Христос възкръсна; Той показа пътя, по който трябва да минем – през процеса на раждането. А знаете ли що е раждане? Толстой разправя за един свой сън – как сънувал една нощ, че е труден и се мъчил да роди, и усещал такива болки, щото когато на сутринта се събудил, попитал такива ли болки усещат жените при раждането, и като му отговорили утвърдително, рекъл: „Мъчно е човек да бъде жена“. Във вашия ум се зароди една мисъл, докато родите, колко страдания тя ще ви причини. Но да не мислите, че страданията са лош признак: както майката, така и вие трябва да дадете нещо от себе си на вашата рожба, трябва да дадете живот и сила на някоя благородна мисъл – и най-после, трябва да имате смелостта да отвалите камъка, да не седите като съвременните философи и да питате и разсъждавате дали може да възкръсне Христос или не. Има хора, които са били там, когато Христос възкръсна. Ще каже някой: „Докажи!“ Мога да ви го докажа; но ще заемете същите отношения. Има известен закон, който трябва да се спази. А що е доказване? Ще заведеш човека на известен път, ще му посочиш начина, ще опита и ще провери истината.

Настанал е последен час, всинца трябва да възкръснем, и ще възкръснем. И при туй

възкресение трябва да се запитаме не дали Христос е възкръснал, а дали е наближило нашето време да възкръснем – ето въпросът. Питат дали Христос е лежал три дена в гроба. Вие от 8,000 години лежите все в този гроб, и не е ли достатъчно това време? Достатъчно е. И този ангел отгоре е зов Христов, че второто пришествие иде. Как ще ви намери Христос? Ако камъкът на вашия гроб е затворен, как ще каже Христос: „Лазаре, излез вън“? Вашите ближни и приятели трябва да ви направят тази услуга, да отвалят камъка от гроба ви, и тогава Христос ще каже: „Станете!“ – и ще възкръснете.

На всички, които ме слушате тази сутрин, аз отвалям вашите надгробни камъни: Христос иде... Той ще застане пред вашите отворени гробове и ще каже: „Излезте вън!“.

Беседа, държана на 22 март 1915 г.

1915_04_19 Многоценният бисер

Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.

неделна беседа

МНОГОЦЕННИЯТ БИСЕР

... който, като намери един многоценен бисер, отиде и продаде все, що имаше, и купи го. (Ев.Матей 13:46)

Тази сутрин ще ви говоря върху най-маловажния наглед стих от прочетената глава от Евангелието на Матей, в свръзка с друг един закон, седмият и най-велик закон на природата – законът за рода.

Във всяко нещо има род – мъжки и женски. Кой не знае що е мъж и що е жена? Има само спор кой от двата пола седи по-високо. Казват: „В началото, когато Бог създаде човека, направи мъжа“; и мъжете, като защитават този въпрос от свое гледище, изкарват, че те, поради това, стоят по-високо; жените пък, като защитават своята кауза, казват, че те именно седят по-високо от мъжете. По този въпрос има спор и в науката – между учените хора. Дълго време учените хора са претегляли мозъците на мъжа и жената, за да видят колко грама тежат, и по тежестта са определяли техните качества и са казвали, че понеже мозъкът на мъжа е по-тежък, мъжът седи по-горе. Обаче има аксиома в херметическата философия, че всяка истина е наполовина истина, и обратното, че всяка лъжа е наполовина лъжа, т.е. че всяко твърдение е наполовина вярно, и всяко отрицание – пак наполовина вярно. Следователно, когато човек твърди нещо, ако иска да е прав, трябва да снеме 50% от своите твърдения. Нали знаете онази българска поговорка за мъжа, който се уплашил и рекъл: „Жено, видях 100 мечки и избягах!“ – „Посмали малко“, рекла жената. – „Да, нямаше 100, но 80 сигурно имаше.“ – „Посмали, посмали.“ – „Поне 60 имаше.“ – „Много са – къде ще се съберат 60 мечки да те гонят!“ – и мъжът свалял, свалял, докато ги докарал до една и най-после рекъл: „А бе, нещо шумна в храсталака, приличаше на мечка, ама мечка ли беше, не зная“. И в съвременната философия има много преувеличени неща. Туй произлиза отчасти от това, че хората не разглеждат предметите обективно, значи от мъжка страна, а субективно – от женска страна. Съзнателното – това е мъжката страна, подсъзнателното – женската страна. Във философията има термини: казват, че един човек има обективен ум, а друг – субективен ум. Всеки предмет трябва да се разглежда от гледището на тия два ума, и тогава ще имаме едно вярно понятие.

Сега ще кажете: „Какво отношение има прочетеният стих към мъжа и жената?“ – Има. Вземете предвид как се образуват бисерите. Казват, че някой път попада в мидата малко пясъче и мидата почва да изпуща от себе си една течност, която обвива това малко пясъче, за да не я безпокои – извайва го като скулптор. Не само че го направя гладко, но същевременно и ценен бисер. Това пясъче, ако не попадне в

мидата, не ще има никаква цена. Понеже то има известна грапавина, почва да безпокои мидата и я накарва да мисли: да го изхвърли не може, да го изрита, крака няма; да му каже: „Излез вън!“, език няма; дохожда ѝ на ум да го направи ценно – „Ти си мой неприятел, но аз ще те възлюбя и ще те направя ценно“. Ето учението на Христа, Който казва: „Възлюбете враговете си“. Вие бихте изхвърлили това пясъче навън, но мидата от него създава бисер, за който вие плащате скъпо. Не само това, но Христос похвалва тази мида, че е извършила прекрасна работа. Питам: Ако дойде Христос, ще намери ли вашите работи така свършени, както работата на тази мида – ще намери ли бисери? Вие казвате: „Условия нямаме“; жените казват: „Когато ние трябва да работим, мъжете ни спъват, условия нямаме, къща нямаме, това и онова нямаме, не можем да работим“; а мъжете, от своя страна, казват: „Не можем да работим, защото жените ни смущават; това нямаме, онова нямаме, обществото ни пречи“, и спират. А тази мида не казва, че няма условия; без крака, без ръце, без език и без човешки мозък тя от пясъче създава бисер, и Христос я похвалва. Аз ви питам: Не можете ли и вие да направите толкова, колкото тази мида? Можете и повече.

Но да дойдем до основния закон. Външните форми са резултат на вътрешните различия, които съществуват между мъжа и жената. Всеки отенък, всяка черта на човешкото лице се дължи на една вътрешна, дълбока причина в душата на човека. Като разглеждате предмета, вижда ви се, че между мъжа и жената няма разлика. Някой път жената иска да стане мъж, но мъжът се отвръща да стане жена. Ако ви попитам какви искате да се родите, всички ще пожелаете да се родите мъже. Какъв прогрес би имало тогава в света, ако всички биха се родили мъже? Нали Бог най-първо направи мъжа; последният обаче каза: „Тази работа не може да я бъде, сам не мога да я свърша, как ще обработвам сам тази толкова голяма градина – раят, дърветата, които са в нея, па и животните, които са в нея, не могат да ме разберат“. Тогава Бог каза: „Много добре, аз ще ти направя другар, като тебе, да ти помага“. И тъй се яви на сцената този велик закон, този процес, който движи света. Никакъв прогрес, никакво развитие, никакво облагородяване не би имало, ако не съществуваше този закон. Вие гледате само външната страна на нещата, но в тях има много по-дълбок смисъл. Единственото нещо, което знаете в природата, то е само женски пол: мъжкият пол е невидим. Туй слънце, което виждате, то е женско слънце – мъжкото слънце не се вижда; това слънце черпи енергия от мъжкото слънце. И съвременната наука го потвърждава – че всякога енергията се проявява в отрицателния полюс на електрическите токове. Думата „отрицателен“ или „пасивен“ някои хора вземат в лош смисъл: под „пасивен“ разбират: слаб, безхарактерен, безволен; но то е криво разбиране. И затуй са заменили думата „отрицателен“ с израза катодни лъчи – полюсът, в който се появява всяка енергия. Въз основа на този принцип ще изясня много неща. Човек има мозък, но някой път вие си казвате: „Нищо няма в ума ми“. Защо няма нищо? Защото вие сте една безплодна жена, която не ражда. „Не мога да обичам“ – вие сте безплоден. Онзи, който не може да мисли и чувства, бил той мъж или жена, не може да ражда, а всяко нещо, което не ражда, – в Писанието е казано, – е близо до пъкъла. Всеки от вас бих желал да знае да ражда: най-голямото благословение е, когато човек знае да създава

и отхранва. Как може човек да не ражда, да не създаде една добра мисъл, едно добро желание в себе си? То е творчески принцип, който е достоен за мислещи същества. Разбира се, не говоря за онзи творчески принцип, който от нищо може да създаде нещо – за Твореца, а за туй същество от мъжки и женски пол; туй, което в Християнската философия наричаме Христос-Богочеловек. Онзи принцип, за който Христос казва: „Отец живее в Мене“, никой не го е видял: Бога никой не е видял; никой не е видял Бащата на света. Майката знаем. Бог се явява в нас като майка, която твори, храни и възпитава; Него ние знаем. И казва се в Писанието: „Христос дойде на земята да ни изяви Отца“. По същия закон човекът, който е слязъл от Небето, първоначално е приличал на онова малко пясъче, безформено, нищожно, и Божественият Дух, след като е работил дълго време, направил е един бисер. И за туй, което има във вас, трябва да благодарите на тази мида, в която сте влезли; ако имате сега някаква цена, трябва да благодарите на туй Божествено съзнание, което е работило дълго време над вас.

И според това схващане, някой път ценността на нещата стои в тяхното съдържание, някой път в тяхната повърхност. Вземете един мраморен камък изработен, изваян от един велик скулптор, който е вложил в камъка една прекрасна идея – къде лежи тази идея? В ония тънки чертици, които този художник е прекарал над камъка. Ако някой глупак дойде и разруши тези чертици, ще остане един прост камък, който няма никаква стойност. Всичко, което ви придава цена, то са ония ваши благородни мисли, желания и дела, които един Божествен Дух е начертал върху вас. Само ония черти, които може да тури Бог върху вашия мозък, върху вашето сърце и вашата душа, те ви дават цена. И в научна форма пак същото е казано: съвременните учени твърдят, че толкова повече мисли може да произведе вашият мозък, колкото повече гънки има. А що са гънките? То са ония вложени черти, които се виждат върху него. Тия гънки, тия вадички канализират вашите мисли. Някои хора искат лицето им да е гладичко, като топка: мислят, че човек е красив, когато е гладък. Не, тогава лицето е маска. Трябва да има известни черти върху него, да показват: първо, че е добър; второ, че е справедлив; трето, че има в него любов, че е мъдър, че е истинолюбив – всичките тези неща трябва да се проявяват навън. Следователно всички хора са една написана книга, върху която се четат техните качества. Някои хора ме питат: „Ти слушал ли си Господа, чул ли си Го?“ Отговарям: Не само Го слушам, но Го и виждам, виждам Го, като ми говори, и слушам и чувам Неговите думи. Човешките думи може само да се слушат, но Господните може да се виждат. Бог, Който е слава, се е въплътил в Христа и е станал видим. И всеки един от вас е Божествена слава, изказана, въплътена, видима – и ме питат чул ли съм и говорил ли съм с Господа. 2,000 години Го чувам. Христовото учение е една отлична философия – не философия, с която пипаме в мрачината, но философия, с която може да виждаме, да пипаме, да миришем и да вкусваме. Има анекдот, че един учен европеец, който се занимавал с окултни науки и искал да проследи дълбоките тайни на природата, попаднал веднъж в едно общество, дето всички хора били слепи, с очи вдлъбнати навътре; като се разговаряли с него, рекли: „Ами този човек по що се отличава от нас“, и като го барали, разбрали, че неговите очи били изпъкнали – само тази била

разликата! Рекли си: „Чакайте да му мръднем тази височина навътре, за да прилича на нас“. И съвременните философи са от този калибър – като намерят човек с изпъкнали очи, оглаждат ги и казват: „Ти сега ще разсъждаваш като нас, ще имаш понятие за света, за мъжа и жената тъй, както ние мислим“. Добре, но тази философия има отношение към живота, към една велика реалност, която трябва да проверяваме всеки ден, всеки час, всяка минута, всяка секунда, защото трябва да работим, да градим. И се питаме: „Защо са тези нещастия?“ Нали имате положителна философия, вие сте умни хора, измервате пространствата, небето; знаете колко звезди има на небето; знаете да правите разни съединения, знаете какво е кислород, водород, азот, а не знаете да уредите вашия дом. Значи има неща, които не знаете. Някои казват: „Там има неща непостижими“. Но като говорим върху тия неща, всяко нещо е относително – не е абсолютно непостижимо. Всяко нещо е постижимо, но се изисква време за разбирането му. Едно дете първо почне да разбира малко, после повечко и повечко и като стане възрастно, неговият възглед върху света се изменява. И сега задавам ви този въпрос: Като дойдете пак след 1,000 години на земята, какви ще бъдат вашите възгледи? Разбира се, ще бъдат като сегашните, плюс нещо – едно и отгоре плюс.

Да се върна. Туй различие защо е? Хората не трябва да бъдат еднакви. Законът е такъв, че хората по същество са еднакви, но различни по степен: всякога трябва да съществува разлика между хората. Това е Божествен закон. И ако искате някой човек да ви обича, между него и вас трябва да има разлика, но тя трябва да бъде хармонична – както в тоновете на музиката има различие, и именно в това хармонично съчетание на това различие седи хармонията, от която ние се възхищаваме. Да дойдем до обяснение на тази хармония, която трябва да съществува у мъжа и у жената, да приложим този Божествен принцип. Жената е емблема на Любовта. Любовта не може да се появи у мъжа – не в мустакатия мъж, защото и жена може да има мустаци, както имат някои животни, но има известни качества, които я отличават, и тия качества вечно ще пребъдват в нея – но у мъжа се намира оная друга Божествена сила, която се казва Мъдрост. Когато Любовта и Мъдростта се оженят, ражда се Истината. Искате ли да узнаете Истината, трябва да намерите баща си – Мъдростта, и майка си – Любовта, и те, като ви родят, ще ви кажат кое е Истина – ще се прояви тази Истина. Истината е по бащина линия, тя е пак мъжки пол – тя е синът на тия двама. Бащата и майката, т.е., Мъдростта и Любовта, като заченат пак, ще родят Добродетелта; това е вашата сестра. А Добродетелта и Истината съединени, това е Правдата. Така седи този въпрос.

Искате ли да създадете този бисер, вашата душа именно трябва да го обработи. А хората с какво се занимават? Често питат: „Ами ти проповядваш ли неща, съобразени с църквата?“ Отговарям: Аз прповядвам неща, които са съобразени с великия Божествен закон; пред Господа не лъжа; дали моето учение е съгласно с вашите възгледи, за мене е безразлично; за мене е важно моите възгледи да бъдат съгласни с великия закон, да не бъда лъжец пред Бога, пред Небето, пред ангелите, пред светиите – то е важният въпрос за мене. Ако всички така схващат учението и

така мислят, няма от какво да се плашим. Някои казват: „Ама ти имаш цел да образуваш някоя секта“. Ония, които образуват секти, са, според мене, много дребнави хора. Секта всеки може да образува – вземи брадва, нацепи дървото, ще направиш секта; или вземи чук и начукай камъка, ще направиш секта; влез между хората, скарай ги, ще образуваш секта. Секти лесно се правят. В една американска черква се скарали по един въпрос – когато се освещава причастието, дали да се вдигне чашата; но ония, които викали, че трябва да се вдигне, забравили да я вдигнат. Често и ние забравяме това, което проповядваме, и оня принцип, който ни съединява. Нашата задача е във въдворяване Царството Божие на земята. Искам да образуваме една секта, но каква? Да станем проводници на Божия Закон, който да завладее всички умове и сърца, да станат всички – и мъже, и жени, и деца – синове на Царството Божие, да заживеят на земята живот, какъвто трябва. И сега, когато хората ми се оплакват: „Големи нещастия настанаха“, аз им казвам: „Радвам се, че вашите затвори се разрушават, вашите стари убеждения падат, защото ако от едно шише не се излее застарялата вода, не може да се сипе в него нова“. Когато Христос дойде, евреите трябваше да се очистят по същия начин и да заживеят нов живот; но те казаха: „Ние Мойсей познаваме, Тебе не познаваме; Ти искаш да образуваш секта“. Но Той, както виждате, секта не образува, макар че от еврейско гледище Той беше еретик. Някои ме питат: „Ти правоверен ли си?“ Може да бъда правоверен пред Бога, но от гледището на църквата да не бъда такъв. И на Христа казваха: „Той иска да унищожи нашия народ“; но след 2,000 години не трябва вече да разсъждаваме като евреите. Питам: Какво спечелиха евреите, като разпънаха Христа? – Нищо; разпръснаха се по целия свят. Да се разпне човек, от това по-лесно нещо няма – четири гвоздея стигат.

Да се върна на нашия предмет. Искам от вас да разсъждавате, да мислите дълбоко върху нещата. И ще ви кажа в свръзка с този принцип за мъжа и жената още едно нещо. Първо, трябва да любите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичката си сила; второ, да любите ближните си, както себе си; трето, да любите и враговете си. Аз току-що ви говорих за враговете ви – за онова малко пясъче. И Христос, като дойде на земята, не дойде да спасява благородните, праведните, а ония остри пясъчета – за тях слезе в ада, да ги извади навън. И за да се извадят тия бисери от мидата, трябва тази мида да се хване и разтвори. По същия закон се хващат хората на Небето и като се разтворят и се намери в тяхната душа този бисер, той се изважда. Някой като умре, казват: „Умря мидата“, и тръгнат подир мидата и редят: „Горката мида, отиде!“ Аз казвам, че тя е отишла на Небето, за да занесе бисера, който е създала и обработила, защото ако не беше го направила, тя нямаше да отиде на Небето, не щеше да струва нищо.

Да се върна върху някои основни черти на мъжа и жената. Онези, които дълго време са изучавали човешката конструкция, казват, че външните черти на човека се дължат на вътрешното негово естество, т.е. какъвто е човек вътре, такъв е и вън. За това две убеждения няма. Те казват, че ходилата на краката у правилния мъж или жена трябва да съставят една шеста част от неговия ръст: лицето трябва да съставлява една

десета от ръста; гърдите – една четвърт; дължината на ръката от китката – пак една десета; мярката два пъти около китката на ръката трябва да е мярка на врата. Разбира се, като дойде до отделния човек, има известни дребни различия: някои мъже и жени са с по-продълговати, крушообразни, други с валчести лица. На какво се дължи това? Хората с валчести лица не са толкова активни, те са хора примирителни, дипломати – били те мъже или жени. Валчестите лица са по-свойствени на жените, те спадат към категорията на майка си. Като ви описвам тези работи, искам да дам ново направление, да схващате християнството в неговия дълбок смисъл, като наука за живота. Християнството е положителна наука, която трябва да ни научи как да живеем. Само в приложението хората се различават – има едно приложение във физическия живот, друго в духовния живот. Мъжете и жените не могат да бъдат еднакви – трябва между тях да има разлика. Ако мъжът е активен и пъргав, ти се радвай и не казвай: „Аз искам да бъда мъж". Във всяко проявление трябва да има активност – ако не на физическото поле, то в умственото; ако не в ума, трябва да бъде в сърцето; но винаги човек трябва да бъде активен. Активност значи работа, произвеждане в трояко направление – физическо, умствено и духовно. Всички хора не могат да работят едновременно на едно и също място, в едно и също направление, а в различни полета. Туй различие, което е между вас, може да роди и дисхармония, и хармония – зависи от вас. Когато и двамата са сприхави, единият като каже нещо, другият трябва да го изслуша; единият като свири, другият трябва да слуша. Този е законът, който действа във физическия свят. Ако единият мълчи, другият оценява това чувство на търпение и ще се отплати в друго отношение. Обаче ако жената не държи това поведение, мъжът ще каже: „От моята жена по-лоша няма; тя има много дълъг език; да ни освободи Господ: или мене от нея, или нея от мене". Не мислете, че ще бъдете освободени: на другия свят пак ще се преследвате, ако тук сте се преследвали. Туй, което може да измени вашия живот, то е разбирането на Божествения Закон и приложението му в живота. Ще правите много грешки, може да правите с хиляди, за тях Господ няма да ви съди, Той ще ви прости – уверявам ви, че ще ви прости, – ако само научите Божествения Закон и работите.

Но ако след 100 грешки не сте научили никакъв урок, Господ няма да ви ги прости. Всички неща в света трябва да се използват. Ако крушата има тръни, ако розата има бодли, то е в реда на нещата – те не са току-така поставени. „Ама – ще кажете – има бодли." Онзи, който ще се качи на крушата, не трябва да се качва с меки дрехи, за да не се съдерат. Аз съм видял много деца да остават на крушата, че после със стълба ги снемат. Който не знае закона, казва: „Тази круша е бодлива, трябва да се отсече". Бодлива е, но хубави круши дава.

Ще ви кажа друг един пример, който еднакво засяга мъжа и жената, но примерът е за последната. Една жена, която била много нервна, упорита, не изпълнявала никак волята на мъжа си: каквото ѝ кажел, тя все противното вършела. Един път искала да седне върху кладенеца. Той ѝ казвал: „Не сядай, жено, че ще паднеш и ще остана без жена". Тя не го послушала – „Ще седна". Седнала, но паднала в кладенеца и потънала във водата. Той взел да плаче и да вика: „Нали ти казвах да не сядаш; да

беше ме послушала, нямаше да паднеш". След един час гледа, че от кладенеца изкача един дявол с побеляла коса. „Какво има?", пита го мъжът. – „А – казва, – главата ми побеля в един час отгоре от една жена". Казал това и избягал. Мъжът почнал да мисли как може да използва този случай, и най-после намислил. Като почнал да посещава домовете, в които имало зли духове, и като употребявал всички средства – заклинания, молитви, – за да ги накара да излязат от тия домове, и те пак не излизали, сетил се да каже: „Бягайте, че жена ми иде!", и тогава всички избягали. По този начин жената, която паднала в кладенеца, направила много голямо добро на света, защото като влязла в кладенеца и мъжът ѝ видял, че изплашила дявола, разбрал, че дяволът само от жена се страхува, а не от мъж, и като извика само: „Бягайте, че жена ми иде!", пропъжда всички дяволи. Като пострадал един, хиляди се освободили.

Ето защо жените имат ключовете на Царството Божие. И когато Христос каза на Петра: „Давам ти ключовете на Царството Божие", Той подразбираше този дълбок вътрешен закон, че между мъжа и жената трябва да има всякога едно съществено различие. В това различие седи основата на обичта, която има мъжът спрямо жената. В деня, в който жената измени позицията, в която Бог я е поставил, мъжът няма да я обича: каквито ще диаманти, пръстени, огърлици и копринени рокли да си тури, никаква външна сила не е в състояние да накара мъжа ѝ да я обича. Мъжът е Господ за жената; тя трябва да вижда, че Господ живее в него, и за да я обича Господ, тя трябва да заслужи Неговата обич, като извърши някаква работа за Него. Понеже сам не може да слезе на земята да работи, Той ни дава и ум, и сърце, и сила, – всичко за да завладеем земята, да турим ред и порядък, в замяна на което Той ще ни изпрати всички добрини.

Някои казват: „Господ ще дойде да оправи света". Той и сега го оправя, но не сам, а чрез други; немците, от една страна, русите, французите, англичаните, от друга страна, го оправят със своите топове. Някои питат: „Кога ще престанат да се бият?" Естествено, когато се разчупи тая стена, която разбиват. Математически може да се изчисли колко удара може да издържи известен камък. Някой камък се счупва от 100 удара, друг – от 200, трети – от 500. Така също може да се отгадае и кога ще се свърши войната. Естествено, когато се изгърмят потребното количество снаряди и патрони – когато се всели у хората едно ново съзнание за тяхното назначение на земята. И тогава хората ще кажат: „Свършихме една прекрасна работа".

И Христос, като се обръща към Своите ученици, казва им, че този човек, който търсил „бисера" – смисъла на своята душа, – като го намерил, отишъл, че продал всичкото си имане, за да го купи. Ако вие не сте готови в този свят да пожертвате всичко, трябва да пожертвате нещо, но да спечелите някакъв бисер, нещо разумно, защото има хора, които жертват цялото си състояние, но никакъв бисер не спечелват – жертват го за пиянство, за билярд, за карти. Ако аз бих намерил у сиромаха този бисер, за който говори Христос, бих продал всичкото си имане. Не е достатъчно да раздаде някой цялото си имане на сиромасите, за да направи добро, защото когато

Христос казва, че трябва да се прави добро, Той иска да каже, че това добро трябва да се прави разумно. Не би било разумно да даваш на един вълк всеки ден по едно агне. В зоологическата градина го правят, защото там държат вълците за чешит, но в едно общество този закон не можем да го приложим; ние не можем да жертваме агнетата за вълците: за хората можем да ги жертваме – има си смисъл.

Друг един пример. В миналите предисторически времена съществували две царства, преградени с една непроходима планинска верига. И в двете царства се явявали учени хора да казват, че онзи човек, който може да прокопае тази планина, за да направи път между двете царства, той ще принесе най-голямо благо на тия два народа. И това може да стане, обаче при условие, щото този човек, който почне да работи, никак да не се обръща назад, докато прокопае планината. Мнозина се явявали, започвали да копаят, но като дохождали до нейде, някой минувач дойде, бутне го: „Какво работиш, байно?“, той се обърне да му разправи, и в това време всичко изкопано се засипва. Най-после, явил се един царски син и започнал да работи. Минавали хора, запитвали го какво работи, но той си мълчал. Добре, но дошъл един философ, който искал да му покаже по-лесен начин, за да пробие планината. Тогава и той се измамил, обърнал се да го изслуша, но когато погледнал напред си, видял, че дупката, която бил прокопал, пак се запълнила с пръст. Зарекъл се за последен път, че кой за какво ще да го заприказва, няма да се обръща, и като започнал да копае, идвали пак да го запитват, но той действително останал глух за тях, докато прокопал планината, съединил тия две царства, и тогава се оженил за царската дъщеря на другото царство и тия два народа заживели още по-щастливо. Това не е само една алегория, това е една велика истина. Голямата планина, която разделя тия две царства, е човешкият грях, който разделя земята от небето. И ако сте ясновидец, ще видите между земята и небето тази черна стена с крепости, оръдия и стражи. Тази планина Христос прокопа, направи дупка – затова слезе, – и когато Той казва: „Само един път има, който води в Царството Небесно“, Той подразбира тази дупка, този тесен път. 2,000 години има как е прокопан този тесен път, но малцина са онези, които ходят из него. Широки пътища има много, но те не водят там, където води тесният. Мнозина хора не вярват и казват: „Докажете ми това нещо“. Разбира се, че то може да се докаже, стига човек да излезе навън от къщата си. Но той казва: „Не излизам“. Обаче ще отиде до тази стена и пак ще се върне. Затуй, като знаете, че вие ще минете през тази дупка само чрез закона на рода между мъжа и жената, вие трябва да се сродите. И когато ние говорим за новораждане, за покаяние, подразбираме, че трябва да се образува една хармония между нас и Бога. Ако Господ не ви обича, кой може да ви обича? Някой казва: „Нямам приятели; този не ме обича, онзи не ме обича; Господ не ме обича“. Не е вярно: Господ ви обича; научете се и вие да Го обичате. Той не е невидим; навсякъде може да Го видите. Този Господ, за Когото ви говоря, всеки ден най-малко по 10 пъти ви говори, Той ви среща, съвет ви дава и прочие. Когато мислите да направите нещо и срещнете на улицата някой приятел, който ви каже: „Не го правете“, Господ ви е говорил чрез този, който ви е срещнал. И сега, когато аз ви говоря, пак Господ ви говори. Думите са мои, обвивката е моя, но съдържанието е от Господа. Вие приемате един подарък, ще снемете

опаковката, обвивката и ще намерите съдържанието. Следователно вие, мъже и жени на земята, трябва да се разберете. Вие имате известна опаковка наоколо, искате да станете велики в света, богати, да имате къщи, да имате знания, сила, да ви обичат всички, каквото пожелаете, с един замах да го направите. Е добре, но туй с лотария не става. Трябва да научите този Божествен Закон и отвътре, от себе си да започнете. И ако, примерно, вземете този стих за бисера и в годината или месеца прекарвате само по 10 дена в дълги размишления върху него, знаете ли какви тайни щяхте да научите от него? Както един учен, като взема няколко призми и ги тури в известно съчетание, може да види под тях най-малки микроскопически животни, които с просто око не може да види, така и вие, ако турите в известно съчетание призмите, които съществуват във вашия ум, ще видите много работи, които с просто око не се виждат. Както ученият, като разгледа една капка вода под микроскоп, ще види вътре цяло движение, цял живот, цял свят, а обикновеният човек няма да види нищо, така и онзи, който се ползва от Божествената Мъдрост, може да вижда всичко, което другите не могат. Вие ставате някоя сутрин неразположени, не знаете причината. Не успявате в някоя работа – има си причина; боледувате – има си причина; не сте красив – има си причина. Красотата трябва да бъде идеал, както на мъжа, така и на жената, защото всички ангели, светии, Исус Христос са красиви. Когато жената каже: „Мъжът ми не ме обича“, аз подразбирам, че тя е грозна. Душата, в която са написани: Добродетел, Правда, Любов, Мъдрост, Истина, тази душа е велика, красива, всеки може да я обича. И ако вас не обича никой, значи, че вие нямате тия черти. Идете при Господа и кажете: „Господи, тури повече твоя чук върху мене и напиши тия добродетели“. Ако Господ не работи със Своя чук върху някого, той ще бъде един обикновен камък, без стойност.

Да дойдем сега до приложението – как трябва да работят мъжът и жената. Те искат да имат деца. Децата са носители на Истината. Вие, които искате да разберете Истината, само вашите деца могат да ви я разправят; вие, които искате да научите смирението, само вашите деца ще ви кажат какво нещо е смирението. Една жена, която никога не е раждала, не може да бъде ни добра, ни смирена, тя всякога ще бъде горда. Същото се отнася и до мъжа. Всяка негова мисъл, всяко негово желание, когато се родят, те са живи; в тях се крие едно велико същество, един ангел, който един ден ще ви бъде приятел. Децата, които имате сега, едно време са били във вашия ум само една мечта, на която вие сте дали дреха. Това бисерче, за което Христос говори, вие го имате, само че някои от вас искат, вместо да го облагородят, както мидата – пясъчето, да го изхвърлят от себе си. Казвате: „Господ не го е направил добре“, и го поочуквате. Но то си изгубва смисъла. Не очуквайте линиите, които Господ е турил на човешката душа. Аз съм против онези философи, които казват, че светът не е направен, както трябва – „Чакайте да го поодяламе“. Жената, например, за да бъде малко по-тясна, стяга се с корсет. За да не затлъстявате, постете. Сега ядете три пъти на ден. Опитайте се един път или два пъти да ядете, да видите как ще се развият у вас благородни черти. Вие казвате: „Без храна не може“. Знаете ли колко трябва да ядете на ден? В живота има известни закони, които регулират яденето. Няколко дена нямате охота да ядете, не яжте; чакайте, докато се възбуди у

вас желание да ядете. Но мъжът казва: „Жена ми трябва да яде, защото инак ще се развали“. Ами че тя е сега развалена, ако не яде, ще се оправи. Има и животни, които когато са неразположени, не ядат.

Та казвам, бисерчето, за което говори Христос, вие го имате, само че някои от вас искат да го изхвърлят, а то е помятане, а най-голямото зло на съвременната жена е помятането. Статистиката констатира, че в град Ню Йорк през 1905 г. е имал 100,000 помятания. Не е позволено на човека да помята дете нито от ума си, нито от утробата си, нито от сърцето си, ако иска да бъде християнин. Дойде ли ви добра мисъл, вие казвате: „Ще я выметна“. Ще я поветнеш, ама после ще боледуваш. Някой казва: „Аз помислих лошо“. Не е грях, дето си помислил, но грехът се състои в помятането. Всички помятват и се чудят защо не е оправен светът. Вие имате вече в света идиоти. Лошите мисли, които ви мъчат, дяволите, те са ония деца, ония мисли, ония желания, които вие сте помятали някога, защото те казват: „Ти си една недостойна майка“, те ви препятстват във всяко едно начинание и вие ставате един нещастен човек. Затова най-добре е за вас, ако искате да бъдете щастливи, да се удостоите да влезете в Царството Небесно, отсега нататък да не помятате и да се молите на Господа да ви прости за лошото използване на всички ония добри мисли и желания, на всички ваши деца, които сте пометнали, които сте убили и окрали тяхното богатство.

Ето защо в бъдеще ние трябва да отхранваме всяка една благородна мисъл, всяко едно благородно желание, защото те ще дадат един отенък върху нашите носове, вежди, очи, и ние ще добием аполоновски типове. Сега-засега хората приличат на страшилища, грозотии; сега да идат на Небето, като видят хубавите ангели, те ще избягат от там.

Затова трябва да се молим на Господа да ни помогне да се избелим. А това не е много мъчно. Ако една мида можа да направи един бисер, за който Христос я похвали, вие като влезете в Небето, за какво ще ви похвали Христос? Някой ще каже: „Аз бях в България пръв министър“, но Христос ще го попита: „Е, какво добро си направил за българския народ?“ – „Никакво.“ – „Бисер имаш ли?“ – „Нямам.“ – „Ха навън, пак долу на земята, дотогава, докогато направиш бисер, защото без този бисер няма да те приема в Царството Божие.“ Дохожда един владика: „Ти какво си направил?“, ще го попита Христос. – „Е, учих хората на добро, вярвах в Тебе.“ – „Направи ли някакъв бисер?“ – „Не съм.“ – „Навън!“ А на този, който е направил някакъв бисер, ще му каже: „Радвам се, синко, че не си ме засрамил, ела, ти си достоен син“. Също и вие, мъже и жени, като идете в Небето, ще срещнете някой син – вашия бисер, – който ще ви каже: „Благодаря, майко, че когато бях един голям грешник, ти ме взе вътре в утробата си и ме направи човек. Сега в този свят аз ще бъда слуга за тебе с всичката си душа“. Туй ще бъде вашата радост.

Туй е, което Христос иска да каже с тия стихове, от които аз избрах най-маловажния, а виждате колко нещо той съдържа в себе си. Другите съдържат много по-дълбоки

работи, които вие ще научите един ден не тук на земята, а като идете в Небето, понеже тогава ще има у вас ново разбиране, нови чувства и нови способности. Тогава може да видите други картини, които може да разберете. Засега толкова може да ви се даде. Ако ви се даде нещо повече, вие не можете го понесе; то би значило да се надуе един сапунен мехур повече, отколкото трябва, – той би се пръснал. Ето защо, когато Христос казва: „Вие, жени, сте емблема на Божествената Любов, във вас живее Бог", жените трябва да слушат мълчаливо, скромно и трябва да се показват достойни да го носят. Вие казвате: „Трябва да знаеш, Господи, че светът сега не е такъв, какъвто си го направил". Няма защо да учим Господа. Когато Той говори, ние трябва да мълчим. А когато Той млъкне, ще започнем ние урока си: ще кажем: „Аз направих това тъй, онова – инак", и тогава Той ще каже: „Еди в що си прав; еди в що не си прав". Следователно учението Му е да Го слушате и да приложите това учение в живота. И когато Христос казва на жената: „Обичай ближния си като себе си", подразбира да обича мъжа си като себе си; също когато казва на мъжа да обича ближния си, подразбира да обича жена си като себе си. И ако вие дадете тези примери, тогава вашите синове и вашите дъщери ще ги следват. Това е то създаване на бисера – алхимическият закон, приложен на физическото поле.

Беседа, държана на 19 април 1915 г.

1915_05_10 Новото основание
Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.
неделна беседа

НОВОТО ОСНОВАНИЕ

Защото никой не може да положи друго основание, освен положеното, което е Исус Христос. (I Кор. 3:11)

Аз съм пътят, истината и животът. (Ев.Йоан 14:6)

Тия два стиха имат съотношение. Какво трябва да разбираме под думите: „Никой не може да положи друго основание“? Аз ще взема стиха в неговия обикновен, широк смисъл. Основа – това е една прозаична дума. Кой не говори за основа? Градиш къща, казваш: „Турям основа“; правите някое химическо съединение, търсите пак основата. В геометрията основа наричат опорната точка. Следователно и за съществуването на самия живот потребна е такава основа, такава опорна точка. В какво седи именно тази основа? Казва се, че не може да се положи друга основа, т.е. ние не можем да изменим основата на живота; не можем да изменим човешката мисъл, човешките желания, човешката воля, т.е. не може да ги изменим в тяхната същина. Вие не можете да направите една мисъл да не е мисъл; вие можете да я направите добра, лоша или неутрална, но повече от това не можете да я измените. Значи вие можете да измените нейната външна форма, но никога не и нейната същина. Следователно аз ви говоря за един основен закон: „Никой не може да измени това основание, което Христос е турил“. Това основание е, че ние се намираме под властта на един закон, под една основа на добро и зло; ние стоим върху една основа, която същевременно произвежда: и радост, и страдание; и въздигане, и падане; и забогатяване, и осиромашаване; и здраве, и болест. Туй основание, което Христос е положил – и по тази причина той слезе от Небето на земята, – има две опорни точки. Това е принцип. Когато вие правите един мост върху някоя река, може да построите този мост само върху двете опорни точки, двете крайнини, и всичката тежест ще пада или върху едната, или върху другата страна. Е добре, Небето и земята са двете опорни точки, върху които е съграден човешкият живот. Най-дълбоката мисъл, до която ние проникваме, то е първата основа, първата опорна точка; желанията – това са втората основа, втората опорна точка; а това, което ние наричаме воля, това е процесът на градене. Когато някой говори за човешката воля, ние подразбираме, че трябват всякога две опорни точки: като почнем да градим върху тях, ще се прояви нашата воля. Следователно, според този принцип, човешката воля никога не може да се прояви, ако няма две опорни точки; само при граденето може да се прояви. Ние трябва да разбираме добре дълбокия смисъл на Христовото учение. Да не си мислим само, че го разбираме, а всъщност да не го разбираме. Една госпожа ми разправяше следния анекдот за една мома софиянка, която преди да се ожени учила всичко, но по готварство не

свършила, и като се оженила, искала да сготви на мъжа си боб, но не знаяла как; отива при една своя съседка и я пита: „Как готвите боб?“ – ама не казва, че тя не знае. – „Е – отговаря съседката, – турим го да се свари, тъй нарежем лук, тъй турим масло.“ – „Е – казва другата, – и ние тъй готвим.“ След една седмица тя пак пита съседката: „Ами месото как готвите?“ – „Еди как си.“ – „И ние тъй го готвим“. – Но съседката, като искала да я изпита, дали наистина знае да готви, намислила да я излъже. И когато един ден мъжът на неопитната млада булка донесъл охлюви, и последната отишла да попита пак съседката си как готви охлюви, тогава съседката ѝ казала: „Счукваме ги в чутура, туряме ориз и вода и ги сваряваме.“ – „И ние – казва другата – така ги готвим.“ Връща се у дома и наготвя охлювите по същия начин. Идва мъжът ѝ на обяд и като видял сготвените охлюви, разбрал колко жена му знаела да готви. В съвременните религиозни вярвания има също такива сготвени охлюви. Не се готвят обаче такива охлюви; трябва едно коренно разбиране на нещата. В какво седи човешката мисъл – един от основните велики закони, който твори? Преди всичко, ние сме мислещи същества; второ, същества, които чувстваме, и трето, които действаме и градим. Вън от това вие не можете да положите друго основание, не можете да действате по друг начин; ако действате по друг начин, може да се деградирате. Може да вървите само по две посоки: или нагоре, или надолу; среден път в този свят няма; понеже всичко се движи, не можете да седите върху една опорна точка. Двете опорни точки са всякога неподвижни, но всичко около тия точки е подвижно.

За изяснение ще ви приведа един пример от съвременната наука, за да видите какви са нашите илюзии за живота. Ако пуснем електрически ток под купчина железни стърготини, известна стърготина, която е най-близо до тока, ще се намагнетизира и ще привлече към себе си всички други. Тая стърготина се обръща към другите с думите: „Виждате ли как аз със своята сила ви привлякох? Ако аз не съм тук, и вие няма да бъдете около мене“. Но ако преместим тока, друга стърготина ще се намагнетизира и ще стане център, около който ще се съберат всички други. И когато казвате: „Аз мога да направя това“, или: „Хората се събират около мене, аз съм влиятелен“, това значи, че токът действа близо до вас; в момента, когато токът се измени, вие ще идете към периферията. Следователно трябва да знаете, че основата не е вътре във вас, в туй, което вие мислите и чувствате в даден момент. За да може да познаете дали имате основа, дали сте я намерили, трябва в момента, когато намерите своите опорни точки, да почувствате в себе си дълбок мир. Ред философи учат света, а самите те не са намерили своите опорни точки, не са спокойни.

Когато Христос е казал: „Аз съм пътят и истината“, с това Той е посочил двете опорни точки, а „животът“ е един процес, който произтича от този път и от истината. Върху тази основа ние не можем да градим другояче. Например, какво нещо е стремеж? Стремежът на един дух в пространството е да се въплъти; стремежът на едно дете, което се е въплътило, е растенето; в този растеж то захваща от едната точка, стига до известна височина, после почва да слиза, образува крива линия, която се свършва на другата опорна точка: младина и старина са двете

опорни точки от живота. Като минете от детинство до старост, ще намерите двете опорни точки на вашия живот; след туй, като се върнете втори път, ще градите върху тия точки, ако не сте ги забравили; но ако сте ги забравили, ще почнете отново. Има хора, които само кръстосват, но никога не градят. Върху двете опорни точки трябва да се тури една крива линия. Това е законът на движението. Туй движение се изразява в човешката мисъл. В какво седи човешката мисъл? То е законът на полагане, на трупане на материал върху тия две основи. Трябва да градим пак по един известен план. Нека дойдем до човешкото тяло. Да ви приведа друго едно изяснение. Когато човек се заражда в този свят, той си образува най-напред крайниците на тялото. От всички органи най-после се образува белият дроб. Когато се образува дихателната система, детето трябва веднага да се роди. Ръцете са продукт на човешката воля; лицето, носът, устата, дробовете, стомахът, – това са човешките желания: там изпитваме това, което искаме да вкусим. Мозъкът на човека е орган на човешката мисъл, там ние можем да изпитаме мисълта. Когато говорим за мисъл, подразбираме мозък. Но като дойдем до човешкия мозък, ще видим, че според дебелината на сивото вещество е и производителността на човешката мисъл. Колкото по-големи набраздявания има в туй сиво вещество, толкова по-силна е тази мисъл. Някои казват, че мозъкът сам по себе се произвежда мисълта. Това не е право. Човешкият мозък е подобен на земята, която сама по себе си не ражда, а творческата сила иде от пространството – тя е слънцето, което действа върху повърхността на земята, и понеже има основа, върху тази основа сльнцето гради, произвежда, твори. Човешкият дух е човешкото слънце, което като грее върху човешкия мозък, поражда тия мисли. Всяко едно същество мисли. Вие мислите, че волът не мисли? И той мисли, но по волски, ограничено; и змията, и гущерът, и мухата, и всяко същество мисли и, според своята мисъл, създава своята къща за живеене или своето тяло, своя организъм. Сегашният наш организъм е плод на мисълта, която имаме: според тази мисъл, която е вътре в нас, се гради човекът. Вие можете да направите вашите дробове много широки – един метър, например. Ако човешкият дух прави усилие, може да направи главата си много голяма, но не е важно само големината на главата; важното е дали той ще може да я обработва. Защото и земята е голяма, но когато Господ прати човека на земята, каза му: „Иди завладей земята, елементите“, и понеже ние не можахме да завладеем земята, Господ ни даде една малка земя, която е вътре в нашата глава – нашият мозък: като знаем как да завладеем нашия мозък, ще намерим законите, чрез които ще завладеем и земята. Ако не можете да владеете вашите мозъчни центрове, вашите чувства, ако не можете да насочите вашата воля, как ще насочвате друго извън вас? Значи не можем да положим друго основание. Има известен закон, който ограничава нашата деятелност; само по известно направление и вътре в него ние можем да сторим всичко, да бъдем всесилни. И нашето щастие или нещастие ще почива върху тази велика мисъл – доколко ние правилно вървим.

С тази беседа искам да ви наведа на мисълта да започнете да градите вашия живот. Един пример за изяснение. В дирите на един пътешественик, който ходил да прави изследвания на изток, попаднал един див бик, който го погнал. За да се избави, този

пътешественик намерил един празен кладенец, влиза вътре и се хваща за едно дръвче, което е било израстнало в този кладенец. Бикът дошъл отгоре, почнал да гледа, обаче същевременно пътешественикът забелязал, че долу в кладенеца го чака змия, и той се замислил какво да прави: нагоре не може да излезе, надолу също не може да се пусне, държи се здраво за една ветва. По едно време забелязва, че горе на това дръвче има малко медец и като забравил, че горе е бикът, почнал да ближе меда и да се радва, обаче след малко забелязал, че от стените на кладенеца излязла една мишка, която почнала да прегризва туй дръвче. Казал си пътешественикът тогава: „И този мед няма да ме спаси: един ден дръвчето ще бъде прегризано, и аз ще падна долу при змията". Този бик е съдбата, която тласка човека, а змията е смъртта, която очаква човека. Но всъщност бикът – това е рождението, змията – това е старостта; те не са неща опасни. Защо ви гони бикът? За да работите. Мързеливи сте, иска да ви накара да бягате. Що са всички страдания в света? Те са този бик, който днес гони света: и царе, и генерали, и офицери, и съдии – всички бягат и проповядват свобода на хората. Като ги срещнеш, всички са умни философи; разсъждават, че светът бил зле устроен. Но как вие можете да разсъждавате, когато нямате основа? Човек, който бяга, може ли да разсъждава? Не е злина, че този бик ни гони, защото ако сме силни, ние можем да се върнем, да го хванем за рогата, и той ще се спре. В еврейската история има един герой – Самсон, срещу когото излязъл някакъв си лъв, но той го хванал за устата и го разчекнал. Този страх от бика се дължи на факта, че ние не сме намерили двете опорни точки.

„Никой не може да положи друга основа, освен тази, която Христос положи." Е, каква основа положи Христос, как живя Той на земята? Като вземете деветте блаженства, Той е дал девет правила, по които човек може да живее. Той е дал и два велики закона: любов към Бога и любов към ближния. Това са двете опорни точки, върху които трябва да градите вашия живот; върху тях трябва да се гради и съвременният обществен живот и семейството. Жена, която не обича Господа, която не обича мъжа си, къща не върти; мъж, който не обича ближния си – жена си, къща не върти. Разбира се, когато аз говоря за мъж и жена, не подразбирам вашите тела, тъй както сте си във вашите къщи, защото както ги виждам, те са доста скромнички. Аз подразбирам човешката душа в нейното високо проявление, тази душа, която в бъдеще може да си направи много по-хубава къща, отколкото сега има. Тази душа, която се показва невежа, един ден може да има много по-големи знания, може да бъде много по-учена. За да намерите двете опорни точки, върху които трябва да градите вашия живот, трябва да направите крива линия и да започнете да градите. Не трябва да се лутате като съвременните философи. Измежду ония, които в науката изследват слънцето, едни казват, че то имало пет милиона градуса топлина, други казват два милиона, трети – 100,000; един господин си позволява да казва, че има само 32 градуса, друг – че топлината му е под нула, трети – че слънцето било разтопено, затова пращало топлина. Обаче сега се намират други учени, които възразяват на това и казват: „Ако това би било вярно, тогава цялото пространство трябваше да бъде топло, а факт е, че колкото отива човек по-нагоре, там настава такъв студ, че може да замръзне". Затова тия учени казват, че слънцето изпраща

само енергия, а последната се трансформира само тук на земята: именно земята произвежда топлина и светлина, защото, наистина, като се изкачите нагоре, ще видите, че там, в небето, е тъмно, мрак. Тия хора спорят, обаче фактите показват, че и едните са прави, и другите са прави, но има едно неразбиране. Аз казвам: Ако сте много чувствителни към топлината, слънцето има топлина, но ако не сте чувствителни, слънцето няма да има никаква топлина за вас; топлината е относително нещо. Някои хора турят в чая си пет бучки захар, други една, и пак им е сладко. Ето защо най-първо ние трябва да се избавим от тая илюзия да мислим, че знаем всичко, като онази жена, която мислила, че знае да сготви счукани охлюви. Не трябва да готвим така и истините. По същия начин и Европа сега готви охлювите; втори път европейските народи ще готвят по друг начин.

Но да се върнем на съществената мисъл. Трябва да творим. Някои от вас, които ме слушате тая сутрин, са нещастни, някои недоволни от живота, пък някои имат големи амбиции, голямо мнение за себе си. Преди няколко дена един мой приятел ми казваше: „Преди да почна да изучавам науката за ръката, имах много високо мнение за себе си; като почнах да гледам линиите, намерих, че на ръката ми има само малко гордост и тщеславие, почнах да се срамувам от себе си“. Така и вие мислите, че знаете много, но като влезете в живота, не можете да се справите с него. Някоя мома, преди да се ожени, мечтае: „Като се оженя, тъй ще си наредя къщата, тъй ще се обличам, с мъжа си тъй ще живея“ – нареди си един проект, както се редят проектите за закони – но като се ожени, след един месец и двамата тръгнат разчорлени, значи проектът не се е изпълнил, както и законите, приети в камарата, често остават неприложени, защото не са били нагодени съобразно с нашите условия. И когато някоя наша мисъл не се приложи в действие, ние казваме: „Нещастни сме, съдбата ни гони“. Никаква съдба не ви гони, а вашата глупост ви гони на всяка една крачка. Трябва да се научим да мислим правилно. Като дойде един човек при вас, трябва да си съставите за него едно правилно понятие и да постъпите с него така, както вие бихте желали да постъпят с вас в дадения случай. И трябва да постъпим добре, понеже каквото вършим, това ще ни постигне. Преди 45 години във Варна някой си господин, свършил в Европа по музика, станал учител и започнал да учи децата на варненските чорбаджии да свирят, да танцуват и прочие. Обаче един ден този господин се скарал с гражданите, и те го уволнили. Човек крайно честолюбив, горделив, изхарчил си парите и три дена седял гладен. Среща го един свещеник, който бил запознат с него, и го поканил на гости. Господинът му благодарил и след като му разправил историята си, свещеникът изважда и му дава две бели меджидии: „Като ги похарчиш, идвай пак у дома, докато си намериш работа“. Минали се един-два месеца, и понеже господинът владеел много добре турския език, назначават го секретар на тогавашния турски валия. След една година набедяват свещеника, че бил комита: имал писма и книги подозрителни, вземат ги и ги дават на този учен българин секретар да ги прегледа. Той ги разгледал, отделил всички подозрителни книжа, скрил ги, и така свещеникът се оправдал, но останал учуден от поведението на секретаря, който му казал: „Двете бели меджидии, които ми даде, когато не бях ял три дена, те ти спасиха главата“. Ако този господин знаеше

как да постъпва, не щяха да го изпъдят гражданите, но ако и свещеникът не беше поканил този човек, който е гладувал три дена, да го нахрани и да му даде двете меджидии, последният, като секретар, щеше да му окачи въжето. Така и ние трябва да се справяме с всяка наша мисъл и действие в нашия живот, като се запитваме кои са причините на нашето нещастие, ако сме нещастни; кои са причините на нашата гордост, жестокост, алчност за богатства и прочие.

Следователно трябва да почнем да мислим. „Ти си жесток“ – това не е твое; то е един капитал фалшив, може би, оставен за тебе в наследство от някого. Един пример за изяснение. Преди години в София при един евреин се явява един арменец с мостра от диаманти, каквито той имал цяла торба, но искал да му ги продаде много евтино – за 20,000 лева – понеже успял да ги внесе без мито. Евреинът се зарадвал и се условили арменецът да му донесе диамантите на еди-кое място, дето той му броил 20-те хиляди лева и взел торбата с мисълта, че е станал притежател на много голямо богатство; като си отива у дома, евреинът разгърнал торбата, но що да види? Само мострата била истински диамант, а другото – обикновенни стъкълца. Така и вие може да носите тази торба у вас и да мислите, че сте богати, но като я разтворите, ще видите, че е пълна с джамчета. По закона за наследството нашите прадеди ни оставят някое богатство, и то е добродетел, а другото е джамчета – то е злото у нас. И тъй, ние имаме едно фалшиво схващане за живота; ние мислим, че сме добри, когато не сме, т.е. мислим, че имаме известен капитал, когато всъщност още го нямаме. Значи имаме една фалшива основа за живота. Апостол Павел, като се обръща към тогавашните християни, казва: „Никой не може да положи друго основание, освен това, което Христос е положил“. А Христос казва: „Не дойдох да сторя Своята воля, а волята на Бога“ – първата опорна точка, – и после: „Не дойдох да взема живота на хората, а дойдох да дам Своя живот на тях“ – втората опорна точка. И наистина, заради това дойде Христос – да ни даде живот. Той проповядва и осъществи любовта към ближния, защото християнството е любов към ближния; то е наука за Любовта, и който научи тази наука, той може да гради. Но тази наука не седи в сладки думи, целувки и подаръци, защото аз се съмнявам, когато един човек почне да дава подаръци на някой, че му мисли добро. Пример за изяснение. Мухата се спряла при един паяк, който почнал да я хвали: „Колко си красива, какви хубави очички имаш; пък крилцата ти колко са напъстрени – такава хубавица аз никога не съм виждал“. – „Нима може да бъде вярно това?“ – запитала мухата. – „А – казал паякът, – като тебе красиви същества няма. Аз имам едно огледало, влез да ти го подаря да се оглеждаш.“ И влязла мухата да се огледа, но никога не излязла. Когато някой ти казва: „Ти си много хубава, ела, аз ще ти направя това и това“, ти ще влезеш, но няма да излезеш, като мухата. Това са то подаръците, то е разврат. Не казвам да не давате и да не приемате подаръци, но в подаръка трябва да взимат участие и устата, и мисълта, и сърцето, вътре в него трябва да са вложени човешката мъдрост, знание, любов. Аз зная много жени, развратени от мъже с подаръци. Жената придобие часовник, пръстен, капелчица, но тя веднъж завинаги е изгубила своята честност, опозорила се е. Зная мнозина качили се на власт, но слезли опозорени, опетнени, изгубили своята чистота. Обществото ги хвали: „Този е знаменит човек“. Да,

знаменит е, ама едно време беше диамант, а сега е кал. Значи ние не можем да турим друга основа. Ако можем да изпълним своите длъжности в света тъй, както изискват законите, по които ние вървим, движим се и развиваме, добре; ако ли не можем – никак не ги изпълняваме. Не се качвайте на власт да управлявате хората, когато се опозорите, когато се продадете. Извършете всяко едно действие безкористно, както Христос. Някой казва: „Не мога“. Как не можеш? А да одумваш, можеш; да мразиш, можеш. Човек, който може да хвали, трябва да може и да люби; както едното е възможно, тъй и другото е възможно. Който не може да мрази, той не може и да обича, но който мрази, може и да обича. Законът е същият. Ти имаш само едната опорна точка, намери и другата, и като се съединят омразата и любовта, ще дадат необходимото в живота, ще ви дадат насока в живота. Аз не ви препоръчвам да бъдете светии в обикновен смисъл на думата. Истински светия значи да можеш да владееш двата принципа на живота тъй, че да ги употребиш за твоето повдигане; както можеш да укротиш един лъв, една змия, по същия начин можеш да укротиш и един дявол; не можеш да го направиш добър, но можеш да го направиш безвреден. Започнете от вашите мисли. Една мисъл, която ви терзае, това е един льв, една змия. Не се старайте да ги изпъдите или убиете, а ги укротете, победете. Имайте смелостта на негрите, които са схванали психологията на лъвовете, та когато някой негър срещне лъв, не се отбива от пътя си, защото при най-малкото отклонение или обръщане назад лъвът ще се хвърли върху му и ще го разкъса, а напротив, той тръгва насреща му и започва да му говори: „Ти си безобразник“, и почне да го плюе и върви право срещу него. Лъвът, като наближи 3–4 крачки до негъра, прави му път. Така трябва да правите и вие. Срещнете ли на пътя си лъв, не се обръщайте назад или наляво или надясно, а го гледайте право в очите, кажете му: „Махай се, безобразнико, от очите ми“, и той ще се махне. Ама ще кажете: „Възможно ли е това нещо?“ Който е сръчен, може да го направи, който е страхлив, не може. Когато се срутва една къща, и да бягаме, пак може да бъдем затиснати. Ако един ден земята почне да се разрушава, ако сме хора с вяра, ще се издигнем и ще идем към небето – на другата опорна точка, на другия край на моста. Има ли опасност на единия край, ще минем на другия и ще защитаваме позициите си. Затова, като имате този мост, неприятелят никога не ще може да ви направи лошо, понеже вие ще бъдете силни да вдигнете този мост и между вас и неприятелят ще остане всякога един трап, който неприятелят няма да може да премине. Този неприятел трябва да знае много добре законите, за да може да ви атакува на това положение. Затова добрите хора не могат да ги побеждават, защото те имат две опорни точки и щом се намерят в голяма опасност на едната, те отиват в другата и оттам защитават позициите си. Туй е основанието, което трябва да приложим. Исус и Христос – двете думи означават двете опорни точки. Исус – това е страдащият човек на земята, човешката душа, която страда, която изработва своето спасение; Христос е Човекът, Който е победил, Който служи на Бога, Който е готов да се жертва. Следователно и вие трябва да бъдете Исус и Христос. Някой казва: „Ама той е Исус“. Да, Исус всеки може да бъде, като страда и като герой носи страданията; ако му турите кръст, ще го носи; няма никога да роптае. Той ще бъде като Сократ, който се оженил за най-лошата жена в Гърция и като го попитали защо се е оженил за

такава жена, отговорил: „Ако аз мога да победя тази жена, ако мога да се справя с нея, тогава другите мъчнотии са нищо за мене“. Следователно, ако вие, мъже и жени, можете да се справите едни с други, вие сте разрешили една от най-великите задачи, но ако не можете да се справите, с нищо на света не ще можете да се справите. Някои питат защо се женят хората? – Затова – да се справят един с друг. Мъжът и жената – това са двете опорни точки, върху които се гради животът. Казват: „Защо му е трябвало на Адам жена, да го туря в беля?“ – Не му създаде Бог беля, а му създаде работа. У Ева имаше инициатива и ум. Тя беше много умна жена, много по-умна от вас, които се мислите за умни. Съвременната култура и знания се дължат на нея. Тя направи грях, но после се яви, че го изправи, като каза на мъжа си: „Аз те турих долу, аз ще те вдигна горе; сега ще те спася, да се научиш на ум, защото ти нямаше ум; ако беше умен, не щеше да ме искаш да дойда на земята“. Ако вие, жените, разбирахте този закон, както вашата стара майка, бихте били много умни, но не го разбирате, а се само сърдите. Аз не ви харесвам. Вие сте лоши дъщери; майка ви е много по-умна от вас. 8,000 години как тя работи и много умело. Не мислете, че Ева не работи. Днешната цивилизация на нея се дължи. Адам само изпълнява нейните заповеди. Той знае само да се бие, нож да вади, и като се върне при жена си, тя го пита: „Свърши ли го?“ – „Свърших го.“ – „Хубаво си го свършил.“ Тука трябва да положим ние основание. Напуснете онези илюзии да мислите, че като идете на Небето, там ще ви научат. За да ви научат на Небето, трябва да носите рохък материал със себе си. Какво носите с вас, кажете ми? Аз бих наел един трен да ви заведе на Небето. Но колко дена бихте седели там? Някои от вас надали щяха да имат пари да седят един-два дена; други след десетина дена ще си похарчат парите и ще кажат: „Да се върнем на земята да печелим“. Значи ние трябва да турим една основа, като разберем в какво седи дълбочината на християнския живот. Аз няма да ви говоря за спасение и прочие, както са ви говорили някои – те са елементарни работи. Сега се изисква едно разумно градене върху този обществен строй. Трябва да се запитаме: Как трябва да се възпитават нашите бъдещи поколения, какви трябва да бъдат нашите бъдещи съдии, учители, свещеници, бащи, майки, сестри, приятели, търговци, машинисти и прочие. „Времето – казват – ще ги създаде.“ Но времето не пита: „Какво искате да създам за вас?“ Както при Ева се явила змията и казала: „Защо не ядете от плода на дървото за познание на доброто и злото“, така сега и Христос се явява при нея и казва: „Защо от хиляди години не ядете от плода на дървото на живота?“ – „Защото ни е забранено“, казва Ева. – „Защо ви е забранено?“ На Ева ѝ се иска да излъже, но после се решава да каже истината: „Защото съгрешихме“. – „Ха – казва Христос, – щом изправите вашия грях, щом го хвърлите от себе си, ще ви се позволи да ядете от това дърво на живота и както когато ядохте от забранения плод на дървото за познание на доброто и злото, изпитахте неговата зараза, така и сега, като вкусите от плода на дървото на живота, ще последва друга наука, друг обществен строй, диаметрално противоположен на съвременния.“ За вас тия неща може да са алегорични, но за мене са една действителност. Тия дървета са в нашия мозък: едното дърво за познание на доброто и злото е отзад, а другото – на живота – отпред. Русите казват: „Рускiй человек живет задным умом“. Сега русите почват да

живеят с предния ум – отказаха се от пиянството. В Русия никой досега не мислеше, че хората могат да живеят трезвено. Сега с един царски указ се забрани пиенето. Значи същият закон, който произвеждаше едно зло досега, произвежда едно голямо добро.

Та сега Христос казва: „Готови ли сте вече да мислите? Не да живеете със задния си ум, не да опитвате, а да мислите, да градите, както Аз ще кажа“. Ама ние казваме, както съвременните неутрални държави: „Какви гаранции даваш?“ Всеки иска гаранция: и Италия, и Сърбия, и Гърция, и Румъния, и България – без гаранции не можем да напуснем неутралитета. Така и ние казваме на Христа: Ние вкусихме от дървото за познание на доброто и злото и видяхме какво зло ни сполетя; чакайте да обмислим малко дали няма да ни сполети същото зло, ако вкусим пък от дървото на живота. „Неутралитет пазим“, ни казва дядо Радославов, но с неутралитет няма да се свърши работа. Неутралитетът – това е едната опорна точка. Трябва да се намери следващата, за да почнем да сновем. Така и в християнския живот неутралитетът се пази до известно време, след това трябва да започнем да воюваме. Имаш една лоша мисъл, то е война; раждаш се, умираш, това е война; богатееш, сиромашееш, това е война: животът от единия край до другия е война, само че тая война трябва да бъде обоснована на принципа да печелим, а не да губим. На Италия тройното съглашение или съюзът дават гаранции, но в състояние ли са те да изпълнят докрай своите обещания? Един вълк като ял една овца, заклещила се една голяма кост в гърлото му и почнал да реве. Дохожда му на помощ един щъркел, бръкнал със своя клюн в устата на вълка и му извадил костта, и след това му поискал да му се отплати за услугата: „Ти се благодари – му казал вълкът, – че не ти отхапнах врата“. – Това е то гаранция. Ние, които градим по същия закон, и ние решаваме един велик въпрос в живота. Не само България решава дали да воюва или не, но и ние решаваме с Небето. Христос ни поставя на всинца ни въпрос: с нас, или против нас? И ние трябва да решим: с Христа или против Христа? Неутралност сега няма: има голямо състезание в света, всички воюват и всеки ще трябва да иде на една или на друга страна, и ще се реши един велик въпрос. Туй, което става в света, става същевременно и вътре в нас. Сега искам само да ви избавя от заблуждението, да не мислите, че без да пострадаме, можем да спечелим. Не! Печалбата всякога се обуславя от една голяма загуба; радостта всякога се обуславя от едно голямо страдание. Ако майката не изгуби своята красота, никога не би имала деца. Ако младата мома не би напуснала своята девственост, никога не би станала майка. В природата такъв е великият закон. Ние трябва да знаем как да смиламе нашите мисли, как да мислим. Дойде ви една лоша мисъл да извършите едно престъпление – да откраднете. За да се отървете от нея, насочете ума си в друга посока; обърнете погледа си към душата на този човек, залюбете го, кажете си: „Ако аз бях на негово място, бих ли желал да ме ограбят така?“ Дойде ли ви мисъл да направите зло на някой, спрете се веднага и си помислете: „Ако аз бях на негово място, бих ли желал той да постъпи така спрямо мене?“ Вие, жени и мъже, как решавате тия въпроси? Някой път вие се разгневявате на мъжете си и ви минават лоши мисли през ума: да се махнат тия мъже и да си намерите други, с които да живеете. Или пък мъжът

казва: „Да се махне тая жена, по-добре ще ми бъде да си намеря друга“. Все жена, все от същата кал са направени. Затова не трябва ние, мъжете, да се заблуждаваме от външността на жените. Нека мъжът и жената в такива случаи, когато се разгневят, да си поставят въпроса така: „Ако аз бих бил на мястото на моята жена, как бих желал моят мъж да постъпи с мене“, и обратно, и какъвто отговор получат, така да разрешат въпроса. Ако жената каже: „Мъж ми е лош, не мога да го търпя“, тя не е жена, тя не мисли правилно. Зная случаи, когато син и дъщеря искат да убият баща си, защото бил лош. Отде знаят, че е лош? Какво нещо е лошо? Този, който днес е лош, утре може да стане много добър. Днес жената мрази мъжа си, пък не се минава един-два дена, казва: „Обичам го“. Как така? Може ли някого, който не е добър, да го обичаш? – Не може. Значи има една привидност, трябва да мислим правилно.

Туй основание трябва да се приложи в живота. Това не е мъчно: дойде ли ви мисъл да извършите нещо лошо, кажете си: „Аз съм един слуга или син на Господа, Който ме е изпратил от Небето на земята, и в тоя момент моят Господар или Баща ме гледа“ – и веднага вашата мисъл ще се измени, защото ще си помислите, че Той няма да ви похвали. Какво ще каже бащата, когато види дъщеря си, че изтезава мъжа си? Има една поговорка, че на този свят има три вида жени и три вида мъже, но аз ще го повторя само за жените, защото каквито са те, такива са и мъжете. Един анекдот казва, че едновремешният Ной имал само една дъщеря, за която се явили трима кандидати, които дотолкова я обичали, че никой не искал да я отстъпи на друг. Ной се намерил в чудо. За да задоволи и тримата, той преобърнал и магарето си, и котката си на красиви моми като своята дъщеря и оженил и трите за тримата кандидати. След една година отишъл да ги обиколи. Като попитал единия си зет: „Харесва ли ти се дъщеря ми?“ – „Хубава е, ама понякога драще.“ – „Е – казал Ной, – природата ѝ е такава.“ Отишъл при втория зет: „Харесва ли ти се дъщеря ми?“ – „Хубава, ама по някой път рита.“ – „Природата ѝ е такава.“ Отива при третия зет: „Харесва ли ти се дъщерята?“ – „А – казва, – тя е ангел.“ Ной си казал: „Това е същинската дъщеря“. Значи, за да бъдете същинската дъщеря, не трябва нито да ритате, нито да хапете. Това е то основното Христово учение – нито да хапеш, нито да риташ, а като човек да размишляваш и да изпълняваш своите длъжности на земята: дето влезеш, радост и веселие да внасяш; като видиш натъжен човек, да го утешиш, да осветлиш ума му. А за това знания ни трябват. Да изучавате вашите глави, ръце – това е наука. Като почнете да ги изучавате, ще си съставите правилно понятие за своето развитие; ще видите как са живели ред поколения преди вас и вие на каква степен на развитие сте, ще имате правилно схващане и ще знаете правилно да се ориентирате. Ръката никога не лъже. Чрез пипането можете да имате най-вярно понятие за човека: като се ръкувате с него, можете да му познаете и сърцето, и характера, и разположението. Казват, че някой човек е глупав. Глупав е, защото няма много възли на усещания, на впечатления по ръката, защото забелязано е, че по ръцете на глупавите, на лошите хора тия възли са малко. – Защо? – Защото на тях това им не трябва, онова им не трябва, а само ядене и пиене. Човекът иска култура, и в тази култура Христос е внесъл основанието: „Аз съм пътят, истината и животът“, „любов към Бога и любов към ближния“. Ако можете да приложите тия два закона –

„любов към Бога и любов към ближния“, няма да има в света сила, която да може да ви се противи; няма да има мисъл, която да не ви се подчини и да не дойде да послужи за вашия идеал. Единият закон на Любовта стои отзад; ако го прилагаш, ще обичаш хората, но ако нямаш Божествения закон на мисълта, първият закон ще те въведе в много лоши работи. Само Божественият закон може да регулира и облагороди човешката любов, защото от голяма любов човек може да умори този, когото обича, да му изсмучи всички чувства, да му открадне сърцето – да го умори. Това не е любов, това е незнание, това е паразитство. Така правят октоподите, които като уловят жертвата си, от обич изсмучат ѝ кръвта със своите пипалца, и тя отслабне, укроти се. Някои мъже така укротяват жените си. Не е укротяване да вземеш силата ѝ и да кажеш: „Жена ми сега е станала по-умна, поумняла“. Това не е поумняване. Днес вие ще уморите една жена, утре друга жена ще умори вас. Христос казва: „Аз дойдох да дам живот, а не да взема живота на другите“. Можете ли вие да дадете живот на мъжа си, т.е. да го накарате сам да мисли, а не вие да му казвате: „Аз искам да те накарам да мислиш“? Вие можете да направите вашия мъж да стане точно такъв, какъвто искате, но трябва да го турите не на наковалнята, а между тия две сили, между тия два закона, които ще го нагорещят, и той ще се измени. Красотата на човека зависи от това нагорещяване; колкото по-далеч сте от центъра на тия два закона, толкова по-грозен ще бъдете. Желязото е черно, но като го нагорещите, става червено – имаме червена раса – след туй ще пожълтее и най-после ще стане светло, и ще кажете: „Желязото стана красиво“. Да, красиво е, но премахнете ли топлината, пак ще стане грозно. Следователно можете да бъдете красив, умен, светъл дотолкова, доколкото тия два закона действат върху вас. Това не е само една хипотеза. Направете вашия заден и преден мозък да работят по-съразмерно, да имате една опорна точка, и веднага можете да придобиете това, което искате: и най-добри деца, и приятели, и всичко в света. Но трябва да почнете да работите вътре в себе си и като прилагате закона на Исуса Христа: „любов към Бога и любов към ближния“, да правите опити. Когато е за добро, думата „не мога“ да се заличи от вас и да се замести с думата „мога“; когато дойдете да грешите, кажете „не мога“; щом е за добро, кажете „мога“. Дойде ли ви добра мисъл, кажете „мога“; дойде ли ви лоша мисъл, кажете „не мога“. Както жената изтъкава своето платно, като мести совалката от едната ръка до другата и после от нея пак в първата, по същия начин нека изтъкава тя и своите мисли, своите желания, своя характер, като се мести ту на отрицателния полюс, когато ѝ дойде лоша мисъл, ту на положителния полюс, когато ѝ дойде добра мисъл; и като изтъче така своя характер, Христос ще ѝ прати един майстор да ѝ скрои един костюм, в който всичко ще бъде на място, и тогава всеки ще я обича. Същото се отнася и до мъжете.

Това е новото основание, което Христос иска да тури – да знаем как да работим. Не се съмнявайте в Господа. Някои казват: „Има ли Господ?“ Оставете тази глупава мисъл на една страна. Единственото най-силно доказателство за Бога, е: „Аз съществувам, следователно и Бог съществува“. По-силно доказателство от това няма. Аз мисля, следователно и Бог мисли: моята мисъл подразбира мисълта на Бога; моето действие подразумява действието на Бога. Всеки, който би мислил другояче, той няма логика,

той не разбира основните правила на логиката. Аз любя, значи Господ люби. Бог е съвършено, велико същество, което движи и направлява всички хора. И когато някой човек почне да се съмнява в Бога, той вече се е усъмнил в себе си и в своя ближен. Не мислете, че ние ще го смутим с това. Нему е много приятно, когато види, че не Го слушаме. Когато дяволът съгрешил, Господ го турил на един огън да го гори, докато признал, че Той му е Господар. Така и за този, който философства много на земята, Господ казва: „Я ми донесете този човек и го турете на огъня“, и като почне да го нагорещява, ще ги пита: „Какви сили действат върху тебе?“ – „Мъча се.“ – „Не, разсъждавай какви са причините, де ти е умът?“ – „Ами това е ад.“ – „Защо е ад, кои са причините на това нещо?“ Адът е едно място, дето Господ учи хората да разсъждават. Някои питат: „Ами къде е адът?“ Ние всички сме в ада, земята е тринайстата сфера. Ще ни тури Господ на този огън и ако сме добри, ще излезем от този ад, без да ни изгори огънят, както са били хвърлени в огнена пещ и тримата отроци еврейски, които ходеха, пееха и славеха Господа посред пламъците. Да, ако аз ида в огъня, в ада, там ще пея. Някои треперят от ада. Ако аз ида там, ще пея същата песен, която вие пеете. Няма лошо място. То е нещо относително. Е ли Бог с тебе, няма мъчнотия, всякъде е добро. Не е ли, не разбираш ли законите Му, навсякъде е лошо. Значи първото основание, първата опорна точка сте вие; втората е Христос – съединете се, както се съединява мъжът с жената, както брат и сестра се съединяват, защото в съединението е силата, в съединението има работа, градеж, мисли, чувства, стремежи, цивилизация.

Това е мисълта, която ви оставям: „Никой не може да положи друго основание“. А основанието е, че този живот, който сега живеете, е най-добрият живот, който Господ ни даде на земята; по-добър от него Господ по никой начин не може да ни даде. Той е отличен, пълен с такива блага, че ние можем да направим чудеса; вие още не подозирате какво голямо богатство е вложено в него. Вие не подозирате какви сили носи за вас бъдещето, какво можете да бъдете, какво можете да постигнете. Малкото дете в утробата на майка си е микроскопично, но на деветия месец става самостоятелен организъм и майката го ражда, дава му условия да се повдига и расте; след други 20 години то става мъж и почва да мисли. По същия закон човекът сега е микроскопично същество спрямо Бога, но един ден, като се развие и роди наново, като се издигне по-високо, ще разбере по-великите работи. Но за да можем да се повдигнем, трябва да изменим формата на своята глава, на своя ум, на своето сърце, на своя характер, да почувстваме великото съзвучие на живота в своя дух, и тогава ще минем в чина на ангелите, ще се приближим към Небето. Това е то новото основание на човека.

Беседа, държана на 10 май 1915 г.

1915_05_24 Божественият Промисъл

Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.

неделна беседа

БОЖЕСТВЕНИЯТ ПРОМИСЪЛ

Но и космите на главата ви всичките са изброени. И така, не бойте се: вие сте от много врабчета по-добри. (Ев. Лука 12:7)

Съвременните хора трябва с много аргументи, факти и логически заключения да убеждаваш, че има Божествен Промисъл, Който чрез известни закони направлява човешкия живот. Всички мисли, желания и действия се определят от известни закони. По някой път на туй, което се случва в живота, което е странно за нас, ние даваме криво тълкуване и вследствие на това сме си образували с течение на времето и в ред поколения една чудновата философия, че всичко в света било произволно, т.е. че нямало ред, порядък, че правото било на силния, на умния, на хитрия и т.н. Има ли нужда да доказвам, че това е голямо заблуждение?

Като наблюдаваме живота на Христа, виждаме, че Христос всякога е обръщал внимание върху малките неща. Той казва направо на учениците Си: „Не бойте се: вашият живот е осигурен“, и им привежда пример, че от петте врабчета нито едно не пада на земята без волята на Отца. Защо Христос не е взел едно врабче, а е взел числото 5? Тук има един закон, и всеки, който се намира в този закон на числото 5, той не пада без волята на Отца. С второто сравнение Христос ни казва: „Вие сте осигурени, космите на главата ви всичките са изброени“ – и спира там. Може да си кажем: „Каква важност има, че нашите косми са били изброени?“ Именно там е важното. За да бъдат преброени тия косми от Господа, да ги държи Той в Своята сметка, те трябва в себе си да имат някакво значение. А знаете ли колко са тия косми на главата? Мнозина са ги преброявали. Някои хора имат 250,000, други 320,000 косъма. И за всички тия косми се държи сметка от Господа, както един градинар държи сметка за своите плодни дървета – туря на всяко дръвче номер. Ние можем да изтръгнем един косъм от главата си и да го хвърлим, но този косъм извършва известна служба, много голяма длъжност на главата ни. Ако сега се впусна да ви разправям за значението на космите, аз ще се отвлека от въпроса, но ще дойда на сравнението с врабчетата, което подразумява, че нашият духовен живот е под закрилата на Божествения Промисъл; па и сравнението с космите на главата подразумява, от своя страна, че и физическият ни живот е тъй също под закрилата на същия Божествен Промисъл. Необходимо е да се създаде в нас вяра в този Промисъл, защото само когато вярваме в Него, ние можем да се развиваме правилно. Всяко съмнение, което прониква в умовете ни и в сърцата ни, че в света нямало Промисъл, ни отдалечава от правилното разбиране реда на нещата и ни кара да се стараем да си създадем друг ред и други правила, съобразно с нашите възгледи. Мъж и жена, като се оженят, мислят, че Господ им е турил власт; мъжът

казва: „Ти при майка си си живеела така, но сега в моята къща влизаш под нов закон. Аз съм малко сприхав, честолюбив, лесно се докачам – да се пазиш, защото ако ме обидиш, ще приложа този строг закон“. Жената пък казва на мъжа си: „Аз съм много чувствителна, деликатна, на работа не съм научена, да ме не караш на тежка работа: ако престъпиш този закон, работите веднага ще се изменят“. Както виждате, всички хора си приготвят свои закони. Но какво става в края на краищата? Скарват се и двамата. Защо? Защото положението, което те са взели, е фалшиво в самите основи. Истинската добра женитба не е нещо, което е направено на земята. Три вида женитби има: едни, които се извършват на Небето, други – на земята, а трети – в ада; едни, извършени от Бога, други – от хората, а трети – от дявола. Когато встъпите в брак, установен от Бога, той ще донесе любов, мир и радост в дома ви; между мъжа и жената ще има съгласие винаги; лоша дума няма да се чуе; те ще прекарат блажен живот. Когато ви съединят хората, то ще бъде само да се усъвършенствате: ще има между вас търкане, за да се изгладите, защото два остри камъка брашно не мелят. Тази женитба не е Божие творение, а човешко; според вашия ум ще бъде и работата ви. Когато Господ прави една работа, като всемъдър, всичко добре нарежда; когато хората уреждат нещо, ще го наредят дотолкова, че все да има търкане, което е необходимо за самоусъвършенстването, за изглаждане на характера. Когато пък дяволът ви жени, тогава вкъщи сигурно ще има раздор, разврат – всичко лошо. Във всеки дом, дето има такъв живот, женитбата е станала от дявола. Прочее, дайте на всяко нещо неговото точно определение и не смесвайте Божиите действия с човешките, нито пък с дяволските.

За да можем да мислим правилно и логически, ние трябва да разбираме източника на нещата. Ако има нещо разумно в днешните науки, то е това, дето те установяват, че в света съществуват известни закони, които регулират отношенията на нещата, на елементите, на телата; имаме установени закони на физиката, на химията, на човешката душа, които закони урегулирват отношенията на нещата, и никой не може да престъпи тия закони, без да понесе последствията в един или друг смисъл. И така, има три вида хора: едни, които схващат нещата по Божественому, други – по човешки и трети – по дяволски; първото положение е, когато схващаме нещата, както са отредени в началото от Господа; второто е, когато човек мисли, че Господ не се меси във всички неща и че ние трябва да се намесим, да поизгладим тия неща; когато Господ направи една работа, ние казваме: „Господ не е могъл да я доправи; чакай да я корегираме“; третото положение е, когато всеки сам иска да стане Господ. Преди хиляди години хората са схващали нещата по Божественому, но в упадъка си те са изгубили това схващане. Па и вие, когато сте в добро настроение, в душата си вярвате в Бога; вървят ли работите ви добре, казвате: „Слава Богу, Господ се грижи за нас“; но щом дойде нещастие, казвате: „Господ ни забрави“. На какво основание твърдите, че Господ ви е забравил, че Той е причината на вашите страдания? Господ казва: „Понеже вие Ме забравяте, и Аз ще ви забравя“. Ако вие се отдалечите от Него, и Той ще се отдалечи от вас. Някои мислят, че Бог, Който е неизменен, постоянен в Своята любов, когато почнат да се отдалечават от Него, Той ще трябва и тогава да тръгне подир тях, като майка подир своето дете, и да вика: „Чакай, синко,

не се отдалечавай от Мене“. Не! Господ седи на Своето място и когато вие казвате: „Господ се отдалечи от мене“, аз разбирам, че вие сте се отдалечили от Него, а не Той от вас. Пътят на движението на някои хора около Господа е правилен, с незначителни изменения: малко се поотдалечили от Него, но пак се приближи, както е пътят на земята около слънцето; на други обаче пътят е като на някоя блуждаеща комета: някой път се приближи твърде много до слънцето, а после с векове не се приближава. Така и вие, като се отдалечите от Господа, казвате: „Забрави ни Господ“. Аз ви казвам: След 75 години, като се приближите към Него, подобно на Халеевата комета, Господ пак ще Си спомни за вас: зависи от орбитата, по която вие се движите около Господа – като наближи пътят ви до Него, Той пак ще Си спомни за вас. И сега всички вие се движите по известен път, но вие не можете да ме разберете еднакво – защо? – защото всички вие не се движите в една и съща орбита. И аз не ви осъждам: аз гледам на нещата много обективно, философски. Но ще възразите: „Такъв е пътят ни“. Въпрос е, дали пътят ви е такъв, или вие сте го направили такъв. Аз ви казвам, че не е такъв пътят ви. Между София и Варна има железен път, който постоянно се разваля и поглъща големи разноски; този път Господ ли го е направил? Ако Господ беше го построил, той щеше да бъде построен много умно; но хора са го направили, и затова са го направили толкова умно! Ако при постройката на един железен път вие постъпите съобразно със законите на Божествения Промисъл, никакви нещастия няма да стават. Все пак техниците имат по-добро схващане за нуждите на постройките, отколкото вярващите християни – за живота; те казват: „Ние трябва да пресметнем математически много добре железницата какви завои и какъв наклон трябва да направи по пътя си, за да се регулира силата на движението, защото ако не се направи това, ще има катастрофа“, а християните си думат: „Господ е добър; Той промишлява за нас; какъвто наклон и да направим, все едно е“. А като се катурне колата, казват: „Не ни вървят работите“. Не ще ви вървят, разбира се, защото глупаво постъпяте; влакът ви се катурва, защото не сте взели в съображение законите на Божествения Промисъл при установяване завоите на железните линии.

Ето защо вие духовните в някои случаи ще трябва да си събирате опитност от светските хора, ученици да им станете. Не е срамота да бъде човек ученик. А когато дойде до духовните работи, непознати на светските хора, там вече последните трябва да бъдат ваши ученици. Навсякъде не може да бъдете учители – някъде ще бъдете учители, някъде ученици.

Божественият Промисъл е строго определил всички неща и явления; нищо не е случайно; всички събития, от какъвто характер и да са те – физически, психически или обществени, – се ръководят и направляват от едно висше Същество, което бди за техния ход. Тъй както поставят машинист да бди върху машината на трена, защото животът на пътниците зависи от машиниста, така и нашата земя, която се движи в пространството, има свой машинист, който по някой път туря в машината повече огън, по някой път по-малко. Пътят и на земята има известни кривини, завои, земята някой път се приближава до някоя по-голяма планета, която ѝ въздейства. Те са

работи далечни, които в бъдеще ще изучите и разберете. Но сега за Божествения промисъл, Който е необходим за вас, ще ви приведа един пример – един разказ, който може да вземете за предисторическа легенда, защото събитията, които се разправят в него, са неимоверни, алегорични. Някои отнасят този разказ към времето на Соломона, но тия неща, които се споменават в разказа, се отнасят към много по-ранна епоха. Разправят, че някога имало един много учен и умен цар, който разбирал езика на всички животни; като събирал животните всяка година на събор, той ги учил, наставлявал ги, и в края на краищата заключавал своята реч с думите: „Онова, което Господ е направил, никой не може да го развали“. В един от съборите присъствали два големи орела, наречени „рока“; един от тях казал: „Аз мога да развалям онова, що е Господ направил“. Царят казал: „Много добре, докажи това фактически“, и разпуснал събора. В същата година се замъжила дъщерята на друг един цар, пак за царски син. Когато ги венчали и те се връщали от храма, радвайки се един на друг, спуснал се един от орлите, задигнал невестата, отнесъл я на един далечен остров и я свалил в гнездото си на едно голямо дърво. Младоженецът, останал сам без другарка, отчаял се и тръгнал да пътува. Качил се на един кораб; след няколко месеца плуване корабът се разбил и вълните изхвърлили отчаяния пътник на същия остров, на който била отнесена другарката му. Започнал той да се оплаква на Господа: „Не стига ли ми, Боже, нещастието, че изгубих жена си, ами сега да бъда изхвърлен на този пуст остров? По-добре да не бях се раждал!“ Жена му, която била в гнездото на същото дърво, под което младоженецът оплаквал съдбата си, чула, че плаче човек, слязла и като видяла, че е същият неин мъж, скрива го в гнездото. Като наближило времето за следващия събор на животните, дохождат двата орела, вдигат гнездото с невестата и го занасят на събора. Царят започнал отново своята беседа и в края пак заключил с думите: „Което Бог е направил, никой не може да го развали“; тогава орелът се обадил пак: „Аз развалих едно дело на Господа“. – „Докажи“, му рекъл царят . Орелът, като разправил историята на сватбата, царят поискал да види невестата. Орелът извикал на невестата да излезе от гнездото. Но когато излязла тя, с нея заедно излязъл и младоженикът. Орелът, като видял, че онова, което Господ направил, той не можел да развали, пръснал се от гняв. Под орела трябва да се разбира човешкия ум. Ние казваме по някой път, че можем да развалим онова, що Бог е направил, да изменим формата на нещата, но в края на краищата нещата остават тъй, както Бог ги е наредил, а ние, като горделивия орел, в яда си се пукаме.

Съвременните учители на всяка крачка казват: „Опичайте си ума: с глупости светът не върви“. Аз казвам: Благодарете на глупавите, защото Господ заради тях държи света. По-умни духове от дяволите в света няма. Влизали ли сте в тяхното царство, да видите как живеят? Говорите за човешка интелигентност, но ако слезете при тия паднали духове, ще намерите понятия и за физика, и за химия, и за душевни проявления – много знания да излъжат, да измамят, да направят всичко. Ала техните знания не може да внесат ред и порядък в нещата, защото не почиват върху ония елементи, които могат да циментират живота. Знанията трябва да се циментират чрез Божествената Любов. Следователно, когато някой говори за знания и за факти,

питам: Имаш ли цимент да циментираш тия работи? Ако имаш този цимент, действително имаш Божествени знания; но ако имаш голи факти, без цимент, те не може да бъдат в услуга. Аз ви питам: Ако вие съберете 200,000 или милион овчи влакна и не знаете как да ги съедините, какво ще ви ползват те? Само когато ги изпредете и изтъчете по определен начин, може да си скроите дрехи и да се облечете. По същия закон, когато можем да циментираме вътре в себе си нашите мисли, нашите желания чрез този Божествен цимент, Божественият Промисъл, ние ще можем да скроим дреха, с която да облечем своята вътрешна голота. Прочее, необходим ни е този Промисъл, за да можем да живеем и да се развиваме. И затова Христос казва: „Не бойте се“, и пита защо петте врабчета не падат. Вие имате цифрата 5 и другаде: 5 чувства, 5 пръста; то е емблемата на човека на земята. Числото 5 представлява човека – умния, мъдрия човек – и казва, че този мъдър човек не пада дотогава, докогато не сгреши. Докато сте умни и изпълнявате волята Божия, вие няма да паднете; в деня обаче, в който сгрешите, Господ ще позволи едно от тия врабчета да падне на земята, а щом падне, ще почнат да падат и космите ви от главата, което ще рече: ще почне да се разрушава вашия живот.

И тъй, имайте винаги предвид, че Божият Промисъл бди върху вас дотогава, докогато вие вървите неуклонно по Неговите закони; отдалечите ли се от Него, вашият живот почва да се разпада. Обърнете се пак към слънцето на този Промисъл, за да почне растенето наново.

Беседа, държана на 24 май 1915 г.

1915_06_20 Изкушението

ИЗКУШЕНИЕТО

(Неделни Беседи, 20.06.1915 Събота, София)
Беинса Дуно

"И дойде при него изкусителят и рече: Ако си син Божий, речи тези камене да станат хлябове... Тогази го остави дяволът и ето ангели пристъпиха и служиха му."
Евангелие от Матея 4: 3-11

Ще взема стиховете от трети до единадесети, където се говори върху изкушението.

Много от вас са чели тази глава и са размишлявали върху трите изкушения. На пръв поглед изглежда, че изкушенията, които дяволът предлага, са много прости. Но в тези три изкушения има трояко разбиране, т.е. в Евангелието не е дадено падането. Великата истина, скрита в трите изкушения, е енигма. Защо именно дяволът трябваше да предлага на Христа да направи камъните на хляб? Това са три психологически момента в живота на всеки човек. Всичко, което Христос е преживял в изкушенията, и всеки един от вас ще премине; някои не са достигнали до този стадий, но ще дойде ден и ще го преминат. Затова трябва да се осветлите върху мъчнотиите, които ще срещнете тогава.

Не мислете, че лесно може да се добие безсмъртие; който проповядва такова учение, той не проповядва Истината. Когато говорим за безсмъртието, за изпълнението на Волята Божия, ние разбираме друго нещо. Следователно трябва да разбираме тези три велики падания във всяка душа.

Дяволът казва на Христа: „Ако си Син Божи, речи тези камъни да станат хлябове." Думата ако предполага едно условие: „Ако си син Божи…" Но имаше ли нещо грешно, ако Христос можеше да преобърне камъните в брашно? Имаше нещо изкусително за дявола в това да можеше да види процеса как Христос преобръща един камък в растение. Но Христос, който разбираше много добре заповедите Божии, знаеше, че всяко нещо има свое предназначение, т.е. че и камъните имат свое предназначение. Сега аз няма да се спра върху езотеричната страна; един ден, когато дойдете до състоянието да бъдете чисти по ум и сърце, само тогава ще ви се разкрие тази Истина. Всеки един ваш изпит доказва колко сте чисти...

Знаете ли какво би станало с Христа, ако беше се поддал на това изкушение? Дяволът се явява в момент, когато Христос е немощен, и казва: „Ето един случай – ако си Син Божи, можеш да приложиш тези знания и тези закони." Обаче Христос му отговаря: „Не само с хляб ще живее человек, но с всяко Слово, което изхожда из Божиите уста." Тези камъни са грешни духове, паднали хора, в тях е скрит дяволът; ако Христос беше се опитал да преобърне камъните на хлябове, знаете ли какво

значи да обърнеш един лош дух на хляб? Христос казва: „Ако един човек приеме Словото Божие…“ – това има практическо значение, всеки един от вас се старае да направи камъните на хлябове. Някои казват: „Защо хлябът не расте, та да не става нужда да го месим?“ В Германия и Англия се опитват да измислят метод, с който да могат да превръщат неорганичните вещества в органични, но ако съвременната наука беше изпаднала в това отклонение, щеше да се развие най-големият разврат. Онова, което спасява съвременните хора, е трудът и работата, а ако камъните можеха да се обърнат на хлябове, всички щяхте да го ударите на гуляй. Аз зная, че често хората искат да преобърнат камъните на хлябове; например срещате един лош човек, развратен по ум и по сърце, и казвате: „Защо не можем този камък да го преобърнем на хляб?“ Но ако го преобърнете… По този начин човек не се поправя. Някои казват: „Този развален човек да го оженим, та да го поправим“ – това не е позволено. Христос казва: „Вие сте живи камъни“, но има и мъртви камъни. Следователно една мома, която разбира законите, никога не трябва да се жени за един грешник или пък някоя развратна жена да си намери един добър мъж. Какво ще се получи от това? Ще се народят престъпници в света. Това е първото учение, което дяволът проповядва на Христа – да преобърне тези камъни на хляб, т.е. да се удоволства. Христос казва, че хората се оправят само тогава, когато сърцето им приеме Словото Божие.

Сега, някои ми казват: „Ти идваш да оправиш света, ти ще имаш последователи.“ – Да, ще има такива развратни последователи, но така светът няма да се оправи. Светът ще се оправи с всяко Слово, което излиза из Божиите уста. И когато човешката душа го възприеме, тя ще бъде жива.

Разбира се този принцип засяга и една друга страна – например яденето, което засега е един от най-низките принципи в света. Яденето е важен процес в Живота. А знаете ли колко скрити сили се крият в камъните, знаете ли какво е затворено вътре в тези малки шишенца? Христос казва: „Който може да излиза от устата Божия, той има право да разпечата тези малки шишенца.“ Често слушам хората да казват: „Защо Бог не ми е дал такава сила, че да оправя света?“ Това прилича на онази царица, която казала на мъжа си: „Дай ми да управлявам три дни, за да оправя света.“ Тя царувала три дни и знаете ли какво направила най-напред? Първо обесила мъжа си. Онези, които тълкуват Писанието, казват, че с първото изкушение дяволът изпитал дали Христос ще се уплаши от глада. Но Христос казва: „За Мен е безразлично дали камъните ще станат хляб, или не – Аз имам храна, която всякога Ми се дава отгоре.“

По-нататък дяволът Го завежда на крилото на храма и му казва: „Ако си Син Божи, хвърли се долу.“ На пръв поглед това е много флагрантно1 изкушение, но в него се крие друго – този храм е човекът, който стои на най-високото място в своята глава и размишлява как са наредени Божествените неща. И дяволът му казва: „Слез долу при твоите поданици и започни да живееш като тях, слез и пий, както те пият; понеже имаш Знания и Сила, не се бой, че ще паднеш, направи го и знай, че твоята

Добродетел няма да се накърни от това." Христос му отговаря: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего, защото Аз нямам нужда да се запознавам с тези поданици." Нима баща, който е народил десет деца, трябва да ги изучва? Бащата може да познава своя син, майката може да познава своята дъщеря, когато те вървят все по същия път. Това изкушение има отношение към съвременните християни – да избяга човек в пустинята и там да си отпочине, означава да влезе малко в Живота, а не да стои като един стражар.

И тъй, вие всякога сте на крилото на храма – второто изкушение подразбира, че ние изкушаваме Бога вътре в себе си. Това е минаването от едно състояние в друго, от една църква в друга, от едно учение в друго. Ако слезеш долу, ти ще използваш своите сили. В принципа на второто изкушение лукавият зачеква човека, но в обратен смисъл. На вас не ви е позволено да правите като Давида; преди да го направи цар, Господ му даде власт и какво направи Давид? Един ден той беше на върха на храма, видя една красива жена и слезе долу; но след това се яви един пророк и му каза: „Ти стана причина да се наруши това учение и отсега нататък няма да има ред." И така стана – синът му блудства с жена му, със сестрите си. Да, Давид слезе от върха на храма, за да покаже, че е Син Божи, но после трябваше да бяга. Сега мнозина от вас ще слизат, но ще бъдат като Давида: ако сте жена, мъжът ви ще блудства; ако сте мъж, жена ви ще блудства – това ще бъде резултатът, ако слезете от покрива на този храм. Затова казва Христос: „Да не изкушаваш Господа Бога твоего, защото Аз имам всички неща и нямам нужда да слизам долу."

Най-после дохожда най-силното изкушение, което има прямо отношение към този лукав дух. Дяволът завежда Христа на една много висока планина, показва Му всички световни царства и тяхната слава и Му казва: „Ако паднеш да ми се поклониш, ще Ти дам всичко." Тогава Христос отговаря: „Махни се, сатано, иди си в царствата, Аз не мога да дойда и нямам нужда да ходя в твоите царства."

Какво отношение има третото изкушение в обществения живот? След като една жена или един мъж са минали през първото или второто изкушение, ще дойде един княз, ще каже, че са чисти и невинни, и ще им рече: „Ако ме обикнеш, всичкото си богатство ще ти дам"; тогава всички роднини решават: „Той е богат княз, има състояние, бързо викайте тук попа!" и те се покланят. Колко американки се ожениха за такива князе, но после се парясаха; дяволът обещава, но не дава, той е един сводник. Христос казва: „Махни се, иди в своето царство, при своето богатство, нямам нужда от твоите знания, Аз имам в себе си достатъчно, което Господ Ми е дал." Има съвременни момци, които се подават на третото изкушение – например момъкът се жени, но всъщност се продава за прикята2, която момата има в банката. Аз четох скоро една книга, озаглавена „За любовта", писана от един полковник, в която се описва как можеш да излъжеш една богата мома. А Христос казва: „Махни се, трябва да се покланяш само на Господа!" Знаете ли какво значи поклонението? Да се поклониш, това значи да възприемеш нещо в себе си, да се върнеш, да се ограничиш, да станеш роб, да изгубиш своята Свобода. И когато се поклоните на

такъв дух, вие изгубвате своята свобода. Христос казва: „Махни се!“

Сега пише по вестниците, че еди-коя си мома имала еди-колко си пари и питате тези бракове после излизат ли сполучливи – това е разврат в съвременното общество, разврат навсякъде. Целият свят е подпаднал в това трето изкушение, няма у нас човек, който да не се е поклонил. Хубаво е, че се покланяте, но знаете ли какъв резултат ще има? Когато една жена се поклони на един такъв мъж, тя става сводница с него; в резултат на това тя ще се обезчести и после през целия си живот ще оплаква дните си. Днес майки и бащи продават дъщерите си за пари – на тези развратени младежи им дават отгоре на всичко и пари! Аз казвам: по-добре дъщеря ви да стои неомъжена, отколкото да я дадете и да се поклоните на един такъв дух. Вие казвате: „Преди две хиляди години дяволът изкушавал много“; аз искам да зная какво върши дяволът днес в домовете ви, в сърцата ви, в душата ви. Да, вие сте станали негови приятели, откупвате се, маскирате се, но трябва да кажете веднъж завинаги: „Махни се, остави душата ми на мира!“

И след това се казва, че Ангелите Божии дойдоха да служат на Христа. След като минете тези три изкушения, ще дойдат Ангелите да ви избавят от четвъртото. Когато един момък предложи на някоя мома и богатство, и слава, и чест, а тя му откаже, той решава да я убие; и така дяволът реши да убие Христа. Казвате за момата: „Но той ще я убие!“ – нека я убие, по-добре да умре, отколкото да блудства. В този случай смъртта е едно преимущество – да умрем за една идея, за една Божествена мисъл, това е привилегия. Разбира се, не искам да се обезсърчавате.

И така, когато някой не иска да скъса тези връзки, тогава ние ще кажем: „Махни се, иди в своето царство!“ Това е Божествен закон – при Бога трябва да останат само онези, които могат да живеят един чист и свят живот. Съвременните хора казват: „Ако така живеем, на какво ще се обърнем?“ Ами сега на какво сте се обърнали, нима тези хора, които умират сега във войната, за Христовото учение умират? Там е фалшивата философия на съвременното общество. Ако приемем Христовото учение, ще имаме семейства и общество, които ще стоят хиляди пъти по-високо, и ще създадем музика, много по-хубава от сегашната, ще създадем обществен ред, хиляди пъти по-хубав от сегашния. Ще каже някой: „Тогава ще живеем в горите“; животните живеят в горите, защото някога са се поклонили на дявола, и ако речете и вие да му се поклоните, и вие ще станете четириноги. Това е Дарвиновата теория – ако един вол се разкае за греховете си и не слуша дяволското учение, може да стане човек. Едно време в Рая човек беше красиво същество, но когато не послуша Бога, Той му даде мечешка кожа.

Сега, у съвременниците има известна вина. Когато станем християни, ние мислим, че разбираме християнството, започваме да ходим в черква, да слушаме велики проповеди, но дали от това ставаме християни, е още въпрос. Има нещо по-съществено. Един от учениците на Сократ, след като слушал дълго време, че човек трябва да се смири, започнал да ходи със скъсани гащи, а Сократ му казал: „Твоята

гордост се показва и през съдраните ти гащи.“ Мен много повече ме е срам от хора със съдрани гащи, отколкото от хора с цилиндри. Обличайте се хубаво, но щом се облечете, благодарете на Господа и живейте така, както Той иска. Вижте онази птичка с какви дрехи е – за тях Бог е дал двеста хиляди лева; ако Бог така облича птичката, колко повече вас ще облече.

Дяволът каза на Христа: „Ако си Син Божи, направи камъните на хлябове! Хвърли се от храма долу!“ Преди години в Сливен една набожна жена, за да покаже на хората, че има Господ, се качи на един покрив, изрече: „Во имя Отца и Сина, и Светаго Духа“ и се хвърли долу. Наистина нищо не ̀и стана, но убеди ли хората, че има Господ? Набедиха я, че е луда. Явява се дяволът и ви казва: „Всичко това ще ти дам“, но след години като блудния син се връщате със съдрани гащи. Че и сега е време, когато всички сте със съдрани морални гащи. Напуснете този стадий, за да се върнете в онзи Живот, в който сте живели преди; и ще кажете: „Не сме достойни да се наречем нито Твои синове, нито Твои дъщери.“ Това е деянието, което всеки един от вас трябва да извърши.

В пътя на християнството има една опасност: второто изкушение се забива като рало в хората и те започват да мислят, че ще оправят света, че ще дадат нови идеи; при третото изкушение пък човек става търговец, става „умен“. Бащата казва на сина си: „Синко, ти трябва да бъдеш умен човек – виж, онзи открадна и си направи къща, бъди и ти като него“ – това е третото изкушение, при което се покланяте.

Не само на Земята има съд, но и Господ ще ви съди. И тоз, който проповядва друго учение, то е от лукаваго. Съвременните хора трябва да се разделят с учението, което съсипа умовете и сърцата им. Ние трябва да го разрушим. И ако някой умре, нека да умре заради Господа и да стане сила за повдигане на света.

И така, това са три велики изкушения, които ще ви дойдат до главата. Някои от вас са в първото изкушение, някои са във второто, а други са в третото. Издръжте ги, за да издържите и четвъртото, след което да дойде Възкресението – тогава Бог ще ви даде Сила. И когато пожертвате живота си за Слава Божия, тогава Бог ще ви възкреси в отплата. Затова ние трябва да любим Бога, никого другиго.

Не свързвайте сърцата си с развратни хора. Аз познавах една богата госпожица американка, която се ожени за един развратен мъж, за да го обърне, обаче не успя. Не се опитвайте, такъв мъж ще ви бие и ще ви изтезава.

Да ви благослови Бог с добри мъже и добри жени, да ви благослови Господ с добри синове и добри дъщери! Да ви пази Господ от лоши синове и лоши дъщери! Долу лошите мъже и лошите жени, долу лошите синове, лошите дъщери! Горе добрите синове и добрите дъщери! Това е Словото Божие, което трябва да държим.

----
1 - Флагрантен (книж.) – очевиден, съвсем явен (бел. ред.)
2 - Прикя (арх.) – дар от невестата (бел. ред.)

Неделни Беседи
20.06.1915 Събота, София

1915_07_04 Блудният син

БЛУДНИЯТ СИН

(Неделни Беседи, 27.06.1915 Събота, София)
Беинса Дуно

“Рече още: Някой си човек имаше двама синове.”
Евангелие от Лука 15: 11

Ще взема само единадесети стих.

Христос е неподражаем в своите примери. Блудният син е един великолепен сюжет, върху който велики проповедници в света са държали знаменити проповеди, извеждали са поука за това как трябва да живеят поколенията. Доколкото зная, всички проповедници от времето на Христа до наше време са се ограничавали само върху блудния син след неговото съгрешаване и връщане, но в този пример Христос е вложил много по-дълбок смисъл. Съгрешаването на блудния син е резултат и ние трябва за знаем причината защо по-младият син е напуснал баща си. Всички казват, че по-малкият бил блуден; човек може да страда в света, без да знаем причините. Ще ви кажа една аналогия между тези двамата братя: при един знаменит свещеник в Русия се явил един господин да се изповяда; този господин бил престъпник, който извършил едно убийство. Той се изповядал за престъплението и изповедникът го посъветвал как да опрости греховете си. Както знаете, има известни закони, които задължават изповедниците да не изказват съобщените им тайни, обаче убиецът излязъл и съобщил на един стражар кой е извършил това престъпление. При сегашните закони ще запитат: „Щом е извършил престъпление, заслужава ли да бъде помилван?“ Така разсъждават хора, които повърхностно разбират света. Обаче онези, които разбират, ще кажат кой е истинският виновник.

Тогава кои са причините? Аз виждам в младия син един кавалерски дух, защото той имаше доблестта да каже на баща си: „Татко, аз искам да уча и ще оставя по-големия си брат да наследи твоя престол. И понеже не съм толкова нужен във вашия дом, дай ми дяла от имането, който ми се пада.“ Аз виждам в този син постъпка, много по-добра, отколкото постъпката на вашите синове; след като ги пратите в странство, те изхарчат по четиридесет-петдесет хиляди лева. Този момък беше благороден, защото постави пред баща си този въпрос и виждаме, че бащата не направи никакво възражение, даде му имота, който му се падаше и който той впоследствие пропиля в блуден живот с жени, в ядене и пиене. Може ли да се извърши престъпление в света, може ли да се извърши някое зло, някоя интрига и да няма там жена!

Казва се, че след като изял всичко, синът отишъл при един гражданин и пожелал да му работи: „Аз съм навикнал на труд – когато бях при баща си, работех.“ Човекът го изпратил да пасе свине. Този момък предпочел да пасе свине, отколкото да се

самоубие; предпочел да пасе свине, отколкото да отиде да краде; предпочел да пасе свине, отколкото да отиде да мами хората. Питам в съвременното общество колко са онези, които подражават на примера на блудния син; в църквата колко са онези, които подражават на примера на блудния син? Ето защо Христос в Своята притча изважда образа на този блудник като един отличен тип. Казва се, че след като пасъл свине, на сина му дошъл умът и се върнал при баща си; бащата разбрал хубавата черта на сина си и в негова чест заклал теле. Христос знае, че в еврейската история Исаак имаше двама синове – Яков и Исав; за разлика от брат си, Яков обичаше да послъгва – за една лъжа и той ходи в странство и слугува четиринадесет години за една леща и за две жени; когато му дадоха първата жена, излъгаха го. Следователно и вие може да се опитате да излъжете, но четиринадесет години ще слугувате, т.е. ще изкупите вашето престъпление по какъвто и да е начин.

Христос казва в притчата, че големият брат се разсърдва, задето баща му заклал теле за човек, който блудствал. Той отива при баща си и му казва: „На мен даже яре не си ми дал, за да похапнем и да си попием с приятелите ми."

И тъй, всички онези хора, които грешат в света, са по-младият брат – всички митари са младият брат, а големият брат са министри, владици, началници, съдии и учители, които учат хората и казват: „Ние всякога управляваме мъдро." Всъщност младият син напусна дома на баща си заради големия си брат, защото бил много завистлив и сприхав – младият казва: „Аз се опасявам, че можеш да ме излъжеш, както Яков излъга брата си." Закон е, че развращаването всякога произлиза от големите хора: ако жената греши – мъжът е виновен, ако мъжът греши – жената е виновна. Защото тоз, който греши, е по-малкият – всякога грешат децата, а по-умните и по-старите, дори и да грешат, законът не ги хваща; те могат да крадат, но така го правят, че не ги хващат, а глупакът, който открадва, непременно го улавят, защото той не разбира онзи „върховен" закон, върху който почива съвременното общество.

Казва се в притчата, че когато синът се върнал, бащата се зарадвал – защо? Защото този младеж вне-се в бащиния си дом едно благородно чувство. Той се върна със смирение и каза: „Татко, съгреших на Небето и пред теб и не съм достоен за твоя дом" – той показа истинска Любов. И когато Христос говори, че трябва да станем слуги, Той иска да каже, че трябва да бъдем смирени.

Сега, вие никога не сте блудствали, но знаете да се сърдите. Да, аз зная много проповедници и владици, които са светии, но в техните сърца непременно ще се прояви омраза, ще искат телето да се заколи заради тях и ще кажат: „Само ние, светите хора, можем да учим света." Често жената казва на мъжа си: „Ти ще ми служиш!"; мъжът пък казва на жена си: „Ти ще ми служиш!" На друго място мъжът казва: „Аз ти заповядвам и ти ще ми служиш", но жената няма да служи като грешница. Чертата, която Христос изтъква, е онова дълбоко смирение, което трябва да има всяка човешка душа. Това има и по-дълбок смисъл, но аз не искам да се

докосвам до него, защото е спорен въпрос.

Сега, ние знаем как да опушваме хората с тютюн; знаете ли за какво е тютюнът? Дяволът се опушва с тютюн и всички, които пушат, кадят дявола и той се укротява; затова, ако жена ти е сърдита, покади я с тютюн. Една нощ един свещеник останал без тютюн и станал много сърдит; всички започнали да се питат: „Какво стана с попа?“, но щом го накадили с тютюн, той се укротил. По същия начин и младият син, който знаеше алчността на брат си, му даде малко „тютюн“. Да речем, че някой ти се сърди – поопуши го малко. Например някой поп ти се сърди; поопуши го – дай му нещо; ако му туриш в джоба пет, десет, двадесет, сто лева, той ще се ухили; и попове, и владици – всички ги опушете с тютюн. Някои казват, че не искат да дават пари; дай, за да се отървеш! Така е и с големия син: баща му го утешава и му казва: „Всичко, каквото имам, то е твое“, т.е. той го кади. И когато някой ме пита как ще се оправи светът, аз му казвам, че по този начин ще се оправи: стани слуга и кажи на баща си да даде всичко на другите ти братя; и колкото си по-грешен в тяхно лице, толкова е по-добре за теб.

Съвременните хора проповядват култура; аз не се боя от думата култура, но забелязвам, че духовенството не е доволно от нея, защото твърди, че културата развращавала хората. Култура значи да обработваш нещо – нива, плодове, ягоди, череши. Обаче съвременните духовници мислят, че ако хора-та станат малко по-умни, ще се развали светът, и казват: „Нека да ги държим в невежество, за да знаят, че нямат права.“ И Христос, когато дойде на Земята, отиде при по-големия си брат и каза: „Син Человечески не дойде да му служат, а да послужи на света.“ Обаче пак не Му повярваха, пак се начумериха и казаха на бащата: „Махни го! Ако влезе, Той ще разруши всичко, каквото има.“

И така, какво е приложението на всичко това? Ние всички обичаме такива християни като днешните синове или дъщери, които са кавалери и казват на бащите си да им дадат колкото им се пада, пък като свършат науките си, ще ги хранят на стари години. Но когато синът свърши университет, знаете ли какво прави на баща си? Срамува се да се наименува, че е негов син, и го държи надалеч. Лъжливото разбиране на християнството стои именно тук: всички хора, които имат имущество, са праведни, няма изключение от това – дайте на един вагабонтин десет-двадесет хиляди лева и той ще заобича порядъка. И следователно анархистите в света, които искат да разрушат съвременния строй, са големите братя, обаче Христос препоръчва малкия брат. Защото както и да преустройваме съвременното общество, ако не преобразим собствените си мисли и желания, строят всякога ще защитава онези, които имат пари, и те ще бъдат всякога силни.

Сега слугата иска да стане господар. Жената търси някой мъж, който да е богат, да е учен, да владее някое изкуство – тя е аристократка, която иска да живее охолно, не иска да бъде слугиня. Мъжът е големият брат: и той търси мома, която да бъде богата, и казва, че не е прилично човек да работи в света. Мъжът напуска жена си, за

да дойде друга на нейно място, но Христос ни показва един пример как трябва да постъпим: да допуснем в семейството си малкия брат. Следователно можем да приемем друга жена в дома само тогава, когато тя като този син каже: „Татко, аз съгреших.“ Христос казва, че мъжът няма право да напусне жена си, освен за благоволение, но ако жената дойде до това смирение, че да му стане слугиня, той трябва да я приеме; ако той я приеме, това ще бъде Волята Божия. Това е Христовото учение. А сега вие какво правите? Един мъж съгреши – жената си търси друг по-праведен; намери друг – и той съгреши; тогава тя търси трети и т.н. Но на омъжената не се позволяват двама мъже, нито на един мъж – две жени; ако съвременните хора си позволяват това...

В двамата синове от притчата Христос представя какви трябва да бъдат отношенията, представя дълбоката Любов, която малкият син имаше към баща си; също така малкият син знаеше, че баща му го разбира.

Често ме запитват как се спасява човек. Аз съм слушал проповедници, които казват, че чрез кръвта Христова хората се спасяват. В съвременната медицина има такъв физиологически факт, при който на малокръвен човек може да се отвори вена, да му се прелее кръв и болният му организъм се съвзема. Е, хубаво, ако кръвта Христова спасява, тогава тази кръв във вашите вени ли е, вие готови ли сте да влеете тази кръв? Ако някой е готов да си влее, може да му се помогне. Ако вие никога не сте давали от кръвта си, никого не сте спасили. От две хиляди години Христос спасява – Той изпраща тази кръв чрез майката във всяко раждащо се дете; затова Христос казва, че ако човек не се роди изново, не може да влезе в Царството Божие. Следователно човек трябва да приеме тази кръв. Аз бих желал всички проповедници, от всички църкви да ги опитаме колко обичат света; ако ги окачим на четири гвоздея, те ще проклинат. Да, много хубаво се проповядва християнство, когато има по две хиляди, десет хиляди, двадесет хиляди лева! Така е в Америка – там има проповедници, на които се плаща по сто хиляди лева. Христос казва: „Не може да се служи на Бога и на Мамона едновременно.“ Не може да се проповядва Словото Божие с пари, свещениците нямат право да проповядват с пари. Тези от тях, които са носители на Истината, нека да проповядват без пари, нека всеки да има по един занаят и с труд да си изкарва прехраната. А днес, когато започнат да се връщат блудните синове, проповедниците негодуват. Ако вземем Христовата кръв на съвременните проповедници и я опитаме, ще видим, че в нея има нечисти мисли, нечисти желания. Онези, на които кръвта е чиста, аз ще ги целуна. И когато ние се хвалим, ще ни пуснат малко кръв за проба; като пробен камък за всеки един проповедник или свещеник, преди да стане владика, трябва да му се извади малко кръв и тогава да му се каже: „Ти носиш Христовата кръв.“ И тази Христова кръв трябва да бъде в жилите на всички нас – само тази кръв ще ни спаси, само тази кръв ще произведе онази Любов, която Христос проповядва.

Аз не мисля зло никому; каквото имам, ще го дам, моето правило е да слугувам. Не искам да управлявам хората, но вие не можете да се избавите от този закон. Вашата

кръв ще произведе вътрешни плодове: когато я придобиете, тази ваша кръв ще произведе всички онези плодове, от които душата ви ще се храни. И тази кръв циркулира в Небето, във всички небесни плодни растения, следователно ние пращаме сокове към тези плодове и когато влезем в Царството Божие, ще се храним от тях; а тези, които проповядват друго, не разбират Учението Христово. Ние говорим това, което сме опитали.

Сега, примерът на младия син, който се връща при баща си, живее ли у нас? Някои ще кажат: „Как е възможно един блудник да живее у нас!“ Да, аз желая у нас да живеят десет такива синове, аз бих желал да имам това велико качество на смирение. Смирението ражда култура, смиреният човек ражда култура; покажете ми един горделивец, който да е извършил нещо велико. Големите братя са създали войната, те са управлявали, а всички онези малки братя ще наследят Царството Божие – те казват: „Ние ще дадем всичко.“ Аз ви казвам, че човек ще стане от сина, който казва: „Татко, дай ми моя дял.“ Ще кажете, че такъв може да падне в пороци; нека падне, но той ще се върне при вас, а онзи син, който остава при вас, ще ви терзае, ще се сърди, че не сте му платили едно яре. Има християни, които стоят на два стола.

Сега, има в църквата хора, които не са съгласни с мен. Нека някой от тях ми докаже противното и аз ще му дам благословение. Не, той трябва да има смелостта да отиде при свещениците и да каже: „Дайте ми това“ – дайте свобода на този човек да опита този Божествен свят. Жената не иска да живее при мъжа си – дай ѝ нейния дял; мъжът не иска да живее с жена си – дай му нейния дял, пусни го, нека си върви. Ще кажете, че това не е християнско учение; жена ти иска – дай ѝ място, синът ти иска – дай му дела, който му се пада. Това учение, което аз ви проповядвам, не е за слабоумни хора; онези от вас, които са слабоумни, които не могат да мислят, нека забравят каквото съм казал, но вие, които можете да мислите, мислете върху този предмет. А онези, които нямат гръбнак, да не турят тази раница върху гърба си – това е тежко учение. Жената се отрича от теб и иска свобода – дай ѝ място. Но тогава вие ще кажете: „Ако така постъпваме, какво ще стане?“ – сякаш, сега както постъпвате, общественият строй е много благоприятен! Господа, това не е строй, не е учение! Ние трябва да се раждаме само от един баща и от една майка. Ева роди от двама и сгреши – и всяка жена, която ражда от двама мъже, греши. Това значи блудният син, като се върна и каза: „Съгреших, защото имаше дълбоки причини в Живота; повече няма да блудствам, затова ме направи един слуга и за мен ще е най-голямо удоволствие да слугувам.“

Сега, да се върнем при нашия Баща. Той е в света; някои казват, че Бог бил на Небето – според моето схващане, Бог е на Земята, в домовете ви. Някои проповядват, че този, който умре, ще види Бога – това е една квадратна лъжа; който живее, той ще види Бога. Аз казвам, че хората не умират – аз искам да възкръсват. Сега хората казват: „Всички ще умрем, но чакай поне да си спестим пари, да си приготвим ризи“ – вие, които по този начин си приготвяте ризи, няма да видите Бога, по този начин не се върна блудният син. Вие какво правите? – „Да се натъкмим като за някой бал и

така да отидем при Бога“ – така няма да отидете при Него. Христос как се върна при Бога? Бащата го тури на кръста – да е кръстен със залог, това е Божествен закон на Любовта. А вие, които сте християни, сега казвате: „Кой ли поп ще ме погребе?“ Когато тези попове почнат не да ви погребват, а да ви възкресяват, тогава ще ви въведат в Царството Божие, инак кой поп няма да ви опее за пари – тежко на такъв опят грешник! Следователно ние, които се готвим, трябва да оживеем; не си туряйте на ум да ви погребват и да ви пеят заупокой свещеници. Ще оставите само тялото, защото то е имущество, и ще кажете: „Аз ви оставям моето тяло за наследство, турете го в гроб, а аз, който заминавам при Отца си, Той ще ми даде.“ Аз бих желал да ми пеят Ангелите Божии и Господ ще ме упокои, само когато отида при Баща си и кажа: „Татко, съгреших.“ Така ще дам един прекрасен пример на цялото общество; тогава Христос ще каже: „Днес стана смирението на този човек, този син мъртъв беше и оживя.“ Аз бих желал да заколя едно теле за такъв син и ще повикам всичките си приятели да ядем за него.

Разбира се, аз няма да направя угощение като оня американец, на когото един роднина умрял и му оставил наследство от тридесет милиона долара; той бил говедар и когато получил наследството, дал угощение на гражданите от Сан Франциско и яли и пили цели три дни; и какво излязло от това – почнали да се търкалят по улиците; и когато изхарчил всичко, станал пак говедар и си казал: „Слуга да бъда е по-добре за мен.“ Сега вие ще кажете: „Ако имам тридесет милиона лева, ще си купя един автомобил, ще си купя една къща, едно пиано, ще си взема един учител“; дори ще дадете сто хиляди лева, за да говорят за вас. Аз бих желал истинският българин да се върне като този син и да каже на баща си: „Татко, съгреших и искам да бъда твой слуга.“ Бих желал да видя повече такива свещеници и моето сърце ще се радва за тях – бих се радвал както никога! А сега всички викат: „Как, този син ние не можем да го търпим!“ Христос още не е в нас. Да не хранят никаква омраза – това е велик Божествен закон, това е блудният син.

Сега, питам ви готови ли сте да пуснете мъжа си, ако той иска да ви напусне? Ако бих се впуснал да обяснявам закона за наследството, ще разберете защо Христос проповядваше така. Христос проповядваше за сегашните времена и притчата за блудния син я даде заради нас. И когато в следващата култура ние съградим този блуден син, трябва да турим неговия бюст – това е наше мнение. Питам ви кой е годен да провери Божествените книги? Когато човек умре, светия не става – когато живее, е светия; аз не вярвам, че хора, които са умрели, са станали светии – който живее, който не умира, той е светия, а който умре, той не е светия. Христос Го обичам, защото оживя; и всички онези, които са като Христос, са светии. Когато ние почнем така да разбираме нещата, ще станем светии; вие трябва да живеете и тогава ще бъдете светии – ако можете да се самоотричате, вие сте светии. Когато светията влезе в едно общество, той дава Радост навсякъде – това е светия! Ако става въпрос за умрели, тогава много светии има в България: Стамболов е един светия за стамболовистите, Караве-лов е един светия за демократите и прочее. Разбира се, и тези хора имат своето право...

И тъй, не мислете, че когато умрете, ще станете светия; не, вие ще умрете и ще страдате. Ние се борим против процеса на смъртта с процесът на Възкресението: „Татко, съгреших.“ И този син възкръсва – бащата му тури пръстена, облече го и той възкръсна. Затова заколването на телето е една емблема – телето е дете: когато едно дете се праща в Невидимия свят, заколват едно теле; когато детето се връща, това е блудният син. Това е вярно както във физическия, така е и в Душевния свят; и когато един човек се ражда, той става жертва.

Сега искам да ви оставя в ума две неща. Първо, да вложа във вас убеждението да не седите на два стола. Ако сте вярващи християни, казвайте, че сте. Ти какъв християнин си? – „Аз съм православен.“ В какво вярваш? – „Вярвам, че кръвта на Христа е вътре в теб, че Духът на Христа е в теб.“ Второ, трябва да имаме смирение; всеки един от вас се терзае, защото няма смирение – например някой ви погледне накриво и вие се докачите. Знайте, че сте един слуга и искайте да имате благоволението на Бога. Трябва да имаме доблестта на онзи господин, на когото един приятел му казал: „Ти си вагабонтин и крадец“, а той отминал и му благодарил, че не казал всичко – това е блудният син. А какво правят съвременните хора? Когато дяволът ни подкупи, ние даваме хората под съд, а трябва да даваме под съд дявола. Това е Христовото учение: трябва да се върнем обратно при нашите бащи и в нашите умове да се възцари Любовта, да бъдем сърдечни и откровени. Това, което е Добро пред Бога, то е Добро за човечеството – аз вярвам само в кръвта на Христа, която ражда добри плодове. Аз вярвам в църква, която има такива плодове, вярвам в такава църква, която ражда плодове Христови – Любов, смирение, въздържание. И във всеки, който няма такива плодове, аз не вярвам. Да кажем, че сте богати, имате хиляда лева – ние трябва да се върнем като блудния син и да знаем, че нямаме нищо в себе си. Всички, които ви проповядват за Истината, са сиромаси; и който каже за Христос, че не Го познава, ще бъде лъжец. Христос установи една църква на Любов. Ние сме длъжни да обичаме свещениците заради Бога, понеже са ни братя; зная, че имат известни слабости, всички тези работи аз ги вземам предвид. Аз бих желал във всяка една черква да има герои и тогава ние ще бъдем един християнски народ, който живее по християнски. И ако светът каже заради вас нещо… В този свят няма да ви посрещнат другояче.

Аз бих желал да бъда на мястото на блудния син. Аз играя ролята на малкия брат – между грешните хора в света съм, и аз не съм по-праведен. Да, пред вас може да съм праведен, но пред Бога не съм – колко хляб има още да ям, за да стана такъв, какъвто Бог иска. Не искам да мислите нещо повече за мен, искам всички да опитате; и тогава ще кажете: „Ние го опитахме.“ Ако нещо не е вярно, кажете ми, но не зад гърба ми да говорите, че не е вярно – ние трябва да проповядваме едно учение на опита. Като малкия син аз искам да играя тази роля на смирение. Това не е лесно; да те терзае жена ти е тежко. Няма по-голяма борба от тази да се смири човек и да дойде вътрешното самосъзнание. Това е много тежко, това е геройство – само великите души могат да вършат тази роля, само малките братя могат да вършат тази

роля. И Христос беше един от малките братя; Той беше пръв, който служи на хората за всичките им грехове, но Бог Го въздигна, защото в Него течеше Божествената кръв. Той казваше: „Отец живее вътре в Мен.“

Аз и всички ние трябва да имаме кръвта на Христа – само тогава тази кръв ще роди и свеще-ници, и учители, и мъже, и жени; само тогава ще имате такива деца, каквито вие искате. Старайте се да предавате на младото само тогава, когато имате кръвта, която Христос има; ако нямате такава чиста кръв, отворете артериите си, за да се влее. И тогава ще почувствате една Радост, която никой не е в състояние да изличи от душата ви. Тогава ще бъдете свързани с Невидимия свят и ще говорите с хората чрез виждане, а не чрез пипане.

Питам ви коя роля искате да играете? Някои ще кажат, че е много тежко. Опитайте се и Бог ще ви благослови.

Неделни Беседи
27.06.1915 Събота, София

1915_07_11 Добрият самарянин

ДОБРИЯТ САМАРЯНИН

(Неделни Беседи, 11.07.1915 Събота, София)
Беинса Дуно

"Обърна се после особено към учениците и рече: Блажени очите, които виждат това, което вие видите. Защото ви казувам, че мнозина пророци и царе пожелаха да видят това, което вие виждате, и не видяха и да чуят това, що чуете, и не са чули... А той рече: Този, който му стори милост. Тогаз Исус му рече: Иди и ти така прави."
Евангелие от Лука 10: 23-37

Беседата ми тази сутрин ще бъде върху добрия самарянин. Ще взема стиховете от 23-ти до 37-и. Този добър самарянин е станал много обикновен, т.е. ние мислим, че го разбираме. Можем да кажем, че в известен практически смисъл разбираме неговото значение, но аз ще погледна малко от друго гледище върху този въпрос.

И така, завързва се разговор с един законник – доста учен човек, философ за времето си, следващ дълбоко учението Мойсеево; той се интересува от един много важен въпрос, приближава се при Христа и Го пита: „Учителю, що да правя, за да наследя живот вечен?" Христос му отговаря: „В закона що е писано, как четеш?" А той му отговаря: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце и с всичката си душа, и с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближнаго твоего, както самаго себе си." Но, види се, по-нататък Христос е искал да му обясни кой е нашият ближен. Този разказ е една драма, действащото лице е онзи господин, който излиза от Йерусалим и отива към Йерихон – вие сте чели историята. Онези, които пишат драми, искат да изградят характери. Друг герой на тази драма е самарянинът. Преди него се явява един свещеник, но понеже е зает, той отминава и казва: „Това не е моя работа"; свещеникът върви по дясната страна на пътя и когато забелязва падналия човек, минава от лявата страна. След това от лявата страна минава един левит, но и той не се спира. Най-после минава един самарянин и се спира.

Сега, имаме следните действащи лица: свещеникът, левитът и самарянинът с мулето си (може да го наречете осел, защото Палестина е богата с такива животни). Самарянинът се спира, превързва раните на ограбения човек с вино и масло, туря го на своето добиче, занася го в град Йерихон, настанява го в една гостилница и на другия ден дава два динария. Ще кажете, че това е проста работа и какво от това, че минал някакъв свещеник, някакъв левит и след това минал един самарянин и го превързал. Да, но когато четете романа на някой писател, вие изучвате характерите (понеже всеки писател иска да изпъкнат характери). Христос ни представя четири типа: първият е пътник, който отива до Йерихон по печалба, но щастието не му върви; вторият е свещеник, третият е левит и най-после четвъртият е самарянинът.

Христос казва: „От тези тримата кой ти се вижда да е бил ближен на изпадналия в разбойниците?“ Разбира се, че самарянинът.

Дръжте в съзнанието си тези действащи лица, защото вие можете да играете ролята или на свеще-ника, или на левита, или на самарянина – четири роли можете да играете в света. Всички ги играят, защото светът е една сцена, върху която хората играят тези роли. Когато четете някоя повест, вие всякога се спирате върху героя на разказа, а в този разказ героят е самарянинът. Той не е и помислял, че именно неговото дело ще се оповести и ще стане емблема за целия свят. Разни тълкуватели казват, че това е притча, но ние знаем, че Христос е вземал примери само от действителния живот. Драмата, която Христос представя, става на Небето и на Земята. Пътникът излязъл от Йерихон – това е Небето, висшият свят, от който хората излизат; Йерусалим пък е Земята – значи хората слизат отгоре – от Небето към Земята. Но на Небето има разбойници, даже Апостол Павел казва, че над нас има лоши духове. Но нека да оставим този по-дълбок смисъл и да се върнем към обществения живот.

Кой е този самарянин? Свещеникът и левитът са мъжът и жената: мъжът е левитът, а свещеникът е жената, самарянинът пък е едно външно дете, което е направило добро. Но вие ще ми възразите и ще запитате възможно ли е баща или майка да бъдат толкова жестоки към своите деца? Аз зная майки и бащи, които захвърлят децата си. Познавам една госпожица от Варна, чийто баща я остави, тя стана блудница и се ожени за един „самарянин“, който живее сега в София. Когато вашите дъщери усещат, че им е тежко, казват: „Искам да се махна от вкъщи“ – защото родителите са свещеници и не могат да влязат в тяхното положение. Всяка една душа, която е слязла от Невидимия свят, има известна болка, известна рана; например, за да е нервен даден човек, има някаква дълбока причина. Казват за някого, че е нервен; нервността не е болест, но нервите са умственият живот и когато не си хармонират правилно, те образуват болести.

Тези четири типа от притчата представляват четирите тела на човека. Човек е обвит от четири тела, през които минава в своето развитие: физическо, Жизнено, Астрално и Духовно тяло. Има три други тела, но те са неизменяеми форми; ние ще говорим за тези форми, които се менят. Под думата тяло се разбира организиран свят, следователно в този смисъл умът е организиран, човешкото сърце е орга-низирано, животът е организиран.

Сега, Христос се разговаря с учения законник и му казва: „Иди и ти така прави“, т.е. вземи ролята на самарянина. Самарянинът всякога показва прогреса в света – това е науката, а свещеникът и левитът са само актьори, които ходят да печелят и нищо не вършат в света. И когато хората имат излишни пари, казват: „Да направим едно представление, за да се посмеем – имаме излишно време и можем сега да направим театър.“ Животът е един театър, едно представление; децата могат да го играят, но казвам, че това е само почивка, а когато трябва да се развиваме, не е време за

представление.

Тук, в тази притча, има една драма и едно представление. Питам защо двамата не се спряха да помогнат на този човек. Защото между тях и изпадналия в разбойниците нямаше подобие; зако-нът е такъв, че не може да помогнете на някого, когото не обичате и по тази единствена причина те отминаха и заминаха. А самарянинът, в душата на когото имаше тази Любов, извади своето вино и своето масло; маслото е душата, а виното е Силата, които трябва да се предадат – самарянинът трябва да се схваща в широк смисъл. Нима мислите, че мнозина от вас не са в състояние, подобно на изпадналия в разбойниците? Вашите рани изискват масло и вино, а не искат думи, философии и мъдрувания. За да се превърже раната на болния, трябва да се влее нова струя в човешкия ум и в човешкото сърце. И когато маслото и виното се влеят, това е самарянинът. Аз бих желал всички българи да бъдат самаряни, ние искаме всички свещеници и учители да станат самаряни, ние искаме всички адвокати и съдии да станат самаряни; защото това са почетни служби.

В Америка се дава почетната степен D.D. У нас D.D. значи дий, но докторите в Америка трябва да имат такова D.D. После, дава се и степен L.L.D.D. – доктор по право, доктор по богословие. Свещеникът и левитът от притчата бяха доктори по богословие, т.е. L.L.D.D., но не направиха нищо. После мина един самарянин, който нямаше степен D.D., а имаше само едно муле, масло и вино. Той каза: „Аз от D.D. не разбирам“, слезе от мулето и запита: „Как попадна тук?“
Сега, Христос дава този пример за нашето време, т.е. за вас и за мен. И в България има самаряни; аз се радвам, че в България има жени самарянки. В този смисъл самарянинът е Христос, който слезе отгоре, а изпадналият в разбойниците е човешката раса, която е паднала в ръцете на разбойници – мъже, жени и деца. И Христос слезе отгоре.

Притчата има тесен и широк смисъл. Христос казва: „И ти така прави.“ Имайте разположението на своя Дух, имайте разположението на своя ум; вашата воля трябва да има такова разположение, като този самарянин. Ако нямаме разположението на Духа, а само на ума, това не е разположение. Свещеникът имаше разположението на ума и казваше: „Аз имам много важна дела и нямам време да се занимавам с тези работи“; тъй каза и левитът. А ние сме предоставени да служим на Бога – Христос казва: „Да възлюбиш Господа Бога Своего.“ Ближният – това е една съдържателна дума, която познаваме в този свят; вие плачете за ближен, а когато вашият ближен се намери, вие го поглеждате като свещеника или левита и казвате: „Не му е време.“ Аз познавам много моми, които, щом дойде техният ближен, казват: „Той не е за мен, получава само триста лева“ – така философстват всички. И в епохата, в която ние живеем, и в бъдеще ние трябва да приложим закона на самарянина.

Сега, някои искат да се познават с министри; не е лошо човек да има запознанство с министри, но причината е користолюбива – да има покровители. Приятелството

никога не се мени, то е един велик закон, който свързва хората; имаш ли приятел, той е готов да служи винаги на Бога и когато те срещне паднал на улицата, ще се жертва за теб. С притчата Христос представя как ще се поправи светът. Някои казват: „Трябва да изберем депутати, да турим свещеници"; сега има официални и неофициални свещеници; някои само на думи казват, че не искат да носят калимавка, а Христос представлява именно тези, които Бог е предназначил – аз не говоря за официалните свещеници. Какъвто е бащата, такъв е и свещеникът; каквато е майката, такъв е и учителят – учител и свещеник за мен са синоними. Когато бащата изпълни длъжността си, тогава и свещениците ще извършат своята, защото всички тях бащите ги родиха. Ние казваме: „Лоши са свещениците, лоши са левитите" – защо са лоши? Защото техните майки и бащи са лоши. Следователно всички сегашни хора ще измрат, ще станат само тор на Земята. И когато дойде Бог с ново рало, ще тури нова култура и ще посее нови фиданки, които ще дават великолепни плодове. Затова ние не трябва да осъждаме следствията, а причините.

И така, самарянинът е бащата, а изпадналият в разбойниците е майката – мъжът намери своята жена и превърза нейната рана. Той намери изгубената своя Дулцинея, качи я на своето муле, заведе я в Йерихон и даде два динария. Тези два динария са синоним на два Божествени закона. Някои казват: „Да ти дам два лева"; ако под тези два лева разбираш Божествената Любов и любовта към ближния, ти можеш да ми ги дадеш. Но ако искаш с тези два лева да ме подкупиш, благодаря! Сега колко мъже има, които така носят жените си?

Една статистика в Лондон показва, че от двадесет и шест милиона семейства само триста били щастливи. В България има само двеста такива семейства – това са мъжете и жените на България, те са само двеста души, а на останалите три хиляди Бог да им е на помощ. Останалите са тези, които са майстори да „изпразват чували"; те не са виновни, такова е естеството им.

В един хамбар се завъдили много мишки, господарят се намерил в чудо и затова пуснал вътре една котка. Мишките се изплашили и си казали: „Сега ще плащаме с кожата си, какво да правим?" Тогава излязла една мишка и казала, че ѝ дошла една светла идея да турят на котката един звънец, та когато приближава, да я чуват и да се крият. Всички започнали да ръкопляскат, но една стара мишка попитала: „А кой ще тури този звънец?"

Това е съвременният живот – една „светла идея". Христос също тури звънец на котката, но светът не се поправи. Масло и вино трябва, и ослите трябва да изпълнят своята длъжност. Когато майката роди едно дете и в началото то е слабо, играе ли тя ролята на самарянина? Тя се срамува от мнението на света и казва: „Ще ми се смеят"; философията на съвременната жена е да роди човек на деветдесет години. Всички жени, които раждат деца, са млади, а докато е млад, човек може да прави глупости. Христос казва, че в това отношение самарянинът е по-стар от свещеника и левита. Това е работният народ, който съществува, и той е ядката на нещата. Следователно

Христос иска да ни покаже, че всички трябва да имаме тази Любов в нашия ум и в нашата воля.

Някои ме питат как да правят Добро; казвам: купи си едно муле и иди да търсиш добър извор. Всеки ден аз срещам хора, болни по ум и по сърце. Христос каза: „Иди и така прави, защото, ако искаш да наследиш небесен живот, така трябва да правиш. А щом не правиш така, няма да наследиш небесен живот.“ Христос би направил този самарянин све-щеник; и аз бих го направил свещеник, защото добре е постъпил. Следователно бъдещият свят ще се наследи само от такива свещеници, а такива хора като нас Бог не иска. Вие ще кажете, че г-н Дънов проповядва против свещениците; аз не говоря за тях, говоря за майките и за бащите – тези майки и бащи трябва да познават самарянина. И когато една майка ражда, трябва да ражда с Радост; винаги когато майката роди, се благославя и това не трябва да се счита за позор. Майката е раждала, ще ражда и в бъдеще; в старото време все мъжете са раждали, а в ново време жените раждат. Но тези мъже трябва отново да започнат да раждат, достатъчно са раждали жените. Сегашните мъже помятат; аз виждам мъже, които двадесет години носят своите рожби, но тези хора трябва да се научат да раждат. Господ казва: „Понеже не изпълняват Моя закон, ще им дам душата на цивилизованите хора и ще се измъчват“; и затова ние сме пратени на света да ядем и да пием. Когато изпълним желанието си за ядене и пиене, ще дойде едно благословение.

Сега, вие ще попитате от кои сте – от свещениците, от левитите или от самаряните. Запитайте се дали имате масло, вино и добиче. Защото това осле е едно свръхтяло – на него ще турите изпадналия в разбойниците и когато отидете в този свят, трябва да имате двете монети. Следователно на вас ви трябва муле и вино. И когато отиде в Йерусалим, знаете ли какво стана? Йерусалим беше заграден с голяма стена, но Мойсей го разтури; така и Христос със Своето идване съсипа тази стена, защото...

Сега, представям ясно въпроса: в тази драма коя роля искате да играете? Актьорите в театъра често се карат кой да вземе главната роля. Христос увековечи името на този самарянин; много царе са извършили велики работи, но нито помен не остана от техните дела, а този самарянин извършил една проста работа отвън, но името му остана записано на Небето. Вие можете да играете ролята на свещеника и на левита, но ще си останете посредствени лица. Човекът, изпаднал в разбойниците, дълго време се молел, простирал ръце към свещеника и левита, но те казвали: „Не мога“ – само този самарянин му помогна.

Сега, да речем, че имате дъщеря и се грижите за нейното възпитание; един ден тя пожелава да влезе малко в света, за да печели. Вие я представяте на някой бал, докато един ден я намерят на улицата наранена, обезчестена и захваща да плаче: „Помогнете ми“ – тя е попаднала в ръцете на разбойниците. Има жени, които са ужасни разбойници. Най-добрите хора са мъжете и жените, но и най-лошите хора са мъжете и жените; едните наричаме хора на Любовта, а другите – хора на егоизма.

Аз бих желал всички да бъдете хора на Божествената Любов и да служите на Бога. Целият свят е за вас; стига да имате сърце и ум, всички ще ви ръкопляскат и ще ви кажат: „Ние видяхме какво си направил.“ Всеки може да направи едно дело и Бог вижда тези добри братя. Следователно аз бих желал името на всички да е записано горе на Небето, да бъдете носители на това ново човечество, да бъдете бодри и весели. Оставете други да мислят за вашата храна – богатство има за всеки, Бог е приготвил много храна. Някои казват, че имат неприятели, но имате и приятели. И дяволът има неприятели; Апостол Павел казва: „Където се увеличава благодетелта, увеличава се и добродетелта“; там, където се увеличава омразата, увеличава се и Любовта. Нашите актьори трябваше да идат при дявола, той може да играе всички роли. Когато учите всички тези философии, не се лъжете от философската измама, не туряйте такава маска на лицето си; не се представяйте за по-свети – представяйте се за по-грешни, отколкото за по-праведни, защото има опасност да си турите маска. Аз зная хора, облечени в коприна, които вкъщи ядат коприва и когато влезе някой, скриват паницата. Аз ви питам имате ли това душевно облекло?

И така, превържете раната на който и да е и ще наследите Живот вечен.

Неделни Беседи
11.07.1915 Събота, София

1915_07_12 Стари и нови мехове

Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.

неделна беседа

СТАРИ И НОВИ МЕХОВЕ

И никой не налива ново вино в мехове ветхи... Но трябва да се налива новото вино в мехове нови, и се завардят и двете. (Ев. Лука 5:37–38)

Тази малка притча е класическа по израз и съдържание. Христос прави велико обобщение на идеите: казва, че никой не бива да налива ново вино във ветхи мехове, защото последните ще се разпукнат. Трябва ли да вземем казаното в пряк смисъл? – Не. То е вярно в преносен смисъл. Прави се аналогия на новото учение с ново вино и на старите хора със стари мехове. Старото вино, като прекипяло, може да стои в стар мях, но новото, понеже ферментира, ако се налее в стар мях, ще го пръсне. Тази притча съдържа една скрита мисъл, един велик закон: че за Божествените идеи, които се влагат в този свят, потребни са нови мехове, по-еластични, да издържат напора на ферментацията, т.е. хора, които имат ум и сърце възприемчиви за новата истина. Когато умът е ангажиран със стари идеи, мисли, чувства, новото не може да проникне в него; с други думи, в старите форми не може да се очаква да се прояви сила за подвиг. Младите хора в това отношение са щедри; от 90-годишните хора трябва да искаш 90 пъти, докато дадат едно петаче, защото те имат природен страх, чувстват се слаби и недъгави да разполагат със своите сили и средства, както младите. И затова Христос казва, че новото вино трябва да се налива в нови мехове.

Когато новото учение се влее в света, поражда реакция у старите – те мислят, че не е добро и че ще развали света. При все това, няма баща, който иска да му се роди син със стари идеи; всеки мечтае син му да бъде съвременен, да възприеме мислите и идеите на века.

Виното само по себе си представлява сила. За да се даде подтик на човешката еволюция, трябва сила; тази сила не е друго, а човешкият дух, взет в широк смисъл, сила разумна, която работи и гради съобразно с Божествените закони. В целите на Бога е всичко да расте и да се развива; Бог не обича старите мехове; Той ги туря в долните изби, както правят винарите; ще дойде време, когато ще се намерят хора да пият и от старото вино. Когато възприемете новото учение, вие се лъжете, ако мислите, че то няма да ферментира у вас, че ще останете същите човеци – това е невъзможно: то е същото, като ваятелят да работи с чук върху мрамор, без да отчупи някое парче. Много парчета ще отхвръкнат наляво и надясно, и старите хора трябва да стоят малко по-далечко, ако се боят да не ги удари някое парче по главата. Не е виновен ваятелят, а старите хора, ако не се отстранят. – „Аз вая статуя за бъдещото поколение – казва той – и всеки трябва да се пази.“ Може художникът да работи с четка, може да работи с лък, може да работи с чук – зависи от начина, по който той

работи; то не е важно, важното е, дали работи съгласно с Божествения ред на нещата. Когато при работата почне търканица, не трябва да викаме: „Нас ни гръмна главата“: вечно спокойствие съществува на гробищата; който иска да върви напред, който се стреми към Бога, който иска да расте в Божествения живот, трябват му работа и борба. В този стремеж седи доброто на индивида, доброто на обществото, доброто на цялото човечество. Онези, които искат да почиват, да останат със старите разбирания на живота, не схващат активния живот на новите идеи, изразени чрез притчата за новото вино. Знаете ли колко време е трябвало на лозовата пръчка да събере туй вино? И още знаете ли неговата сила? Най-първо то е сладко, после почва да реже и най-после става силно дотолкова, че ако препиете от него, изгубвате нормалното си състояние.

Та който иска да възприеме новото учение, трябва да се освободи от старите мехове. Ако нямате нови мехове, стойте надалеч; ще дойдат други, нови хора, и в тях ще се налее новото учение. И във вас може да се налее, но първо трябва да продадете старите мехове – да се освободите от всички желания и пороци, които ви спъват във възприемането на новото учение. В Индия има прочути змиеловци, които опитомяват и изпращат много екземпляри змии в Европа. За това си служат с каци, дето събират змиите от най-малки до най-големи, безопасни до много опасни, и там ги опитомяват. Една вечер, обаче, по непредпазливост, като затваряли кацата, не могли да я затулят хубаво; през нощта всички змии се измъкнали из кацата и се увили около ловеца им; сутринта той се събужда и като вижда какво е станало, не се мръдва, защото едно помръдване ще му коства животът; имал присъствието на духа да кротува. По едно време идва слугата и се чуди защо господарят му още не излиза навън; отваря вратата и вижда, че всички видове змии се увили около него; слугата обаче бил много съобразителен: веднага отива, взема един голям котел със сварено мляко и го поставя в стаята; змиите, щом подушили млякото, отвили се сами от господаря му и отишли към млякото; индиецът станал и внимателно пак ги затворил в кацата, като си казвал: „Тази каца трябва хубаво да я затварям“. И вие някой път ще се намерите в положението на този змиеловец, и тогава ще ви трябва присъствие на духа и мляко, а това мляко е разумният живот.

Христос казва: „Не бива да туряте ново вино в стар мех“, защото ще ви разстрои. Ако някой религиозен се разстрои, той е стар мех, който не е могъл да издържи новото вино – новото учение. Не може да се примирят две идеи, които се сблъскват. Мойсеевият закон казва: „Зъб за зъб, и око за око“, но според Христовото учение законът е тъкмо обратен – да любим враговете си; ако ни ударят от едната страна, да обърнем и другата. Това ново учение как ще примирите със старото, ако и него задържите? Мойсеевият закон е за стар мях, Христовото учение иска нов мях. Според Мойсеевия закон, понеже старите хора не са способни да се борят с новото, искат да хванат противника и да му извадят очите, да не може да ги вижда и намери, а Христовото учение казва: „Вашите противници може да направите ваши приятели, можете да ги обезоръжите и дори да ги накарате да ви служат“.

Сега, нека дойдем до вътрешния психологически смисъл на Христовите думи. Никога не трябва да мислим в живота, че сме разбрали напълно истината и че вече няма какво да учим: ще бъдем такива стари мехове, които са спрели своето развитие на земята. „Учени сме." – Ама в какво седи вашата ученост? – „Чели сме много писатели." – Що от това? Трябва да вникнем в онази философия, която може да изправи живота ни и да ни даде онова щастие, което търсим. И друг път съм обяснявал думата „ШТАСТИЕ": тази дума от кои букви се състои? Буквата „Ш" – три резки, обърнати нагоре, представят човешката ръка, която работи. „Т"-то показва директива или сила, с която се тика работата. След тия две букви идва „А", то е човешкият нос – трябва не само работа, но и ум, да знае как да работи. Като вземете буквата „С", тя представя човешкото сърце, а като я обърнете нагоре, ще стане лодка – това, което се припечелва, ще се складира. При буквата „И" има едно слизане и възкачване – отгоре надолу и обратно; тия два ъгъла, като ги турите един до друг, образуват диаметрите на кръга – колелото, което движи колата напред. „Е"-то показва центъра, за който трябва да се държите. И, следователно, на вас трябват: ръка, сила, ум, сърце и цел нагоре.

Ще приведа един анекдот из българския живот. У нас вярват, че треската, когато идва, е жива. Един овчар се спрял на един мост и слушал какво си говорят две трески. Едната от тях казала, че ще иде да хване оня овчар там в планината. Втората запитала как ще го хване, а другата ѝ отговорила: „Ще вляза в първата лъжица на млякото, което той ще глътне през пролетта". Овчарят, като чул, че става дума за него, намислил да вземе предпазителни мерки. През тоя ден му умряла една овца; той я одира и направя от кожата ѝ мях. Като дошло определеното време да го хване треската, той я турил вътре в мяха и го завързал. Тогава треската надула мяха и всеки ден по обед все го тресяла. На есента овчарят отвързал меха и пуснал треската да си иде. Пак се събрали двете сестри под моста и едната запитала другата: „Имах нещастието да вляза в празния овчи мях!" И вие, ако искате да си служите със старите мехове, ще приличате на тази треска и като ви пуснат, ще кажете: „Научихме се как да тресем меховете". Такива хора аз виждам постоянно и като ги пуснат в живота, казват: „Научихме се как да тресем меховете". Такива са съвременните догматици, които само мехове тресат. „Тясно ни е", казват. Не, широко им е, но храна няма до тях. В народното вярване, за което току-що ви говорих, има цяла философия – трябва да се вразуми кадията, защото неправилно решава съдбата, да дойде нова съдба на света. Трябва да се вложи в нашите деца новото вино, защото то е сила. Майките, които искат да имат добри деца, трябва да са проникнати от нови идеи. Ако сте със стари, не ви препоръчвам раждане. Какво ще родите? Негодници за живота, каквито има с хиляди. Свещеното Писание казва: „Плодете се и множете се"; не казва да раждате недоносчета, а хора по образ и подобие на Бога. То е новото учение, което Христос проповядва и което, ако се разбере, ще поправи света. И лозата, и соковете са в нас; когато един ден нашето лозе даде грозде, соковете на гроздето ще почнат да ферментират. То е неумолим закон в света и онзи, който мисли да живее, без да ферментира, не разбира живота. Христос на друго място казва: „Който иска да Ме последва, да вземе кръста си"; новото вино –

то е кръстът. Кръстът е сила за оня, който разбира. В света има разни кръстове, и хората се оплакват от тях; но Павел ето що казва за кръста: „Аз ще се похваля с кръста Христов“. Оплаквате се от вашите страдания и казвате, че са необикновени, непоносими; но вие приличате на онзи, който се оплаквал от тежината на своя кръст, и ето какво станало с него. Господ рекъл: „Вземете му го“, и го въвел в една голяма зала и му рекъл: „В тази зала има големи и малки, златни, сребърни, железни и каменни кръстове, избери си един“; човекът, като избирал, намерил един малък кръст и рекъл: „Туй кръстче искам“ – „Ами че това е кръстът, който ти носеше досега; този кръст бях ти дал“; рекъл Господ. Често ние преувеличаваме нашите страдания и искаме да изменим своята съдба; не можем да я изменим, да изхвърлим товара, който трябва да носим. Вие казвате: „Като си поуредя работите, аз и жена ми, па и децата ми, ще тръгнем в новия път, и тогава новото вино ще ферментира“. Ако мислите да уредите житейските си работи и тогава да последвате Господа, вие се лъжете. Възпитанието е процес, който трябва да върви едновременно за всички – бащата, майката и децата: когато бащата и майката се възпитат, ще се възпитат и децата.

Ще приведа друг пример. Разправят за американския проповедник Муди, че когато проповядвал, едно дете, което го слушало, попитало баща си: „Татко, защо не пееш?“ – „Аз съм утвърден във вярата, вие трябва да пеете. Тия работи са за вас, ние старите сме слушали, слушали“, отговорил той. И детето си казва: „Много добре, че имам баща утвърден“. Един ден бащата впряга малък кабриолет с кон и тръгва на път, но по едно време към върха конят спира, тогава детето казва: „Татко, конят се утвърди“. Щом спрем, ние сме се утвърдили, ние сме стар мях, в който новото вино не може да ферментира. А се готвим за Небето, мислим да влезем в рая да заживеем ангелски живот, да разберем Божиите истини! Как ще ги разберем, когато живеем в тези изби? Затова Христос се обръща и казва: „Трябват нови мехове“. Старите човеци са стари мехове, а младите човеци са нови мехове; старите човеци нищо не ги смущава; но младите казват на старите: „Чакайте и във вас да налеем от новото вино“. На старите не трябва да се дава ново вино: старите са привършили своята еволюция. Новото вино трябва да мине в артериите и вените на новите човеци. В нас има борба, има оплаквания, защото старото с новото вино се борят. Христос иска да каже: „Не влагайте новото вино в себе си, ако не сте готови“, затова казва: „Очистете се по-напред“: Всяко учение и всяка философия може да ни ползва, когато сме чисти. Пластичност в прогреса, подем духовен – това разбира новото учение. Ако можем да погледнем, от окултно гледище, в съзнанието на стария човек, ще видим свещ, която мъждалее; ако погледнем новия човек, ще видим, че неговата свещ свети ярко. Можем да уподобим стария човек на земя, която се осветлява от месечината, а младия – на земя, която се осветлява от слънцето. За душевното развитие е необходимо ново вино. Да се попитаме, дали го имаме? Онзи, който е пил старо вино и не е вкусвал сладко, казва: „Старото е по-хубаво“; но виното, щом ферментира и се уталожи, стане старо, по-нататък не може да ферментира; то може само да упоява хората, да ги поразвесели малко, но да ги накара да работят, да прогресират – никога. Ако сме нещастни, то е защото нашият живот ферментира, виното се

превръща в кисело или резняк, не е вече сладко. Наблюдавал съм българите, когато излизат от черква и отиват в кръчмата да пият, първо се съберат двама по двама: „Дайте една половница от старото вино – наздраве!“, пият по 1–2 чашки; после се съберат трима–четирима, продължават да пият и разговорът става по-оживен, цялата кръчма почне да говори; по едно време се вдига шум и като видиш, започнали някого да бият. Защо го бият? Не си е съградил на нивата плет – в кръчмата трябва да го набият, за да си съгради плет! Това не е само в кръчмата: посетете борсите, дето стават търговски операции, ще кажете, че всички хора там са луди. Даже една жена, която посетила борсата, казала на мъжа си: „Защо ме доведе в тази лудница, аз искам да ме заведеш при благородни хора – в борсата“. Щом почнат да се карат и делят вкъщи, виното е почнало да ферментира – като не могат да създадат ново нещо, искат да обсебят чуждото; също както майка, която не може да ражда, взема чуждо дете. Прочее, за новото вино, което ще ни даде нов живот, което ще ни научи как да живеем и работим, как да създаваме силни отношения между нас, нужни са нови мехове. Това е Христовото учение. Казват, че то не било приложимо. Приложимо е. Я спрете се на ден по 5 минути и мислете върху него. Вземете тази притча, прочетете я и спирайте се на ден по 5 минути да помисляте върху новото вино, ще видите какви резултати ще има. Спрете се 5 минути и мислете за Бога, за добрите хора на земята, които безспирно работят; за добрите майки, които отглеждат с търпение своите деца; за добрите бащи, които се грижат за семействата си – ще видите какъв процес ще произведе това ново вино. Жената казва: „Омъжих се, но мъж ми не струва“. Е, кой ви накара да вземете стар мях? Знаете ли, че с това приличате на онзи, който в турско време откраднал магарето и казал на съдията: „Аз бях на крушата и паднах на магарето, и то ме отнесе“? Кажете си: „Мене ми трябва ново вино“, и в идеите, и в сърцето, и в света. Станал 60–80-годишен, ще се жени и деца ще има! Разбирам, има изключения, както Авраам роди на стари години; ама той беше с нови идеи, не беше остарял: сегашните на 40 години остаряват – „Да са живи децата ни, свърши се с нас!“ Ти си тогава стар мях, трябва да те турнат в избата; ти си ленивец, който не иска да разбере волята Божия. Трябва да кажеш: „Господи, разбрах Те, сега искам да работя за Тебе“, както работи един юноша. Долу вашата старост, турете вашите стари мехове настрана, махнете ги надалеч! Хора със стари мехове и старо вино не са за Царството Божие. Не искам те да излеят старото си вино, но искам новото да турят в нови мехове. Когато схванат тази Божествена мисъл, тя ще ги подигне със своята сила. Чудят се как да възпитат хората. Методът е много лесен. Когато лодка в морето се пробие, поставят в дупката запушалка; ако не турят запушалка, лодката потъва. Вижте вашата лодка, дали не е прибита, запушете я, тогава ще бъдете в безопасност. Някой ден сте недоволни – имате дупка в лодката, пукнат ви е мехът; нищо добро не ви очаква, ако не запушите дупката. Има моменти, когато човек трябва да бъде строго послушен, както онова дете на един машинист, чиято къща била до железницата: детето си играло и когато експресът наближил, извикали му отдалече: „Лягай!“, детето послушало, легнало и така се спасило. Някой път ви казват: „Лягай!“ – „Ама защо?“ – Лягай, не питай защо – когато мине ескпресът, ще видиш защо. Има моменти опасни, когато трябва да коленичим, и като мине опасността, да благодарим на Бога.

Ама някой казва: „Не искам да се приспособя към условията, не искам да бъда еластичен“. Ще се приспособиш. Дъждът няма да се съобразява дали си облечен или не; слънцето също – дали можеш да понесеш неговата светлина, а трябва ти да се приспособиш към всички промени, да си готов да ги понесеш. Дъждът и слънцето много добре си вършат работата. Нека слънцето грее, нека се вълнува морето, нека се пукнат старите мехове – това да не ви смущава, защото Господ е решил да пръсне старите мехове и да налее новото вино в нови мехове. Ако хората със стари идеи и мисли искат да живеят при новите условия, горко се лъжат. Такава е съдбата, такъв е Божественият закон. Господ иска да се подмладите, да се преродите, ще се образува форма нова, в която ще вложите вашия живот, форма реална, не мечта. Ако бихте разбирали закона, под който сега живеете, можехте да се подмладите. Как може да бъде това? Когато научите закона, ще се обновите вътрешно в душата си. Когато говорим за възкресение, разбирам ония форми, с които Господ работи в нас. Трябва да приготвим новите мехове; тогава ще каже Господ: „Донесете ги, за да турим в тях ново вино“. Питат някои: „Какво прави Господ сега със света?“ Нови мехове приготвя, ново вино твори. И затуй казва Христос: „Отец Мой работи, и Аз работя за вас“. И ние трябва да бъдем готови не да развалим тия мехове, защото много лесно нещо е да се развали умът и сърцето на човека, но много мъчно е да се поправи. Нека види Господ, че сте заработили. Вие се питате защо този живот е такъв. В очите на мнозина виждам, че са упоени от старо вино, махмурлии са, препили са. Трябва да изтрезнеят, трябва радост да пълни сърцата ви, защото този свят е създаден за вас, с всички условия за развитието ви. „Ама война, нещастия.“ – „Ничего!“, както казват русите. – „Ама се губи свят.“ – „Ничего!“, нищо не се губи. Ще се разрушат, може би, хиляди къщи, стари мехове, но ще се създадат нови. Сега Господ влива новото вино в нови мехове. Само опиянените се бият; мъже и жени, ако се бият, опиянени са. Дето има ново вино, има музика, пеене, спогаждане. Това е Христовото учение. Четете Евангелието и вложете в себе си това учение, мислете по 5 минути на ден за вечния живот, за Бога, за добрите хора, за добрите майки и бащи, за добрите приятели; мислете за нещо благородно, и то ще ви подигне. Тогава ще разберете по-дълбоките работи. О, какви работи има да учите! Но предварително трябва да се приготвите за туй разбиране. „Какъв ще бъде бъдният живот?“ – Отличен – туй, което не сте видели, чували и сънували. Как ще види човек хубостите на света, когато спи? Вашите спящи души трябва да се пробудят; трябва да турите котела с млякото; за да приберете злините. Бъдете носители на новото вино, на новото учение; проповядвайте радост, веселие в света, и когато страдате, кажете, че страдате, защото не сте изпълнили Божия закон.

Често казваме, че условията създават живота. Но и човек създава условията. Разправял съм ви вече за един английски лорд, който тръгнал със своята дъщеря и своя слуга на пътешествие, и за станалото с тях корабокрушение. Та в света можете да бъдете и господар, и слуга. Имате знание как да приложите Божествените закони – вие сте господар; не знаете как да ги приложите – вие сте слуга. Който иска да господарува, трябва да се проникне от новото учение: то носи разгадката на живота.

Този лорд, ако не беше попаднал на пустия остров, не щеше да знае как да култивира живота; там той е научил това изкуство. В живота може да изпаднем в нещастие, някой да ни стане господар; нека се научим да слугуваме, и Господ ще ни изведе из пустия остров. Благодарете на Провидението, че сте попаднали на острова да се научите как да обработвате житото, т.е. живота. Досега не сте научили как да култивирате ума и сърцето си и вследствие на това има глад и недоволство във вас. Ядете по 4–5 пъти, затлъстявате и пъшкате, такова затлъстяване има и в ума ви. А тази тлъстина трябва да се преобърне на енергия. Забелязали сте, че хора, които работят усилено умствено, които се подвизават духовно, никога не затлъстяват. Наберете ли мас, турете я в автомобила на духовния живот и вървете към реализиране на благородни ваши мечти. Там е вашето благо.

Беседа, държана на 12 юли 1915 г.

1915_08_23 Свобода на Духа

Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.

неделна беседа

СВОБОДА НА ДУХА

Дето е Духът Господен, там е свобода. (II Коринтяни 3:17)

И тъй, условие за свободата е Духът. Под думата „свобода“ разбираме един свободен живот, разбираме вътрешния смисъл на нещата, техните отношения – отношенията на мислите, желанията и волевите побуждения, които се проявяват в света. Дето има жива душа, там има и движение, което пък е резултат на волята. Но това движение може да върви в определена посока, а може да върви и в разни посоки. В Новия Завет се говори: „Дето е Духът Господен, там е свобода“, и на друго място: „Син Божи ще ви освободи“. Синът и Духът са едно и също нещо; Синът е проявление на Бащата и Майката; интелигентността на Сина е израз на интелигентността на Бащата и Майката, както слънчевата светлина е израз на вътрешното състояние на слънцето: по нея познаваме слънцето. Как можем да познаем човека? По светлината на неговите мисли, желания и действия.

Говоря за свобода на Духа, понеже у религиозните хора има една опасност: някой, като стане религиозен, става дваж по-лош, отколкото светските хора. Някой път мене не ме радва, дето хората са религиозни. По думата „религиозен“ разбирам човек, свързан за нещо, както са свързани с въже крава, кон и други животни. Свързан за къщата – и то е религия; свързан за някоя политическа партия или за някое философско учение – и то е религия; да, религиозно учение, но какво? Което свързва свободата на човека или обществото. Ако си свързан с едно учение, което те понижава, което ти отнема свободата, то е отживяла религия, стар мях, а всички, които търсят тази свобода – смисъла на живота, както наричат съвременните философи туй висше съзнание, или гражданство, както го наричат политическите хора, можете да го наречете още както искате, – имат тази разумност в себе си. По какво ще познаят, че имате Духа? Ако сте хора разумни и ако със своите мисли, желания и действия се отличавате със силата на своята свобода и навсякъде, където влезете, носите тази благодат.

Под думата „свобода“ в съвременния живот се разбира светлина. Когато пътувате вечерно време, не сте свободни, както когато пътувате денем, по простата причина, че пътят ви не е ясен. Тъй и всички религиозни хора, като се заблуждават, имат нещо смътно в своите понятия. Вие не знаете какъв е Бог и Господ, а тукашните царе и управители вие познавате; както те наказват, така и Господ наказва. От туй схващане се раждат тия резултати, които виждаме в света. А от това вътрешно робство трябва да се освободим. Как ще се освободим? Трябва да стане коренно променение в устройството на нашия мозък. Вие още не сте изучили това устройство. Всяка сутрин

се молите и търсите Господа, викате и казвате, че понякога Той не ви слуша. Господ слуша само ония хора, ушите на които са отворени; глухите той не слуша и на тях не говори. Трябва да имате ухо много деликатно, схватливо, от малко нещо да разберете какво ви говори Господ. Той обича да гледа и слуша хора, които се трудят, които не се занимават с празни работи, защото Той не се занимава с глупави неща.

Проследете съвременните религии и ще забележите на каква степен на развитие те се намират; във всяка религия има известни заблуждения. Ще ви кажа кои са. Като искаме да разберем една религия, ние често излизаме от едно общество и влизаме в друго. Един момък поискал да потропа на хорото и взел назаем чужди ботуши; онзи обаче, който му ги заел, му казал сред хорото: „Слушай, по-малко тропай, не ти ги дадох да тропаш силно“. Друг се приближил и му рекъл: „Защото те засрами този, аз ще ти дам моите ботуши“. И като почнал да играе, взел да му вика: „Тропай приятелю, и да ги скъсаш, други ще ти дам“. Дали ще каже „тропай“ или „не тропай“, то е все едно – оня човек не е вече свободен. Дали малко си тропал или много, то е безразлично: щом те засрамят, отнета ти е свободата. Прочее, нашият ум трябва да бъде осветлен върху истинската свобода.

Христос е дал едно определение на свободата: „Това, което не искаш да ти правят другите, не го прави и ти на тях“. Това правило трябва да бъде вътрешен наш закон. Трябва да говорим и вършим онова, което дава свобода на другите. Преди няколко дена дойде при мене една госпожа и ми казва: „Чудя се на съвременните хора: застанат да се молят, молитвите им са отлични, но щом престанат молитвите, почват да се одумват: тази видяла нещо, другата не видяла добре, на едната това, което видяла, не било от Бога, а от дявола, „Ти лъжеш“, „Не, ти лъжеш“; виждаме, че никоя няма и не дава на другите свобода. Аз искам да имам свобода, да служим на Господа, не, разбира се, на техния Господ“. Казах на тази госпожа, когато се намери пак между тях, да им каже това, което на мене каза. Щом нямате толерантност към хората, не им давате свобода, вие не разбирате учението на Христа, вие имате карикатурна представа за него. Изхвърлете тия карикатури от вас, не си представяйте по тоя начин Бога.

Сега, какво нещо е религия? Едновременно наука за формите и наука за Божествената Любов. Ако изучите едната външна форма, а не и вътрешното ѝ съдържание, ще се заблудите и ще я промените тъй, както оная дама, която всякой ден мени костюма си. Като живее 50–60 години, може да направи 10–20 костюма от разни цветове, да тури разни хубави панделки и копчета, но тия дрехи не са дамата, формата още не е религия. Тия форми са, наистина, необходими за религията, както костюмите за тялото, но те не съставляват тялото на дамата. Някой близък умре, почват хората да казват: „Трябва да се почерня, не бива да нося бяла дреха“. Носете такива дрехи, каквито искате, и черни, и бели, червени, зелени, сини, пъстри – всевъзможни, то не е грях. Само че когато отидете при някой умрял, няма да носите бели дрехи, както когато улицата е кална, няма да обуете бели обуща, а такива, каквито изисква сезонът. Светските хора са много умни, те стоят в моите очи 10 пъти

по-горе от много религиозни хора. Чрез светските хора Господ е решил да оправи света. Политикани и социалисти – те ще оправят света, защото те искат свобода. Ама ще каже някой: „Как тъй, те разрушават“. Когато градите нова къща, не разрушавате ли старата? Ако не изхвърлите един застарял ваш възглед, няма да поникне във вашия ум нова мисъл. Някои искат да дадат наука на хората, как да мислят само „Седем ката нагоре, седем ката надолу“ – наука на „молчат, не разсуждат“ – което е написано вън от това, то е от лукаваго. Други казват, че тяхното е от Бога, а онова от лукаваго. Това значи да бъдеш „крепък задним умом“. За дадено учение трябва да съдим по неговите резултати: може ли да се приложи в обществения живот и да даде добри резултати, то е добро; не може ли, то не е добро. Трябва да приложим свободата на Духа; задайте си този въпрос: свободни ли сте, имате ли този Дух в себе си? Когато Духът дойде, Той ще произведе светлина и в ума ви, и в сърцето ви. Това е признакът. Щом почнете да ограничавате духа на човека, как той трябва да мисли, чувства и действа, веднага ще ви остави, както когато учителят дойде в клас и иска да предаде урока: ако учениците шумят, той си излиза. Тогава ще дойдат, разбира се, техните бащи и настойници и ще ги набият, защото не слушат учителя. И тъй, Мойсей бе настойник на евреите, дойде да ги набие и да ги пита: „Слушате ли вашия учител?“ И сега, когато казвате: „Защо ни сполетя това наказание“, аз ви отговарям: Защото не сте слушали Духа, трябваше да го слушате.

Да обясним думата „свобода“. Ако намерите вързан човек за ръцете и краката и седнете да го утешавате: „Добър е Господ, ще те развърже“, когато вие можете да го развържете сами, питам: Проповядвате ли учение на свободата? – Не! Извадете ножчето си, разрежете връвта и го отървете. А вие какво правите? Завързвате го още по-силно, да не избяга. Трябва да се развързват хората. И когато Христос казва: „Идете и проповядвайте“, Той подразбира именно това развързване. И тази свобода трябва да бъде чисто вътрешна. Всички нервирания и недоразумения между хората се дължат на липсата на свобода. Ако е работа за нервиране, колко повече трябва да се нервира Господ, Който е създал този свят и вижда какво върши светът. Ако Господ се гневи, то е добре, но ако аз се гневя, каква полза? – Никаква. Но и Господ гневи ли се? Господ не се гневи. В Стария Завет се казва, наистина, „гняв Божи“, но това трябва да се разбира във вътрешен смисъл. Че не се гневи Господ, се вижда от фразата на Христа: „Защо Ме наричате „учителю благи“, благ е само един Бог“. Който е благ, не може да се гневи. Пророци хора са писали, че Господ се гневи; аз оспорвам това; я да ми каже някой, де е казал Господ сам, че се гневи. На едно място Йеремия казва: „Господи, излъгал Си ме, излъгах се“; как ще съгласите това противоречие? – Това е заблуждение. Не трябва да вкарваме в ума си такива заблуждения за Господа. Може да признаем, че те са наши схващания. А правото е да кажем: „Дето е Духът Господен, там е свобода“ – това, което наистина е казал Бог. Любовта не може да се пробуди без свободата; докато човек е сляп, не може да го обичат. Никой не обича оногова, който мъчи. Това, което носи разрушение, не може да носи свобода. Молим се на Господа и в молитвата някой от нас сгреши, другият го бутне – това не е свобода, това е актьорство. Долу тия маски! Да се мушкате, когато стоите пред Господа, това не е молитва. Човек, когато се моли, трябва да забрави

околната среда, да се уедини, да влезе в своята тайна стаичка, в своята душа, нищо външно не трябва да го смущава. Всички вие, които ме слушате тука, не сте свободни: аз виждам как сте вързани за един кол, други за два, три, десет кола. И мога да ви го докажа 10 пъти и сега дори, не само теоретически, но и практически.

Понеже се готвите за един свят на свобода – Царството на Христа и Царството Божие е царство на свободата, – с тия стари форми, с остарели мехове не можете да влезете в него, едва ще можете да припарите до неговата врата. Не ви съдя, че сте заблудени, но ви показвам пътя, понеже търсите свободата. Причината на вашето робство не е жената, нито пък мъжът – причината знаем – робството дойде, като ядоха и двамата от оная покварена ябълка.

Ако искаме да разберем Христа, нашият дух трябва да бъде свободен. В еврейския език има две думи: едната „руха“, която показва висшето проявление на Бога, а другата „нефеш“, която показва низшето състояние на душата. Вземете едно дете, което още не е развито; то почва да плаче и да си криви лицето и със своя плач налага волята си на майка си; най-после майката му даде цицка и то ѝ казва: „Ето така трябва да ме слушаш“, и майката постоянно изпълнява волята на детето. Това дете защо ти е пратено: ти ли да се подчиняваш, или то? Ако си дух свободен, трябва да научиш отношенията на нещата.

Как можем да добием тази вътрешна свобода? Често и в молитвите, и в събранията има добра и лоша страна. Когато двама се събират, трябва да са на един и същ уровен, за да става обмяна на магнетически сили; инак се раждат спорове, понеже във всички хора духът на свободата преобладава и те нямат еднакво въззрение; затова и в християнството е даден процесът на очистването преди да се отиде при Господа. Първото нещо е – да се утаите в себе си. Как става това утаяване? Преди да се молиш купно с хората, моли се сам, защото когато влезеш между хората, трябва да бъдеш донейде готов. Най-напред трябва да се молиш сам, после с двама, трима и т.н. И всички трябва да съзерцавате. Духът ще дойде само да ви даде известни уроци. И когато Божественият Дух дойде и влезе в две души, веднага ще установи за тях мир и разбиране. Когато един говори, друг внимателно ще слуша и ще намира удоволствие в говора на събеседника си. А когато не намира това удоволствие, той си казва: „Твоите глупости ще слушам, ти ще ме учиш!“ Там не е вече Духът, там е дяволът. Събирането и моленето – и то не става по заповед, а по разположение на духа: ако духът иска, ще се моли, ако не, ще мълчи. И първото нещо е – да даваме тази свобода и да имаме търпение да слушаме, когато някой говори, като че Господ говори. Ако влезете в някое религиозно общество и станете по-нервни, нищо не сте спечелили, напротив, сте изгубили. Много лекари и хора знаят как човек е устроен; знаят физиологията отлично; знаят кои храни са полезни и кои вредителни за хората, а карат живота постарому. Казват, че пушенето на тютюна е лошо, пък самите те пушат; че пиенето на винце вреди, а сами пият; че яденето на месо вреди, пък сами ядат. Имат знание, но когато дойде да го прилагат, да градят, не вършат това, което говорят и проповядват. Де е, тогава, свободата на духа им? А Христос иска тази

свобода. Някои искат свободата само за себе си, а другите да им се подчиняват. Може други от страх да се подчинят, но там няма Любов. Ще приведа за това един анекдот. Един български абаджия някога бил повикан от една фамилия да скрои и ушие на младоженеца потури и салтамарка; надигнал своите ножици и напръстник, взел със себе си слугата си и отишъл. Било към обяд. Опекли му една кокошка, но майсторът, за да изяде цялата, казал, че слугата му не ял кокошка, а ял боб. Слугата, пред когото господарят казал това, рекъл, че ще си отмъсти. И подир обяд казал на домакините насаме: „Моят господар по някой път е смахнат: ако вземе да се обръща насам-нататък, да знаете, че е полудял“. Преди да почне господарят му работа, той скрива напръстника му. По едно време господарят му взел да се върти, да търси напръстника си; домакините, като видели това, нахвърлили се отгоре му и го вързали. На отиване слугата се обърнал към господаря си: „Твоят слуга кокошка не яде, боб яде, а?“ Не казвайте, че вашият слуга кокошка не яде, защото един ден, когато почнете да търсите напръстника си, ще ви направи да ви вържат.

Първото нещо в нашите отношения към другите е взаимно почитание. Забелязъл съм в моите наблюдения, че някои искат да се учат и идват първоначално със страхопочитание, а подир почнат да говорят: „Ние знаем повече от него“, и се разпуснат. Като ония млади булки, които първо стоят хрисимо и се срамуват; мине ли обаче един месец, отварят ей такава уста и развалят къщата. В черква, докато са булки, стоят мирно, но венчаят ли се, като че добиват граждански права и си показват истинските образи. Те втори път пак ще се омъжат, но онзи, който веднъж се е оженил за тях, втори път няма да се ожени. Не трябва да огорчаваме Бога с нарушение на Неговия Дух за свободата и когато някой ни предизвиква. Виждам какви мисли по отражение стават в мене и във вас – цял тефтер кривизни са се образували, както резките на телеграмите. Колко ваши телеграми има написани – цял сноп. Там е показано колко сте свободни. Един ден тия телеграми ще се представят на Господа, когато отидете на онзи свят. Всичко в света е явно, нищо не може да се скрие пред Окото на Господа. И това не ви говоря, за да ви плаша, не! Бог в Своето битие е Дух, Който иска всякога да поучава и поправя, а не да наказва и отмъщава. Туй, което забелязваме в света като страдание и наказание, то е само по отношение на формата. И ако в това отношение често ни наказва Бог, то е, за да ни освободи от робството. Ако речете да освободите една овца от устата на вълка, няма ли тя да пострада, докато я извадите?

Свобода, вътрешен мир ще принесат спокойствие и радост и ще подигнат нависоко нашия Дух.

Сега пак върху религията. Тази религия, с която искаме да служим на Бога, в какво седи? Христос казва на едно място: „Огладнях, и не ми дадохте да ям; ожаднях, и не ме напоихте; странен бях, и не ме прибрахте; гол бях, и не ме облякохте; болен и в тъмница бях, и не ме посетихте“. (Матей 25:42–43.) Ето затова ще съди Господ света. Вие може да се молите 10 пъти на ден, като старите фарисеи по улиците; вие може да заприличате на оная майка, която е била почнала да се моли, че ѝ прегорява

яденето. Знаете ли какво нещо е психическо пиянство? То не е религия. Мома, която често обича да се среща с някой момък, не че печели нещо, а усеща някаква приятност, но тази приятност, туй гъделичкане не показва, че е Божествено настроена. Тя харчи напразно енергия. Когато Бог се приближи към нас, ще усетим, че Неговото действие е не един миг, а дълго време. И туй разположение ще го усетим в душата – тайно. Когато някои хора се карат, аз отивам при тях, но не им казвам да млъкнат, защото аз трябва първом да млъкна: като се карат двама, аз да отида, няма да им помогна. Не им проповядвам морал, а се спра и се помоля за тях на Господа. Във Варна преди 30–40 години имаше един поп Ганчо – „орман-папаз“ го наричаха, – той често укоряваше ония, които го опопили; вижда, че един гагаузин бие жена си, взел един камшик и почнал да бие мъжа, за да отърве жената, но и двамата, мъжът и жената, веднага се нахвърлили върху него, а жената рекла: „Какво право имаш ти да биеш мъжа ми, ние сами ще се разправим и ще си уредим работата“. И сетне попът казва: „Що ми трябваше да отървам жената от мъжа“. И вие, като поп Ганчо, може да влизате да уреждате хорските работи. Не влизайте. Можете да влезете само когато двамата, мъжът и жената, ви повикат да ги разправите. Покажете им закона за свободата и как да уреждат отношенията си.

И тъй, религията трябва да носи на хората свобода, мир и радост. Ако се подигнат старовременните гонения, светът няма да се оправи. Колко съмнения ще се подигнат за външните форми на религията; ще вземат да викат: „Твоето учение е от сатаната“, „Ама твоето не е ли от дявола?“ Който не е от сатаната, трябва да служи на човечеството безкористно, от Любов към него, и дори да се жертва за него. Щом искате награда, или първо място, или да оправите света, не изпълнявате закона за свободата, Духът не е във вас. Трябва да бъдете последни в света, за да бъдете първи пред Бога. Станете ли първи в света, вие сте последни пред Бога. Това е, което аз зная. Не искам човешка слава, предпочитам Бог да мисли добре за мене. Като проповядвам това, някои от вас не го вземат за себе си и казват: „Аз не съм такъв, еди-кой си е такъв“ – това е от лукаваго. Всякой вътре в себе си трябва да забрави другите какви са, а да мисли, че той е по-грешен от другите. Това е право. Че сте в туй положение – не ви съдя, но понеже искам да излезете от него, посочвам ви начин, по който можете да излезете. Следвайте Духа, който е във вас: искате свобода, дайте я на другите; искате любов и справедливост, дайте ги на другите. Подобното подобно привлича – туй е закон. Ако обичате хората искрено и чистосърдечно, и те ще ви обичат; тъй както се оглеждате във вашето огледало, ако сте красив, и то ще покаже отсреща красиво лице. И когато срещнем някого, не му казвайте: „Аз те обичам“, не говорете за любов, защото тя се изгубва, тогава всъщност вие не го обичате. Човек, който най-много говори за любов, най-малко я има. Онзи, който най-много говори за свобода на духа, най-малко я има и най-малко я дава на другите. Ако моите отношения към вас не са каквито трябва да бъдат, не е сладката проповед, която звучи като сладка музика, която ще ги направи такива. Музика, която създава благородни пориви, принася полза; оная, която оставя в човека само едни гъделичкания, не принася никаква полза.

И сега вече да престанат между вас тия търкания на „тесни“ и „широки“, „там е Духът“, „там не е Духът“. Който от вас има Духа на свободата, нему ще дам бяло камъче, дето ще напиша името си, и когато дойде Господ, ще види написаното. Когато погледна очите ви, зная духа ви: когато Духът влезе, очите не са много тъмни, но не са и много светли. Може някой път очите да лъщят, като на някоя змия, но то е „нефеш“, желанието да глътне, да изяде някого. Видели сте как вечерно време лъщят очите на котката – тя търси мишки. Светлина от светлина има разлика. Има светлина, която граби, която убива, а има светлина, която оживотворява. Духът е чувствителен към слабостите на хората и има свойството да влиза в ония, които са в Пътя.

Като се съберете пак, ще се види от телеграмите, дали ще има мушкания. Такива молитвени събрания Господ не иска. За да бъдат всичките молитви приети от Господа, ще ви дам метод. Ако срещнете една неутешена, отегчена душа, помолете се на Бога за нея и с нея; ако срещнете беден, помогнете му. Господ не иска да се събират богати с богати, а богати със сиромаси, учени с невежи. Не е необходимо само да се събирате и да пеете в концерт; идете в някой концерт светски – по-добре ще направите. Онази госпожа, за която преди малко ви говорих, ми каза още, че като била в онова молитвено събрание, подир половин час жените почнали да се оглеждат и да си шушукат: „Тази ни видя“; и тя, като забелязала, че ги стеснява, излязла си. Не казвам, че е в София. Говорим, че в черква и другите хора не се молят правилно – но и ние се молим така. Изпъдете стария дявол, дайте свобода и уважение на другите, молете се тайно във вашата душа, никой от вас да не говори и одумва другите. Щом се съберат 2–3 жени, почнат да говорят за някого. Човек, който одумва хората, психически не може да се развие. Който има тази слабост, да я напусне. Дойде ли ви някой път на ума да говорите за някого, спрете се, не пущайте дявола да влезе, не му ставайте глашатай. Затворете своя телефон и не му предавайте мненията му. Дяволът никога не казва добри думи, той говори за хората: „Ти си вагабонтин, крадец, блудник“; подмамя ви да му помогнете и си свърши работата, па когато дойдат страданията, чрез тях Господ ви казва: „Друг път да не слушате дявола“. Гневливост, завист, омраза, подозрение, лъжа, всички отрицателни неща в света – това е свойствено на дявола. Изхвърлете този стар баща навън и ще бъдете свободни, ще бъдете с Господа, Който е всемъдър, добър, справедлив, съобразителен и любящ, Който прощава и помага на страдащите и бедните. Ако 100 пъти съгрешите и се обърнете към Него, Той ще ви прости! Той наказва само дяволите, Той ги е проклел и е създал за тях голям огън. Тъй че който не иска да бъде свързан с дяволите, трябва да бъде милостив и съобразителен.

Нека отсега нататък започнем да прилагаме Христовото учение – не да се показваме на света, че сме религиозни хора: нека нашата набожност да бъде скрита в нас, а пред света нека сме както красивите дами, които излизат с покрито лице, да не ги изгори слънцето или да не почернеят от праха. Скрийте своята красота вътре, не парадирайте с нея отвън. Не разправяйте колко сте добри, великодушни, готови за благотворителни дела, и че по 3 пъти на ден се молите, за да не станете посмешище

на света. И Христос казва: „Бъдете в света умни като змиите и незлобливи като гълъбите“. Светските хора не са глупави, а умни. По отношение на висшия живот те са по-лоши, но по отношение на ума те са по-умни, ние сме глупави. Дайте им пример за някое добро дело, за да ви дават и те от своя ум. Сега казват, че трябва да бъдем праволинейни, не трябва да бъдем щедри. Че как тогава ще оправим света? Като ни погледне някой накриво, ние се разгневим; ами колко пъти ние сме погледнали хората накриво – не си даваме сметка за това. Господ не ни е създал с криви очи, а с прави. Религиозен живот е именно това – да имаме и да даваме свобода на хората, да извиняваме техните погрешки и да търсим всяка възможност да се сплотим духом.

Сега, нека речем да приложим учението и да го проповядваме на другите. Никакво одумване занапред. Да се заречем през цяла една година да не одумваме. Направете си тефтер и кажете: „Днес, слава Богу, за никого не съм говорил“, турете бележка 7; щом говорите, турете единица и дръжте през цялата година сметка, колко седморки и колко единици ще си турите, доколко сте успели да се сдържате. Гледам често някому трепери устата: „И аз да кажа нещо“, „И аз имам думата“, „И аз зная нещо“: започва да говори, започват и други, и току-виж, че някой стане предмет на одумване. Утре пак ще започнат същото нещо. Когато някой момък наближава да се жени, залюбват го много моми и всички го хвалят и се надпреварват коя да му припише повече качества: „Баща му, майка му благородни, фамилията им много благородна“. Избере ли той вече някоя за жена, всички, които са го дотогава хвалили, започват: „Той е дивак, глупак, простак“. Когато и те трябва да кажат: „Много добре е направил, че е избрал мома измежду нас, ние се радваме“. Знаете ли вие на какво прилича това? Аз съм привеждал и друг път една случка за посрещането на един княз в един голям европейски град: от избраните 12 най-красиви жени, които били поканени да гласуват коя да поднесе букет на княза, всяка пуснала бюлетина за себе си. Сега и вие в това движение гледате още не напълно подготвени кой да даде букет на Христа – всеки казва: „Аз“. Не гласувайте за себе си. И без да гласувате, Христос знае кои заслужават. Това е Христовото учение: да бъдем съобразителни, да не говорим за другите това, което можем да знаем за тях. Окултистите казват: „Ако искаш да бъдеш силен, не говори за хората, защото в момента, когато започнеш да говориш, влизаш в свръзка с неговия дух и се заразяваш с лоши мисли“. По-добре е да мислите добро за хората, отколкото лошо, защото инак себе си повреждате. Онзи, когото одумвате, психологически се ползва. Нали Господ казва: „Като си богат, дай от своето; колко имаш печалба?“ – „10,000.“ – „Дай половината.“ Когато говорим добро за някой човек, Господ него хване и му рече: „Колко спечели?“ – „20.“ – „Дай половината на оня, който мисли добро за тебе.“ Когато говорим добро за другите хора, ние печелим, а когато говорим лошо за хората, те печелят. Такъв е законът. Ако съзнателно го правите те да печелят, ще се радвам на туй самоотричане. Но тогава пък не се оплаквайте. Нали сте велики духове? Ако някоя от вашите сестри има някой недъг, молете се 10 пъти да се отърве тя от него, и тогава идете и ѝ кажете благо: „В тебе, сестро, има един порок, но да не ми се сърдиш, дето ти казвам“. Тогава ще бъдете благословена.

Та изпъдете от вас сега този дявол – одумването. Господ е решил тая година дяволи да връзва. И никой да не се сърди, когато бъде свързан. Ще го впрегнат на работа. Както на земеделеца му трябват волове, за да оре, така и дяволите са потребни за работа. Или ние ще бъдем впрегнати, или те. За да ги впрегнете, трябва Духът да бъде във вас, трябва да бъдете силни и мощни. Аз пак ще говоря върху този въпрос за свободата на духа. Сега ще направя един малък опит, да видя колко сте използвали днешната ми беседа. Религиозната свобода трябва да бъде абсолютна: Бог е Бог на Любовта, на свободата. Тогава всякой от нас ще намери своето място. И когато оре, и когато копае, и когато върши каквато и да е работа, ще я върши с благодарност. Такъв трябва да бъде животът на земята според свободата на Духа, според свободата, с която се отличавал и Сократ. Той беше последен човек, но много царе се забравиха, а неговото име остана. Човек може да заема много високи длъжности и пак да не бъде благороден. Духът изисква да бъдем и като царе, и като последни хора еднакво свободни. То е учението на Христа, което проповядвам – да имате и да давате свобода, да имате и да давате свобода, и пак да имате и да давате свобода: и умствена, и сърдечна, и религиозна, и гражданска, и домашна – свобода навсякъде.

Беседа, държана на 23 август 1915 г.

1915_12_25 Рождението
Духът и плътта. Сила и Живот. Втора серия. Първо фототипно издание. София, Издателска къща „Жануа-98“, 1999. ISBN 954-9589-48-X.
неделна беседа

РОЖДЕНИЕТО

Защото днес се роди вам в града Давидов Спасител, Който е Христос Господ. (Ев. Лука 2:11)

„Роди се“ – това е най-ободрителната дума в живота на земята. Какво съдържа тази дума? Раждането съдържа възвишеното, мощното и силното, което подтиква цялото човечество към съвършенство. Често запитват: „Как може да се влезе в Царството Божие?“, „Как можем да се освободим от ограниченията на законите, на природата, и можем ли да ги владеем?“ Аз отговарям: Когато се родите. Говоря за думата „раждане“, а не за „прераждане“: човек се е прераждал хиляди и милиони пъти. Започнал своя живот от микроб, увеличавал се, преработвал се, за да се роди, най-сетне, като човек в пълния смисъл на думата. Прераждането е процес, а раждането – един завършен цикъл от този процес. Като се казва в Евангелието „Днес се роди“, разбира се, че Онзи, Който е заченат преди милиони години, най-сетне Се е родил. Кой се е родил? Христос Господ – Той Се е родил. Думата „раждане“ съдържа велика идея, която Бог е вложил в Духа. И когато всеки от вас почувства, че се е родил, тогава ще се избавите и ще разберете смисъла на живота. Защото мнозина от вас не сте се родили още, а се прераждате и в прераждането трябва да се родите един ден, и ангелите да кажат за вас: „Роди се в града Давидов“. Във всяко сърце и във всяка душа трябва да се роди Христос. Съвременните хора казват: „Той се е родил в Йерусалим“, и отиват там на поклонение, но при все това те не разбират смисъла на туй раждане: в тях няма стремеж да живеят като Христа. Той се роди между евреите, които бяха избраният народ, но и те не разбраха дълбокия смисъл на Неговото раждане – това, което Той носеше в себе си за цялото човечество: Божията Любов.

Всяко раждане се придружава със страдание. За да се роди, следователно, Христос в човешката душа, непременно трябва да се премине това страдание. То е същото, както когато майката ражда – трябва да претърпи известни страдания, да вземе всички грижи за детето. По същия закон и всеки народ или човечество, в което трябва да се роди Христос, трябва да вземат всички грижи, да подготвят почвата, да се роди и да отрасне това дете. Може би тази идея да е малко смътна, но това да не ви безпокои: то зависи доколко нещата са далеч или близо и с каква светлина можем да ги разгледаме. Всеки може да разбере нещата дотолкова, доколкото той има светлина. Ангелите, като възвестяват: „Днес се роди Спасител“, определят каква радост носи той на човечеството: мир – най-високото изявление на Бога. Господ се изявява като мир. А мирът е закон на хармонията, на единството на разсъдъка, на възвишения характер, на Любовта, на Мъдростта, на Истината, на Добротата, на Правдата – това е мирът. Може да се роди само онзи, който носи мир – вие не

можете да се родите, докато не разберете тези дълбоки истини, докато не придобиете мир в себе си.

Сега нека разгледаме психологически думата „раждане“. Тази дума има отношение към мистицизма. Един християнин, който иска да стане мистик, да проучи Божествената природа, да се удостои с името „човек“, трябва да разбира добре думата „раждане“. Чели сте в Битието, че Бог направи човек от пръст, вдъхна в него и той стана жива душа. Тогава е царял процесът на „вдъхването“, а сега – процеса на „раждането“. Аз бих ви обяснил думата „вдъхване“, но и моето обяснение ще бъде непонятно, защото в тая дума има нещо необяснимо за сегашните хора. Обаче ще дойде ден да я разберете. Сега да преминем на противоположностите, които изисква законът за раждането, който е закон за вечното развитие. Чрез тоя закон Господ напълно се изявява на нашата душа и чрез него Духът положително работи. Всичките ви въжделения са под закона на раждането; чрез него се проявява и усъвършенства висшето, Божественото съзнание у човека. Обикновеното човешко съзнание е тъмно понятия. Върху раждането има различни схващания. Ако ви попитат за тази дума, ще кажете: „Раждане значи да се зачене и роди дете“. Раждането не се разбира по отношение на тялото, а по отношение на човешката душа, т.е. зачеването на онзи Божествен зародиш, за който ви говорих, и раждането му, и когато кажем: „Роди се човек“, освен процеса на завързването и растенето, ние подразбираме и процеса на знанието и мъдростта. Докато няма знание човек, не може да каже, че се е родил. И животните, и рибите, и микробите се прераждат и имат стремеж да завършат този цикъл на прераждането. В българския език думата „прераждане“ подразбира преработване на нещата. Да преживяш, като вола, не е нищо друго, освен да преработваш. Значи и ние тука на земята не вършим друго, освен да преработваме известна опитност, която сме придобили от милиони години.

Някои питат: „Откъде идем?“ – От голямото море. Може да запитате: „Колко години сме стояли там и как е станало нашето излизане?“ Като ви е пекло хиляди години, слънцето на живота ви е вдигнало нагоре и по закона на изстудяването на телата вие сте слезли долу. Значи Духът ви е вдигнал, както слънцето вдига парите от морето, и ви е пратил на земята. Не мислете, че тук е голямо нещастие за вас – то е голямо благо. Казвам ви, че няма на света по-велико знание от това, да знаете да страдате. Най-високото проявление на Любовта е страданието. Който не е разбрал смисъла на страданието, той е още животно, микроб, който ще се преражда много, и обратното, оня, който е разбрал смисъла на страданието, той се е родил, той е човек. Страданието е дял само на човека. Животните не страдат, както човекът: ударите за тях са само масаж. Кучето квичи от пръчката, която се слага върху му, но щом се махне тя, и страданието престава. В страданието е дълбокият смисъл на живота, тъй наречената „мирова скръб“. Тайната на живота се крие в страданието. Ако искате да усвоите Божествената Мъдрост и тайните на природата, казвам ви, че няма друг път, освен страданието. Когато човек иска от Бога да го прати на земята, Бог го пита: „Искаш ли да минеш през закона на страданието? Ако искаш, да те пратя“. Ако каже: „Не искам“, ще му рече: „Стой при Мене, в голямото море, защото щом

излезеш от него, ти си вече работник, който трябва да се труди и страда на земята". А що е земята? Тя е голямата жена, ваша майка, която ражда и отглежда хората. Веднъж като ви приеме в себе си, тя ще ви държи милиони години да ви преработи, докато най-после ви извади готови и каже: „Ето моето дете, което вече може да ви говори с Божествения език на нещата".

Ще направя малко отклонение. В раждането се крие една велика сила на движението; то е най-силният импулс, който може да се даде на човек. Ако бихте се пренесли на слънцето с окото на един ясновидец, вие бихте разбрали с каква грамадна енергия изпраща своите лъчи. Вие казвате, че топът бил много силен, понеже могъл да изхвърля една граната с такава сила, че я праща на 120 километра разстояние. А представете си с каква сила и бързина всяка секунда слънцето хвърля вълните от своите лъчи и колко километра преминават, докато се спрат на едно място! Според физиците те са 300,000 километра в секунда. Можете ли да си представите тази сила? Тия лъчи постепенно отслабват и намаляват светлината, понеже светлината зависи от силата на движението. Колкото по-силно е движението, толкова по-силна е и светлината, докато този изстрел срещне крайния предел и се спре и преобърне на тъмнота. А знаете ли що е тъмнота? То е обратният процес; изстрелът на светлината е отдолу нагоре, а движението на тъмнотата, което достига крайния предел – е движение отгоре надолу, т.е. от периферията към центъра. То е най-слабото движение. И тъй, тъмнотата е горе, а светлината е долу. Ама ще кажете: „Нали знаем, тъмното място – това е адът". Адът що е? Някои мислят, че адът е специално място на мъчение. Що е място на мъчение? Жена, която иска да роди, мъчи се; също и земята е заченала, и милиони и милиарди същества в нея и над нея се мъчат да родят. То е адът. Някои не искат да бъдат там, а искат да бъдат на небето, и казват: „Аз не искам такъв ад". Докато не минете през ада, човеци няма да станете. Затова именно раждането подразбира този ад. И той не е така страшен. Човек, който се е родил и е прегрешил, отклонил се е от закона; предстои му падане и то ужасно. Пак ще бъде турен в топа на слънцето, изхвърлен със силен изстрел и ще пътува в пространството милиони години и някъде ще се спре – ще зависи с каква сила ще бъде хвърлен от Господа. И ако бъде хвърлен с голяма сила и пътува 100,000,000 години, толкова години ще му трябват да се върне. Колкото по-силно се движи в пространството, толкова по-бавно ще се движи назад към Бога. И когато вече го наближи, Бог ще го привлече с по-голяма бързина. И тъй, да се роди човек, то значи да достигне крайния предел, до който неговата душа е хвърлена в пространството, дето ще се спре и поеме своята еволюция наново. И когато завърши така своите прераждания, той ще се роди.

Човечеството, с прегрешението на Адам и Ева, изгуби надежда. Родиха им се две деца, но смъртта ги завладя; нямаше кой да ги утеши, и те, като някои богати, които нямат деца, се оплакват: „Нямаме наследници – всичко туй ще остане на чужди хора", и са обезсърчени. Човечеството се намираше в такова положение, но Бог му даде безсмъртно дете, за да го избави – то е Христос.

Във вашите умове често се раждат нови мисли. Слушах веднъж един виден проповедник да казва: „Аз имам толкова много идеи, че в 10–20 години не биха могли да се изкажат“. Но само след 10 проповеди той изповяда, че е изхвърлил всичкия си материал. Когато мислите, че имате много идеи, вие сте в закона на прераждането. Нали най-напред са създадени по-нисшите животни – бърбъзанци, мушици и прочее. Многобройните ваши мисли толкова струват, че не можете да ги впрегнете да свършат една свястна работа; те не могат да усъвършенстват вашия живот. Обаче когато дойде оная основна Божествена мисъл, тя ще бъде жива и едно с вас; ще се развива като новородено дете. Туй, което християнството нарича „идване на Духа“, то е тази Божествена мисъл, която едни наричат „подсъзнание“, други – „съзнание“, трети – „свръхсъзнание“; теософите я наричат „събуждане на висшето Его“, окултистите – „проявяване на сюблимното“, и прочее. Когато дойде във вас туй положение, вие ще усетите мир, постоянна радост, която не се менява. Някой ще каже: „Аз имам тази радост“; не се минава половин час и гледаш тази негова „радост“ изветряла! Тази радост е преходна, несъобразна със закона. Как може един скъпоценен камък да изчезне? Ти се заблуждаваш: то не е радост, а е мушичка еднодневка, която умира, и ти почваш да плачеш. Някой казва: „Аз имам мир, спокоен съм“; утре му дойде някое вълнение, веднага започва да бръчка мускулите на очите си; къде е тогава мирът? Не го напуска, но той не е бил действителен мир. „Аз съм християнин, 10 години се подвизавам, чел съм еди-кои писатели – Спенсер, Спържи, Апостол Павел“. Всички те много хубаво казват, ами ти какво казваш? Защото като отидеш при Господа, няма да те пита какво е казал Апостол Павел и какво е направил Спенсер, а какво ти си направил. Няма да занесеш там Апостол Павел, нито Спенсер: те сами ще отидат при Господа, но ти с кого ще отидеш?

И тъй, тази е основната идея, върху която днес трябва да мислим.

Зная, някои между вас имат криви схващания за Духа: някои мислят, че Светия Дух и лошият дух са едно и също. Добрият и лошият дух са неща диаметрално противоположни. Няма такъв закон, дето един източник да излива и сладка, и горчива вода: както горчивата вода е винаги горчива, и сладката винаги сладка, тъй и доброто е винаги добро, а злото винаги зло. Какво нещо е доброто и какво злото, това е един много дълбок въпрос, и ако мислите, че в 5–10–100 години ще го изучите, вие се лъжете; трябва най-малко 1000 години да ви учи Христос, тогава ще имате какво-годе понятие върху едното и другото. С това ни най-малко не искам да ви обезсърча, но искам да ви кажа какви са законите, които направляват нашия живот, за да се освободите от някои свои излюзии. Всеки ден, всеки час в живота има своята програма; ние трябва да завършим тази основна работа на деня, от която зависи нашият прогрес. При туй, няма защо и много да се безпокоите дали ще се развиете: ще се развиете, аз ви го казвам положително. Някои питат: „Дали ще се развия?“ – Като те хвърлят на земята, не само ще се развиеш, но и оттатък ще минеш. „Колко време трябва?“ – 1000 години. – „Много е.“ Но 1000 е човешко число; то не е много голямо число. 100 години е много пъти повече от 1000; 10 години е още повече. В този процес е обратното: 1000 години е най-малкото число, 100 години е по-

голямото. Вие сте смутени. Числото 1000 има три нули, които показват трите условия, трите етапа, през които ще минете. В 1000 години трябва да формирате три тела – в крайната нула ще формирате вашето физическо тяло, като минете във втората нула, ще формирате вашето сърце, а като влезете в третата, ще формирате вашия ум. Като дойдете при единицата, вие ще се родите, ще възлезете нагоре и ще кажете на Господа: „Ето ни пред Тебе, Отче – сега и ние можем да работим за Тебе". Това е раждането. И с раждането на Христа се отбеляза една велика епоха в света – явяването на Сина Божи. Затова всички ние трябва да тържествуваме.

Временните страдания, които имате, са най-голямото благословение за вас. Няма по-хубаво нещо от страданието, защото само чрез него Господ ще ви даде благословение. Когато някой ми се оплаче от своите страдания, аз му казвам: „Дай ми от твоите страдания, аз ти давам моята радост". И прибавям: „Сега усещам приятност от живота". Той си казва: „Този човек е много добър", но и аз казвам в себе си: „Благодаря, защото ми даде повече, отколкото взе; за мен скръбта повече струва". И Господ предпочете да напусне Своето величие, Своята слава, да слезе на земята да страда. За това има причини и то е най-великата Любов, която Господ изяви. Когато почнем да схващаме, да разбираме вътрешно страданието, ще дойдем до истинския процес, който християнинът нарича „спасение". Не можем да бъдем спасени, ако не признаем, че страданията са благословение. Спри се и кажи: „Страдание, ти си ми потребно, за да се родя". Ако страдаш повече, туй показва, че си по-близо до Бога. Когато страданието дойде до крайния предел, веднага се ражда радост. Майката изпитва най-големите страдания, когато ражда; в този краен момент всички бягат и се крият: но когато се роди детето, всички се радват. Да, за да се роди, всички трябва да викат – и жената, и мъжът. Мен ми разправяха за една случка в село Николаевка, станала преди 50–60 години. Жената на един виден турчин я заболяло зъб. В селото имало един българин, който вадел зъби. Турчинът я завел при него да ѝ извади зъба; кадъната се качила горе – къщата имала два етажа, – турчинът останал да варди долу. По едно време жената започнала да вика, но и мъжът почнал да вика долу. Зъбарят взел да се чуди: „Аз вадя зъба на едного, защо вика другият?" Така и ние сме свързани – когато чужд зъб се вади, трябва и ние да викаме. Аз ви говоря това, понеже се подвизавате в една епоха на велики страдания. Трябва да гледате на нещата като мистици, а не като обикновени безучастни зрители; да знаете, че страданията са най-голямото благословение, което ни дава Господ. Един ден ще го проверите. Избиват се хора, настава глад, мор, бащи и майки изгубват децата си, сестри обезчестени, семейства опозорени – от всички тези страдания вие трябва да извлечете полза, на страдащите да изпратите радост и да кажете: „Дайте ни от вашите скърби". Вие седите и казвате: „Добре, че не сме на бойното поле и че не гладуваме". Каква опитност ще извлечете от това? Напротив, влезте в положението на душите, които страдат, идете и им помогнете; тогава ще бъдете благословени. „Ама как можем да помогнем?" – То е най-лесното нещо: ако не можете непосредствено, можете духовно да помагате на хората. Всеки човек е длъжен да вземе поне половината от скърбите на другаря си и да му даде своята радост. Казвате му: „Господ да те благослови!" Господ чрез вас благославя хората.

Ама казвате: „Нека намери другиго, не чрез мене“. Електрическият ток, като мине през желязна пръчка, магнитизира я. Ако Божественият ток не мине през вас, как мислите да се подигнете? И сега всинца мислите, че вашите идеали са разрушени, съсипани. Не са съсипани. У вас са се наплодили много мушички, бръмбарчета, риби, птици, млекопитаещи и когато се очистите от тях, вие ще станете умни. Когато постепенно съградите вашия храм, ще дойде и ще се роди в него Господ. Че се е родил Исус Христос преди 2000 години в Йерусалим, това ни най-малко няма да ви ползва. Може да пеете тази песен още 4000 години, тя няма да ви помогне. Ще се издигнете само тогава, когато ангелите влязат във вашата душа и кажат: „Днес се роди в дома Давидов Спасител“. И когато се роди Христос, там ще бъде и Ирод, и Пилат, и първосвещеникът Кайафа. Сега ще кажете: „Ама това дете – то е беля, я да се освободим от него“, и може да го дадете и на Пилата да го разпне, и то ще отиде при други. Както Христос напусна евреите и отиде при езичниците, така и вашето дете ще отиде при други – при ония, които ще му дадат подслон. И вие ще бъдете избран, но изоставен народ! И като ви питат: „Защо страдате?“, ще отговорите: „Защото предадохме нашето дете на Ирод и Пилат, за да го разпне“. Затуй казвам, че трябва да се застъпвате за вашия Господ и да кажете: „Ще живея с Господа; живее ли Той, и аз ще живея; умре ли, и аз ще умра“. И както след страданията Христос възкръсна, така и вие ще възкръснете – ще научите закона за безсмъртието. Има хора, които са близо при възкресението; апостолите са възкръснали и работят на земята. Ще кажете: „Защо не ги виждаме?“ Възкръсналият може да види възкръсналия, както музикантът разбира музиканта, както докторът разбира доктора и т.н. Трябва да имате тази способност да разбирате, и затова именно стоите на земята.

И тъй, Христос се яви сега. Сега Той живее, Той е между вас, Той работи във всинца ви. И тъй, което хората наричат „възкресение“, то е раждане, тъй наричат християните възкресението – да излезе от гроба. За мен вие всинца сте гробове – някои по-големи, други по-малки. Виждам разни надписи върху вашите надгробни паметници: еди-кой Иван, толкова години живял; еди-коя Елена, живяла толкова години; друг пък като умрял, пак бил заровен в същия гроб. Колко пъти е умирала тази Елена и носи своя надгробен паметник, с надпис на всички свои роднини. Питате: „Кога ще възкръснем?“ Днес можете да възкръснете, но надгробните ви камъни са много тежки. Трябва да слезе някой ангел да ги отмахне. Ако за Христа трябваше да слезе ангел да отвали камъка от гроба Му, колко повече трябва да слезе за вас. Христос в 33 години претърпя едно велико променение, което в своя край се нарича „възкресение“. Под думата „възкресение“ разбирам борбата и победата на едно дете върху смъртта. И затова се ражда човек – за да се бори и победи смъртта. Когато победите смъртта, ще дойде денят на възкресението. Някои казват: „Когато се роди Христос и ангелите отгоре възвестиха мир на човеците, защо хората не се поправиха?“ – Защото не са научили Христовото учение както трябва. Христос пак ще проповядва в този свят; ще Го видите, положително ви казвам. Някои от вас няма да го видят. – Защо? – Много естествено – защото са слепи. И дълго време ще викат като онзи слепец: „Сине Давидов, милост към мен, допри ръката Си на очите ми!“

Като ви пипне очите, Той ще ви попита: „Виждате ли?“ – „Виждаме, Господи, хората като дървета.“ После пак ще ви пипне: – „Сега какво виждате?“ – „Хората мърдат.“ Това какво означава? Че вашите мисли и желания първо са неподвижни, като дърветата, а когато почнете да виждате, нещата стават живи, като хората. Тогава ще разберете какво нещо е и добродетелта. Христос е дошъл да покаже, че трябва да се борим със смъртта, да я победим и да възкръснем. Това означава рождението.

Беседа, държана на Рождество Христово, 1915 г.